

Ιστορία

ανθρώπου

ανθρώπου

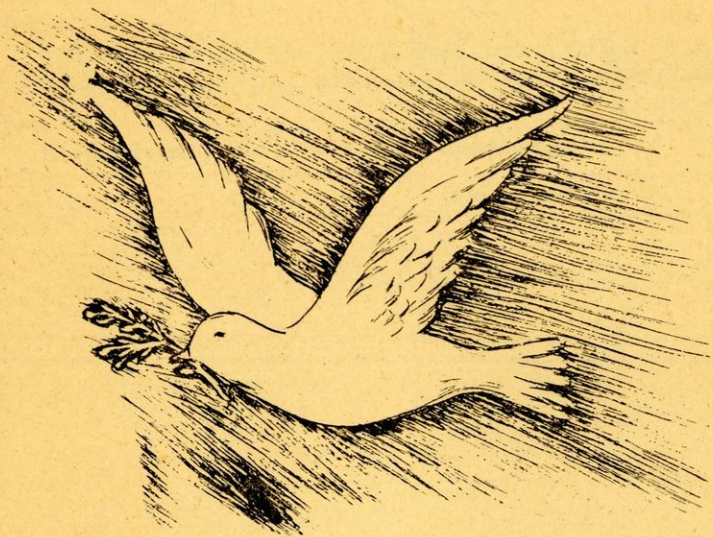

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Κ. ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΟΥ

58

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Για τὴν Τρίτη τάξι τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

« ΧΑΡΤΟΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ » — Ἀγρίνιον

ΥΠΕΡΜΕΛΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΥΣΙΣ

ΕΠΙΛΟΓΑΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

Μικροί μου φίλοι,

Τὸ βιβλίο, στὸ ὁποῖο πολλὰ χρήσιμα πράγματα θὰ μάθετε, ὀνομάζεται «Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης».

Εἶναι κατὰ τέτοιο τρόπο φκιαγμένο, γιὰ νὰ μὴ βρῆτε καμιά δυσκολία.

Θὰ μάθετε ὅτι ὁ Θεὸς μας, πὺ μᾶς δημιούργησε, μᾶς ἀγαπάει πολὺ. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχή. Ὅχι μόνο τὸ Θεὸ μᾶ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Τὶ ζητάει ἀκόμη ἀπὸ μᾶς ὁ Θεὸς καὶ τί μέχρι τότε, πὺ γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας, ἔκαμε γιὰ μᾶς, θὰ τὸ βρῆτε στὸ βιβλίο αὐτό.

Διαβάστε το λοιπὸν μὲ μεγάλη προσοχή.

Ὁ συγγραφεὺς

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει
τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέως.

Ἡ εἰκονογράφισις εἶναι τῆς διδος
ΜΑΙΡΗΣ ΑΝ. ΖΗΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν κόσμον

Πόσο ὠραῖος εἶναι ὁ γύρω κόσμος! Ὁ Βασιλεὺς τῆς ἡμέρας ἥλιος σὰν πελώριο πορτοκάλι βγαίνει κάθε πρωΐ, γιὰ νὰ φωτίσῃ ὁλόκληρη τὴ φύσι. Οἱ φωτεινὲς ἀκτῖνες του σχίζουν τὰ ἀραιὰ συννεφάκια κι' ἔρχονται γρήγορα— γρήγορα σὲ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς θερμάνουν.

Τὴ νύχτα φαίνεται ὁ λαμπρὸς δίσκος τῆς σελήνης. Πίσω της τρέχουν οἱ ὑπηρετεῖς της, χιλιάδες ἀμέτρητες, τ' ἀστέρια.

Κάτω στὴ γῆ μας ὑπάρχουν καταπράσινες πεδιάδες, μικρὰ καὶ μεγάλα βουνά, καταγάλανες θάλασσες.

Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ κάποτε δὲν ὑπῆρχαν.

Ἐπῆρχε μόνο ὁ μέγας Θεός μας.

Αὐτὸς μεσ' ἀπὸ τὸ μέγαλο χάος, ἀπὸ ἀγάπη εἶπε κι' ἔ-
γινεν ὁ κόσμος.

Τὴν πρώτη ἡμέρα διέταξε καὶ ἔγινε ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ
γῆ. Ὑστερα εἶπε: «Γενηθήτω φῶς» καὶ ἔγινε τὸ φῶς. Τὸ
φῶς τὸ ὠνόμασε ἡμέρα καὶ τὸ σκοτάδι νύχτα.

Τὴ δεύτερη ἡμέρα ἔκαμε τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν τρίτη, ἔδωσε διαταγὴ νὰ μαζε-
τοῦν τὰ νερὰ στὶς θάλασσες καὶ νὰ φανῇ ἡ στεριά. Κι' ἀκό-
μη νὰ φυτρώσουν ὁμορφα λουλούδια, πολύχρωμα χόρτα καὶ
μεγάλα δένδρα. Καὶ ἔγινε ἔτσι, ὅπως εἶπε καὶ θέλησε ὁ κα-
λὸς μας Θεός.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα εἶπε ὁ Θεὸς καὶ ἔγινε ὁ φωτεινὸς
ἥλιος, τὸ χρυσαφένιο φεγγάρι κι' ὅλα τ' ἀστέρια, ποὺ στο-
λίζουν τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν πέμπτη, δίνει ἐντολὴ καὶ γίνον-
ται τὰ ψάρια, ποὺ γλυστροῦνε στὶς θάλασσες καὶ τὰ πτηνά,
ποὺ πετοῦν χαρούμενα στὸν οὐρανό.

Ὅταν τὰ εἶδε ὁ Θεός, τὰ χάριξε καὶ τὰ εὐλόγησε λέ-
γοντας: «Νὰ γίνεστε, κάθε μέρα ποὺ περνάει, καὶ περισσό-
τερα». Τὴν ἕκτη ἡμέρα εἶπε καὶ ἔγιναν ὅλα τὰ ζῶα κι' ἐ-
κεῖνα ἀκόμη, ποὺ σέρνονται μὲ τὴν κοιλιὰ τους, τὰ ἐρπετά.

Ὑστερα ἔρριξε τὰ μάτια τοῦ σὲ ὅλα, ὅσα ἐδημιούργη-
σε, καὶ εὐχαριστήθηκε πολὺ. Εἶδε ὅτι ἦταν ὥραϊα. Κάτι ὅ-
μως ἔλειπε.

Ποιὸ νὰ ἦταν;

Ἐρωτήσεις:

- 1) Ποιὸς ἔκαμε τὸν κόσμο, ποὺ εἶναι γύρω μας;
- 2) Σὲ πόσες μέρες ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμο;
- 3) Τί ἔκαμε ὁ Θεὸς στὶς τρεῖς πρώτες μέρες;
- 4) Τί ἔκαμε ὁ Θεὸς τὴν τετάρτη καὶ πέμπτη μέρα;

Διδάγματα :

1) Πρέπει νὰ θαυμάζουμε τὸ Θεό, ποὺ δημιούργησε τὸν κόσμον μὲ τόση μεγάλη σοφία καὶ δύναμι.

2) Ἡ ὁμορφία τοῦ κόσμου μαρτυρεῖ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ

Ἀπορίες :

1) Ἡ μέρα τῆς δημιουργίας ἦταν σὰν τῇ σημερινῇ ;

2) Γιατί ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον ;

2. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον

Εἶπαμε ὅτι ὅλα, ὅσα ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς μας, ἦταν ὡραῖα καὶ τὰ δημιούργησε μὲ τὸ Λόγον Του μόνο.

Σκέφθηκε ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ πλάσῃ ἐκεῖνο, ποὺ ἔλειπε, καὶ αὐτὸ ἦταν ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ δύο πρῶτοι ἄνθρωποι δὲν εἶπε νὰ γίνουν, ὅπως ἐγιναν ὅλα τὰ ἄλλα δημιουργήματά του. Θέλησε νὰ δείξῃ ὅτι τοὺς ἀγαπάει περισσότερο. Καὶ ἀκόμη πὼς οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι ὅμοιοι μὲ Αὐτόν.

Γι' αὐτὸ πῆρε χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ, τὸ ἐφκίαξε λάσπη (πηλὸ) καὶ μ' αὐτὸ ἔπλασε τὸ σῶμα τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Ὑστερα φύσηξε στὸ στόμα του καὶ τοῦ ἔδωσε ζωὴ καὶ ψυχή.

Τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ποὺ δημιούργησε, τὸν ὠνόμασε Ἀδὰμ, δηλαδὴ χωματένιον.

Ἦταν ὁ Ἀδὰμ τὸ καλύτερον πλᾶσμα, ἀπὸ ὅσα εἶχε δημιουργήσει.

Δὲν ἔφθασε αὐτὸ μόνο. Γιὰ νὰ δείξῃ στὸν Ἀδὰμ ὅτι τὸν ἀγαπάει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, κάμνει ἕναν ὡραῖον κῆπον, τὸν Παράδεισον, ποὺ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν δένδρων. Λουλούδια εὐωδίαστὰ χιλιάδες ὑπῆρχαν ἐκεῖ. Ποταμάκια καὶ πηγές, ποὺ κυλοῦσαν ἡσυχά—ἡσυχά τὰ γάργαρα νερά τους. Ζῶα διάφορα καὶ πουλάκια, ποὺ κελαῖδουσαν ὑμνῶντας τὸν καλὸν μας Θεόν.

Σ' αὐτὸν τὸν κῆπον ὁ Θεὸς ἔφερε τὸν Ἀδὰμ καὶ τοῦ

εἶπε : « Ἀδάμ, ὅλα ὅσα βλέπεις εἶναι γιὰ σένα. Μπορεῖς νὰ παίρνῃς ἀπ' ὅλους τοὺς καρποὺς καὶ νὰ τρώγῃς. Μόνο ἓνα δένδρο δὲν θὰ πλησιάσῃς : Τὸ δένδρο τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Γιατί, ἂν φᾶς τοὺς καρποὺς του, θὰ πεθάνῃς ὅπως δὴποτε. Κάθισε ἐδῶ, νὰ καλλιεργῇς καὶ νὰ προφυλλάσῃς τὸν παράδεισο. Θὰ ἔρχομαι κάθε ἀπόγευμα νὰ σὲ βλέπω ».

Εὐχαριστήθηκε πολὺ ὁ Ἀδάμ. Κοίταξε γύρω του, εἶδε ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα καὶ θαμπώθηκαν τὰ μάτια του. Δέν εἶδε ὅμως τίποτε ποὺ νὰ τοῦ μοιάζῃ.

Τότε ὁ καλὸς μας Θεὸς θέλησε νὰ τοῦ κάμῃ μιὰ καλὴ σύντροφο. Ἔστειλε ἀμέσως βαθὺ ὕπνο στὸν Ἀδάμ κι' ἐκεῖνος ἀποκοιμήθηκε. Ἐπάνω στὸν ὕπνο του, ὁ Θεὸς παίρνει μιὰ πλευρὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ μὲ αὐτὴ ἔπλασε τὴν πρώτη γυναίκα.

Ὑστερα ξύπνησε ὁ Ἀδάμ. Εἶδε τὴν πρώτη γυναίκα καὶ χάρηκε πολὺ. Τὴν ὠνόμασε Εὐα, δηλαδὴ Ζωή.

Περισσότερο ὅμως χάρηκε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εὐλογεῖ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐα καὶ τοὺς λέει : « Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσετε τὴν γῆν ».

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τὴν ἕκτη ἡμέρα.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὴν ἑβδόμη ὁ Θεὸς ἀναπαύθηκε.

Γι' αὐτὸ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὠνομάσθηκε Σάββατον, δηλαδὴ ἀνάπαυσις.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποιὰ ἡμέρα ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο ;
- 2) Πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδάμ ;
- 3) Πῶς ἦταν ὁ Παράδεισος ;
- 4) Πῶς ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν Εὐα ;
- 5) Τί σημαίνουν οἱ λέξεις : Ἀδάμ, Εὐα, Σάββατον ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει νὰ ἀγαποῦμε τὸν καλὸ Θεό μας, γιατί μᾶς χάρισε τόσα ἀγαθά.

Ἀπορίες :

- 1) Γιατί ὁ Θεὸς ἀπαγόρευσε στοὺς πρωτοπλάστους νὰ φάγουν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ ;
- 2) Πῶς ἦταν ὁ Παράδεισος καὶ τί σημαίνει ἡ λέξις ;

3. Τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὕα λέγονται πρωτόπλαστοι, γιατί αὐτοὺς ἔπλασε πρῶτους ὁ Θεός μας.

Ζοῦσαν πολὺ εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Τίποτε δὲν τοὺς ἔλειπε. Τὰ ζῶα ἦταν φίλοι τους. Τὰ πουλιὰ ἄρχιζαν τὴ μουσικὴ τους τὸ πρῶτ' κι' ἔπαναν τὸ βράδυ, ὅταν οἱ πρωτόπλαστοι ἤθελαν ἡσυχία. Καρποὶ νόστιμοι ὑπῆρχαν ἄφθονοι.

Ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἄγγελοι ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι. Καὶ ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὕα χαρούμενοι.

Μόνο ὁ Σατανὰς στενοχωρεῖται. Ζηλεύει τὴ χαρὰ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὕας. Θέλει νὰ κάμῃ τοὺς πρωτοπλάστους δυστυχισμένους.

Σκέπτεται πολλὴ ὥρα καὶ βρίσκει ἓνα πολὺ ἔξυπνο τρόπο, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ λυπηθοῦν.

Γίνεται φίδι, ἀνεβαίνει πάνω σὲ ἓνα δένδρο ὁμορφο καὶ κοιτάζει κατάματα τὴν Εὕα, ποὺ πῆγαινε καμαρωτὴ πρὸς τὸ μέρος του. Κι' ἀμέσως τῆς λέει :

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ Θεὸς δὲν σᾶς ἀφίνει νὰ φᾶτε ὅποιον καρπὸ θέλετε ;

Ἡ Εὕα τοῦ ἀπαντᾷ :

— Ὅχι, δὲν εἶναι σωστὸ αὐτό. Ὅ,τι θέλουμε τὸ ἔχουμε. Μόνο ἀπ' τοὺς καρποὺς τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως μᾶς εἶπε νὰ μὴ φᾶμε. Διότι θὰ πεθάνουμε ὅπωςδὴποτε τότε.

— Ἀκουσε, καλὴ μου Εὕα, τῆς λέει πάλι τὸ φίδι. Δὲν θὰ πάθετε τίποτε. Φοβᾶται ὁ Θεός, μὴν ἀνοιχτοῦν τὰ μάτια σας καὶ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Κοίταξε, κοίταξε τὶ ὥραϊ-

ος πὺν εἶναι ὁ καρπὸς αὐτός! Καὶ πόσο νόστιμος! Ἔχει τόση γλύκα, πὺν δὲν τὴ γνῶρισε ποτέ.

Ἡ Εὐὰ ξεγελάστηκε, παίρνει ἕναν καρπὸ, τὸν δοκιμάζει καὶ τὸν βρίσκει πολὺ γλυκό. Φωνάζει καὶ τὸν σύντροφό της Ἀδὰμ καὶ δοκιμάζει κι' ἐκεῖνος.

Ἀμέσως ἀνοίγουν τὰ μάτια τους, μὰ ἀντὶ νὰ γίνουν Θεοί, ἔγιναν ἁμαρτωλοί, γιὰτὶ ἔφαγαν τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ.

Ἦταν καὶ πρὶν γυμνοί· τώρα ὅμως, πὺν ἁμάρτησαν, τὸ κατάλαβαν. Τὸ ἁμάρτημα τους αὐτὸ ὀνομάζεται «προπατορικὸ ἁμάρτημα».

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔκοψαν κλωνάρια συκιᾶς μὲ πολλὰ φύλλα, γιὰ νὰ κρύψουν τὴ γύμνια τους.

Ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται. Τὶ ὅμως;

Ἑρωτήσεις:

- 1) Γιατὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ὠνομάσθησαν πρωτόπλαστοι;
- 2) Τὶ λέγεται προπατορικὸ ἁμάρτημα;
- 3) Σὲ τί μεταμορφώθηκε ὁ Σατανᾶς;
- 4) Τὶ εἶπε στὴν Εὐὰ ὁ Σατανᾶς καὶ τὴν ξεγέλασε;
- 5) Πῶς ζοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι στὸν παράδεισο;
- 6) Τὶ ἔκαμαν οἱ πρωτόπλαστοι, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἦταν γυμνοί;

Διδάγματα:

- 1) Ἡ ὑπακοὴ στὸ Σατανὰ ὁδηγεῖ στὴ δυστυχία.

Ἀπορίες:

- 1) Γιατὶ ὁ Σατανᾶς πλησίασε τὴν Εὐὰ καὶ τὴν ξεγέλασε κι' ὄχι τὸν Ἀδὰμ;

4. Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς πρωτοπλάστους

Ποιὸν ἄλλον θὰ ἐφοβοῦντο ἀπὸ τὸν Θεό; Θέλησαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι νὰ γίνουν Θεοί. Ἀλλά, ἐνῶ πρῶτα εἶχαν χαρά, τώρα τοὺς βασανίζει ἡ λύπη. Πρὶν περὶμεναν τὸ δειλινὸ νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κοντὰ τὸ Θεό. Τώρα κρύβονται ἀπὸ

ντροπή ἀνάμεσα στὰ δένδρα τοῦ Παραδείσου.

Δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ φθάσῃ ὁ Θεός. Ἀκούουν τὴ φωνὴ του. Πόσο αὐστηρὴ εἶναι τώρα! Δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴ φωνή, ποῦ ἤξεραν.

— Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι;

Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπαντάει:

— Ἀκουσα τὴ φωνὴ σου, Θεέ μου, ντράπηκα, γιὰτ' εἶ-

Οἱ πρωτόπλαστοι διώχονται ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

μαὶ ὀλόγυμνος καὶ κρύφτηκα, νὰ μὴ μὲ ἰδῇς.

— Γιατί, Ἀδάμ, ἐντράπηκες; Μήπως ἔφαγες τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ; Πές μου!

— Δὲν φταίω ἐγώ, Κύριε. Ἡ Εὗα, αὐτὴ, μὲ γέλασε.

Ἀφίνει τὸν Ἀδὰμ ὁ Θεὸς καὶ στρέφεται πρὸς τὴν Εὗα.

— Εὖα, γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;

— Οὐτε ἐγὼ φταίω, ἀπάντησε ἐκείνη. Τὸ φίδι, ποὺ ἐσὺ δημιούργησες, ἐκείνο μοῦ ἔδωσε καὶ ἔφαγα.

Ὁ Θεὸς θυμώνει. Ποιὸς ξέρει τὶ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς νὰ φάνηκαν! Ἴσως καὶ ἡ γῆ μας νὰ τραντάχτηκε.

Ἀκούεται ἀμέσως βαρεὶὰ ἢ κατάρα τοῦ Θεοῦ μας:

«Ὁφι, νὰ εἶσαι τὸ πιὸ καταραμένο ἀπ' ὅλα τὰ ἄγρια θηρία. Χῶμα νὰ τρῶς. Μὲ τὴν κοιλιά σου νὰ σέρνεσαι. Καὶ τὸ χειρότερο γιὰ σένα: Μιὰ μέρα θὰ γεννηθῇ Κάποιος ἀπὸ μιὰ γυναῖκα καὶ θὰ σὲ τυραννήσῃ, ὥσπου νὰ παύσῃς νὰ ζῇς. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ὄχι τώρα, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Θὰ γίνῃ ὅμως».

Κατόπιν τιμώρησε τὸν Ἀδὰμ λέγοντάς του:

«Νὰ βγάξης τὸ ψωμί σου μὲ πόνους καὶ πίκρες. Σ' ἔκαμα Βασιλῆα καὶ ἔγινες δοῦλος. Ἔτσι θὰ ζήσης μιὰ ζωὴ βασανισμένη μέχρι τότε, ποὺ θὰ πεθάνῃς. Κι' ὅταν πεθάνῃς, θὰ γίνῃς χῶμα, ὅπως τὸ χῶμα μὲ τὸ ὁποῖο σ' ἔπλασα».

Στράφηκε ὕστερα στὴν Εὖα:

«Εὖα, μὲ κλάματα καὶ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου».

Ἔστερα στέλλει τὸν Ἀγγελό του στὸν παράδεισο καὶ τοῦ λέει:

«Διῶξε αὐτοὺς, τοὺς προπάτορες, ἀπ' τοὺς ὁποίους θὰ γεννηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς. Δὲν τοὺς ἀξίζει ὁ Παράδεισος. Δὲν θέλησαν τὴν εὐτυχία κοντὰ μου. Διάλεξαν τὴ δυστυχία μόνοι τους».

Ὁ Ἀγγελὸς ἀμέσως διώχνει τοὺς προπάτορες ἀπ' τὸν Παράδεισο.

Ἐρωτήσεις:

1) Τί ἀπάντησι ἔδωσαν ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὖα στὸ Θεό;

2) Πῶς τιμώρησε ὁ Θεὸς τοὺς πρωτοπλάστους;

3) Πῶς τιμώρησε ὁ Θεὸς τὸ φίδι;

4) Ἔστερα ἀπὸ τὸ ἀμάρτημά τους τοὺς ἄφησε ὁ Θεὸς στὸν παράδεισο;

Διδάγματα :

- 1) Κοντά στο Θεό υπάρχει η χαρά, μακριά του ο πόνος και τὰ βάσανα.
- 2) Όταν φτερώνη τὸ μυρμήγκι χάνεται : Λαϊκή παροιμία.

Ἀπορίες :

- 1) Ποιὸς θὰ γεννιόταν ἀπὸ μιὰ γυναίκα, ποὺ θὰ τυραννοῦσε τὸν ὄφι ;

Ὁ Κάιν φονεύει τὸν Ἀβελ.

5. Ὁ πρῶτος φόνος

Ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἔδωξε τοὺς πρωτοπλάστους ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἡ ζωὴ τους ἔγινε μαρτυρική. Ἦταν γεμάτη κόπους καὶ ταλαιπωρίες. Ἔσπερνε ὁ Ἀδὰμ σιτάρια στὴ γῇ καὶ φύτεωναν ἀγκάθια κι' ἄγρια χόρτα. Ἐχασε τὴ γλύκα τῆς ἡ ζωῆς.

Ἡ Εὐα μὲ πόνους φοβεροὺς γέννησε δυὸ παιδιά: Τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἀβελ.

Βλέποντας τὸν πατέρα τους Ἀδὰμ νὰ κάνη θυσίαις στὸ Θεό, γιὰ νὰ φανῇ καλός, κι' ἐκεῖνα ἔκαναν τὸ ἴδιο. Ἔτσι ὁ Κάιν, ποὺ ἦταν γεωργός, ἔφερνε καρποὺς καὶ τοὺς θυσίαζε στὸ Θεό. Ὁ Ἀβελ, ποὺ ἦταν βοσκός, ἔφερνε γιὰ θυσία τὰ καλύτερα ζῶα ἀπ' τὰ κοπάδια του.

Τοῦ Ἀβελ τῇ θυσίᾳ τῇ δέχτηκε ὁ Θεός, γιατί ἔβγαινε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του. Τοῦ ἀδελφοῦ του ὅμως Κάιν δὲν τῇ δέχτηκε, γιατί δὲν ἔβγαινε ἀπὸ καθαρὴ καρδιά.

Ὅταν ὁ Κάιν εἶδε ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαποῦσε τὸν Ἀβελ περισσότερο, σκέφθηκε νὰ κάνη κακὸ στὸν ἀδελφό του. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα τοῦ λέει:

— Ἀδελφέ μου Ἀβελ, σήμερα πεθύμησα νὰ βγῶ λίγο στὴν ἐξοχή. Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα περίπατο. Τὶ λές, πᾶμε;

Ὁ Ἀβελ, χωρὶς κακὸ στὸ νοῦ του, μὲ χαρὰ τοῦ ἀπάντησε:

— Πᾶμε Κάιν, κι' ἐγὼ θέλω λίγο καθαρὸ ἀέρα.

Μετὰ ἀπὸ λίγα λεφτὰ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἐβάδισαν ἀρκετά, ὁ κακὸς Κάιν ὁρμάει σὰ θηρίο πάνω στὸν καλὸ Ἀβελ καὶ τὸν σκοτώνει.

— Θὰ σοῦ δείξω ἐγώ, τοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ σὲ βοηθήσῃ σὲ τίποτε.

Τὸ αἷμα τοῦ ἀθόφου Ἀβελ ἔτρεχε πολὺ κι' ἔβαφε τὸ χῶμα. Ὁ πρῶτος φόνος ἔγινε. Καὶ τὶ φόνος! Φόνος ποὺ ἔκαμε ἀδελφὸς σὲ ἀδελφό.

Ὁ κακὸς Κάιν εὐχαριστιέται στὴν ἀρχή, ὕστερα ὅμως κάτι τὸν τρομάζει. Θέλει νὰ φύγῃ. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἀκούεται νὰ τοῦ λέῃ.

— Κάιν, ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; Καὶ ὁ Κάιν τοῦ ἀπαντᾷ:

— Δὲν ξέρω. Τί! Φύλακας ἔγινα ἐγὼ τοῦ ἀδελφοῦ μου ; —

Καὶ τότε ὁ δίκαιος Θεός μας τὸν τιμωρεῖ λέγοντάς του :

— “Ὑστερ’ ἀπ’ αὐτὸ ποὺ ἔκαμες, Κάϊν, δὲν θὰ βρῆς πουθενὰ ἡσυχία. Θὰ γυρίζεις ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, χωρὶς νὰ βρίσκης τὴ χαρά. Ἡ ζωὴ σου θὰ εἶναι σωστὸ μαρτύριο. Αὐτὸ ποὺ ἔκαμες ἦταν μεγάλο ἔγκλημα. Θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ.

Ὁ Κάϊν, πράγματι, δὲ βρῆκε ὕπνο γιὰ τὰ μάτια του οὔτε ἡσυχία γιὰ τὴν καρδιά του ποτέ. Πέθανε χωρὶς ποτὲ τὰ χεῖλη του νὰ γελάσουν.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί ἐργασία ἔκανε ὁ Κάϊν καὶ τί ὁ Ἄβελ ;
- 2) Γιατί ὁ Θεὸς δεχόταν τὴ μιὰ θυσία κι’ ὄχι τὴν ἄλλη ;
- 3) Γιατί ἐφόνευσε ὁ Κάϊν τὸν Ἄβελ ;
- 4) Πῶς ἐτιμώρησε ὁ Θεὸς τὸν Κάϊν ;

Διδάγματα :

- 1) Μόνο τὶς προσευχὲς ἀπὸ καθαρὴ καρδιά δέχεται ὁ Θεός.
- 2) Πρέπει νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἀδελφούς μας.
- 3 Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀφαιροῦμε τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

6. Ὁ κατακλυσμὸς

Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἔκαμαν κι’ ἄλλο γυιό, τὸν Σήθ. Αὐτὸς ἦταν καλὸς κι’ ὑπάκουος σὰν τὸν Ἄβελ. Μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι πλήθυναν πολὺ. Ἐέχασαν ὁμως τὸν ἀληθινὸ θεὸ καὶ βουτήχτηκαν στὴν ἁμαρτία. Πίστεψαν στὰ εἰδῶλα, στὰ ζῶα, στὰ δένδρα, στὰ ποτάμια καὶ στὶς ἀστραπές.

Ὁ Θεὸς στενοχωρήθηκε πολὺ κι’ ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ μαζὶ μ’ αὐτοὺς τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ τῆς γῆς.

Ἀνάμεσα ὅμως στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους ζοῦσε κι' ὁ Νῶε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τρία του παιδιὰ, τὸν Σήμ, τὸν Χάμ καὶ τὸν Ἰάφεθ.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια τοῦ Νῶε λάτρευε τὸν πραγματικὸ

Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα προσπαθοῦν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴ νεροποντὴ.

Θεό. Ποτὲ της δὲν ἔκαμε κάτι, γιὰ νὰ στενοχωρήσῃ τὸ Θεό.

Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἀλλὰ παρουσιάσθηκε στὸ Νῶε καὶ τοῦ εἶπε :

«Νῶε, γνωρίζω ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μόνος καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν οἰκογένειά σου ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς κακοὺς. Αὐ-

τοὺς θὰ τοὺς καταστρέψω. Θ' ἀνοίξω τοὺς οὐρανοὺς, γιὰ νὰ πέση βροχή, πολλή βροχή, σαράντα μερόνυχτα. Καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς κανεὶς δὲν θὰ μείνη, Νῶε, ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική σου οἰκογένεια.

Ἐσὺ νὰ κόψης ξύλα ἀπὸ κυπαρίσσια καὶ μ' αὐτὰ νὰ κάμῃς μιὰ κιβωτό. Νὰ τὴν ἀλείψῃς μέσα κι' ἔξω μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μπαίνει νερό. Σ' αὐτὴ νὰ βάλῃς ὅλη τὴν οἰκογένειά σου καὶ τριάμισυ ζευγάρια ζῶα καὶ πουλιὰ ἀπὸ τὰ καθαρὰ κι' ἀπὸ ἓνα ζευγάρι ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα. Νὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τροφές».

Ὁ Νῶε ἔκαμε, ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Σὰν ἄρχισε ἡ βροχή, ἔγινε κεῖνο, ποὺ δὲν ξαναέγινε ποτέ! Οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ βροντὲς χαλοῦσαν τὸν κόσμον. Τὰ νερὰ ὑψώνονταν πολὺ. Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ γλυτώσουν, ἀνέβαιναν πάνω στὰ δένδρα, μὰ καὶ κεῖ ἔφθασε τὸ νερὸ καὶ τοὺς ἔπνιξε. Τὰ νερὰ ὕστερα σκέπασαν τοὺς λόφους, μὰ κι' αὐτὰ τὰ ψηλὰ βουνὰ. Τίποτε δὲν ἔμεινε ζωντανό. Μόνο ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὴν Κιβωτὸ τοῦ Νῶε.

Ἡ κιβωτὸς ἀνέβαινε, ἀνέβαινε, ὥσπου στάθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ μεγάλου βουνοῦ Ἀραράτ, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀρμενία.

Ὁ Νῶε, θέλοντας νὰ μάθῃ τί γίνεται ἔξω, ἀνοίγει λίγο τὴν κιβωτὸ καὶ στέλνει ἓναν κόρακα.

Ὁ κόρακας δὲν γύρισε πάλι, γιὰτὶ βρῆκε πολλὰ πτώματα καὶ κάθισε νὰ φάῃ.

Ἀργότερα ὁ Νῶε ἔστειλε τὸ περιστέρι. Τὴν πρώτη φορὰ γύρισε γρήγορα, γιὰτὶ δὲν εἶχε ποῦ νὰ σταθῇ ἀπ' τὰ νερά.

Τὴ δεύτερη φορὰ ἔφερε στὸ ράμφος του ἓνα κλαδὶ ἐλῆας.

Τὴν τρίτη δὲν ξαναγύρισε, γιὰτὶ τὰ νερὰ δὲν ὑπῆρχαν πιά. Ὁ Νῶε τότε κατάλαβε πὼς ἦλθε ἡ ὥρα νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὴν Κιβωτό.

Ὅταν βγῆκε, τὸ πρῶτο, ποὺ ἔκαμε, ἦταν νὰ εὐχαριστή-

ση τὸ Θεό, γιατί τὸν ἔσωσε ἀπ' τὴν καταστροφή.

Ὁ καλὸς Θεὸς μας τότε τοῦ εἶπε :

«Νῶε, βλέπεις αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ὠραῖο οὐράνιο τόξο μὲ τὰ πολλὰ χρώματα ; Αὐτὸ θὰ βλέπω, γιὰ νὰ θυμᾶμαι ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ καταστρέψω τοὺς ἀνθρώπους μὲ κατακλυσμό. Αὐτὸ στὸ ὑπόσχομαι».

Ἐρωτήσεις :

- 1) Πῶς ὠνομάζετο τὸ τρίτο παιδί τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας ;
- 2) Γιατί ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον ;
- 3) Ποιὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ ὁ Θεὸς καὶ μὲ ποιὸ τρόπο ;
- 4) Τί ἐγίνε μὲ τὸν κατακλυσμὸ ;
- 5) Σὲ ποιὸ μέρος στάθηκε ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ;
- 6) Πῶς κατάλαβε ὁ Νῶε ὅτι δὲν ὑπῆρχαν νερά καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν κιβωτό ;
- 7) Τί ἔκαμε ὁ Νῶε, ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴν κιβωτό ;
- 8) Τί εἶπε ὁ Θεὸς στὸ Νῶε μετὰ τὴν καταστροφή ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει πάντοτε νὰ κάνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Νῶε.
- 2) Ὅποιος παραβαίνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τιμωρεῖται, ὅπως τιμωρήθηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ τὸν κατακλυσμό.

7 Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸ οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πάλι πάρα πολλοί. Δὲν τοὺς χωροῦσε πιά ἡ ὁμορφὴ Μεσοποταμίας. Θέλησαν νὰ φύγουν γιὰ ἄλλα μέρη. Νὰ βροῦν ἐκεῖ ἄλλους τόπους νὰ κατοικήσουν. Ἄλλη γῆ νὰ καλλιεργήσουν.

Πρὶν φύγουν ὅμως, εἶπαν μεταξύ τους : « Καλὰ εἶναι ν' ἀφήσουμε ἐδῶ κάτι, γιὰ νὰ μᾶς θυμοῦνται ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ γεννηθοῦν ἀργότερα. Νὰ κτίσουμε ἓνα πύργο. Κἀτι σὰν παλάτι ψηλό, ποὺ ἡ κορυφή του νὰ φθάνη στὰ σύννεφα. Ἴσως καὶ σ' αὐτὸν τὸν Θεό.

Σκέφθηκαν κι' αὐτοὶ τὰ ἴδια πράγματα μὲ ἐκεῖνα, ποὺ σκέφθηκαν οἱ πρωτόπλαστοι. Ἐκεῖνοι θέλησαν νὰ γίνουν

Θεοί. Καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε θέλησαν νὰ φθάσουν τὸ Θεό.

Ὑστερα ἄρχισαν νὰ κτίζουν τὸν πύργο. Μέρα καὶ νύχτα δὲν σταμάτησαν καθόλου. Ὁ πύργος μεγάλωνε. Κι' ὅσο

Ὁ Πύργος σταμάτησε γιατί δὲν μπορούσαν νὰ συνεννοηθοῦν. ἑκείνος μεγάλωνε, τόσο κι' ἡ καρδιά τους γινόταν πιὸ περήφανη.

Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἀγαπάει τοὺς περήφανους. Γι' αὐτὸ τοὺς ἐτιμώρησε μ' ἓναν τρόπο πολὺ περίεργο: Τοὺς ἔκαμε νὰ μὴν μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν. Ζητοῦσε ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο λάσπη καὶ κεῖνος τοῦ ἔφερνε ξύλα. Ζητοῦσε νερὸ καὶ τοῦ ἔφερνε χῶμα. Ἔτσι ἔγινε τέτοια σύγχυσι στὴ γλῶσσα

τους, πού δὲν μπόρεσαν νὰ προχωρήσουν. Ἐφησαν ἀτέλειωτο τὸν πύργο, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθηκε πύργος τῆς Βαβέλ, δηλαδή συγχύσεως γλωσσῶν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ Θεὸς γιὰ τρίτη φορὰ ἔδωσε ἓνα σκληρὸ μάθημα στοὺς ἀνθρώπους, πού ἦταν κακοὶ καὶ περήφανοι.

Ἀφοῦ λοιπὸν εἶδαν ὅτι δὲ μπορούσαν νὰ προχωρήσουν, πῆραν ὅλοι τους ὅ,τι εἶχαν κι' ἔφυγαν γιὰ ἄλλα μέρη τῆς γῆς.

Μόνο οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σὴμ ἔμειναν στὴ χώρα, πού λέγεται Μεσοποταμία, γιὰτὶ βρίσκεται ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μεγάλα ποτάμια, τὸν Τίγρη καὶ τὸν Εὐφράτη.

Ἐρωτήσεις:

- 1) Ποῦ βρίσκεται ἡ Μεσοποταμία καὶ γιὰτὶ λέγεται ἔτσι;
- 2) Τὶ σημαίνει ἡ λέξι Βαβέλ;
- 3) Τὶ σκέφθηκαν νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι, πρὶν φύγουν ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία;
- 4) Πῶς ὁ Θεὸς τιμώρησε τοὺς ἀνθρώπους, πού ἔκτιζαν τὸν πύργο;

Διδάγματα:

- 1) Εἶναι κακὸ πρᾶγμα ἡ ὑπερηφάνεια καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεό.
- 2) Ὅποιος ψηλὰ κοιτᾷ, συχνὰ στραβοπατᾷ: Λαϊκὴ παροιμία.

Ἀπορίες:

- 1) Ποιὲς ἦταν οἱ ἄλλες τιμωρίες, πού ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους, διότι ἦταν κακοὶ;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

1. Ὁ Ἀβραάμ

Πέρασαν πολλά χρόνια ἀπὸ τότε, πὺν πέθανε ὁ Νῶε. Οἱ ἄνθρωποι, ὅπως εἶπαμε, σκορπίστηκαν σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς. Ἐγιναν κακοὶ καὶ δὲν πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Μόνο ἓνας ἦταν δίκαιος: Ὁ Ἀβραάμ, ὁ γυιὸς τοῦ Θά-
ρα, πὺν κατοικοῦσε στὴ Χαρρὰν τῆς Ἀσίας. Τὴ γυναῖκα του
τὴν ἔλεγαν Σάρρα καὶ τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Λώτ.

Αὐτὸν τὸν καλὸ ἄνθρωπο διάλεξε ὁ Θεός μας, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ Πατριάρχη, δηλαδὴ ἀρχηγὸ στὸ λαὸ τῶν Ἑβραίων.

Ὁ λαὸς τῶν Ἑβραίων ἦταν ὁ πιὸ ἀγαπητὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὅπως θὰ δοῦμε, γιὰτὶ ἀπὸ αὐτὸν θὰ γεννιόταν κάποτε ὁ Χριστὸς μας.

Μιὰ ἡμέρα παρουσιάσθηκε ὁ Θεός μας στὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἀβραάμ, πάρε μαζί σου ὅ,τι μπορεῖς. Ἄφησε τὸν τόπο, πὺ γεννήθηκες, τοὺς φίλους σου, τοὺς συγγενεῖς σου. Πήγαινε σὲ μιὰ ἄλλη χώρα μακρυνή. Στὴ Χαναάν, ἐκεῖ πὺ ρέει μέλι καὶ γάλα. Θὰ σὲ κάμω μεγάλο ἀρχηγό. Ἀπὸ σένα θὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος, ξακουστὸς λαός. Τὸ ὄνομά σου θὰ μείνῃ εὐλογημένο γιὰ πάντα».

Ὁ Ἀβραάμ ἀγαποῦσε τὴν πατρίδα του, τοὺς δικούς του. Ὅμως ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ Θεό. Γι' αὐτό, ἀφοῦ πῆρε μαζί του τὴ Σάρρα, τὸν Λῶτ, τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τὰ κοπάδια του, ξεκίνησε γιὰ τὴ Χαναάν.

Τὸ ταξίδι ἦταν μακρυνὸ καὶ πολὺ κουραστικό. Τίποτε ὅμως δὲν φόβιζε τὸν Ἀβραάμ. Θυμόταν τὰ λόγια, πὺ τοῦ εἶπε ὁ Θεός, κι' ἔπαιρνε δύναμι καὶ κουράγιο γιὰ τὸ ταξίδι.

Μετὰ ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἔφθασε στὴ Χαναάν.

Ἐρριξε τὰ μάτια του στὴ χώρα πὺ ἦλθε καὶ θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Ὅλοπράσινες πεδιάδες, πὺ στὴ μέση τους κυλοῦσε τὰ νερά του ὁ Ἰορδάνης ποταμός. Βουνὰ καὶ λόφοι ἄστραφταν ἀπ' τὸ καθαρό τους φῶς.

Θυμήθηκε ἀμέσως τὸν καλὸ Θεό. Ἐκτίσε θυσιαστήριο καὶ τὸν εὐχαρίστησε, γιὰτὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ πάθῃ κανένα κακὸ στὸ μακρυνὸ του ταξίδι.

Οἱ ἄνθρωποι, πὺ κατοικοῦσαν στὴ Χαναάν, ὅταν εἶδαν τὸν Ἀβραάμ, τὸν ὠνόμασαν Ἑβραῖο, δηλαδὴ ξένο, περσικό, γιὰτὶ ἦλθε ἀπὸ τὴ χώρα, πὺ ἦταν πέρα ἀπ' τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Γιατί διόλεξε ὁ Θεὸς τὸν Ἀβραάμ γιὰ Πατριάρχη τῶν Ἑβραίων ;
- 2) Ποῦ κατοικοῦσε ὁ Ἀβραάμ ;
- 3) Πῶς ἔλεγαν τῇ γυναίκα του καὶ πῶς τὸν ἀνεψιό του ;
- 4) Τί εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ καὶ τί ἐκεῖνος ἔκαμε ;
- 5) Γιατί ὠνόμασαν τὸν Ἀβραάμ Ἑβραῖον ;
- 6) Τί ἔκαμε ὁ Ἀβραάμ, ὅταν ἔφθασε στὴ Χαναάν ;

Διδάγματα :

1) Ὁ Θεὸς προστατεύει καὶ δοξάζει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τὸν Ἀβραάμ.

2) Πρέπει χωρὶς ἀντίρρηση νὰ κάνουμε, ὅ,τι μᾶς ζητάει ὁ Θεός, ὅπως ἔκαμε ὁ Ἀβραάμ.

Ἀπορίες :

- 1) Τί σημαίνει ἡ λέξι Ἀβραάμ ;

2. Σόδομα καὶ Γόμορρα

Κοντὰ σὲ μιὰ ὁμορφη πόλι, τὴ Χεβρών, κατοίκησαν ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ ἀνεψιός του Λῶτ.

Ἦταν ὠραία ἡ χώρα, ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ καὶ γι' αὐτὸ τὴν ὠνόμασε γῆ τῆς ἐπαγγελίας, δηλαδὴ χώρα, ποὺ τοῦ τὴν ὑποσχέθηκε ὁ Θεός.

Ἡ ζωὴ τους κυλοῦσε εὐτυχισμένη. Εἶχαν ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός.

Σὰν πέρασαν ὅμως μερικὰ χρόνια, οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ ἄρχισαν νὰ μαλώνουν μὲ τοὺς βοσκούς τοῦ Λῶτ. Πολλαπλασιάστηκαν τόσο πολὺ τὰ κοπάδια τους, ποὺ νόμιζαν ὅτι δὲν χωροῦσαν στὶς καταπράσινες πεδιάδες τῆς Χαναάν.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἀβραάμ κάλεσε τὸν Λῶτ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ πάρη τὰ κοπάδια του κι' ὅ,τι ἄλλο εἶχε καὶ νὰ πάη σὲ ἄλλο μέρος.

Ὁ Λῶτ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἀφοῦ πήρε τὰ πλούτη του, ταξίδεψε πολλὰς μέρες κι' ἔφθασε σὲ μιὰ χώρα, ποὺ ἦ-

ταν ανάμεσα από δυο πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα.

Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαποῦσε καθόλου τοὺς κατοίκους τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων, γιατί ἦταν ἀμαρτωλοί. Ἀποφάσισε μάλιστα νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Μιὰ νύχτα παρήγγειλε στὸ Λῶτ ὁ Θεὸς νὰ πάρῃ ὅ,τι ἔχει καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπ' τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα.

Ὅταν θὰ φεύγῃ ὅμως, νὰ μὴ γυρίσῃ κανεὶς νὰ δῇ, τι γίνεται πίσω του, γιατί θὰ τιμωρηθῇ ἄσχημα.

Ὁ Λῶτ τὴν ἄλλῃ μέρα ξεκίνησε νὰ φύγῃ. Δὲν προχώρησε ὅμως καὶ πολὺ, ὅταν ἀκούστηκαν βροντὲς καὶ φάνηκαν ἀστραπές. Φωτιὰ καὶ θειάφι ἔρχινε ἀφθονο ὁ Θεὸς στὶς δυο πόλεις, τὶς ὁποῖες καὶ κατέστρεψε τελείως.

Ἡ ἀνόνητὴ ὅμως γυναίκα τοῦ Λῶτ ξέχασε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ περιέργεια γύρισε τὸ κεφάλι της νὰ δῇ, τι γίνεται πίσω της. Τότε ὁ Θεὸς τὴν τιμώρησε σκληρά. Ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ μεταβλήθηκε σὲ «στήλη ἁλατος».

Οἱ ὑπόλοιποι ἔφθασαν σὲ ἄλλο μέρος κι' ἔμειναν ἐκεῖ.

Οἱ δυο πόλεις δὲν ὑπάρχουν πιά. Στὴ θέσι τους βρίσκεται σήμερα μιὰ θάλασσα, πὺ τὴν ὀνομάζουν «Νεκρὰ θάλασσα», γιατί δὲν ζῇ σ' αὐτὴ τίποτε.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποῦ κατοίκησαν ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Λῶτ;
- 2) Γιατί χώρισαν οἱ δυο τους;
- 3) Πῶς καταστράφηκαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα;
- 4) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὴ γυναίκα τοῦ Λῶτ;
- 5) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὴ Νεκρὰ θάλασσα;

Διδάγματα :

1) Ἡ περιέργεια εἶναι κακὸ πρᾶγμα καὶ τιμωρεῖται, ὅπως γι' αὐτὸ τιμωρήθηκε ἡ γυναίκα τοῦ Λῶτ.

2) Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους τοὺς βοηθεῖ ὁ Θεός, ὅπως βοήθησε τὸν Λῶτ.

Ἀπορίες :

- 1) Γιατί στὴ Νεκρὰ θάλασσα δὲν ζῇ τίποτε καὶ ποῦ βρίσκεται αὐτή;

3. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰσαάκ

Στὴ Χαναάν, πὺν πῆγε ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ μὲ τὴ γυναῖκα του Σάρρα, ζοῦσαν μιὰ πολὺ χαρούμενη ζωή. Τὰ σπαρτά, τὰ δένδρα, τὰ κοπάδια τους ἦταν εὐλογημένα ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ πλήθυναν.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν ἡσυχα-ἡσυχα, μὰ ἕνας πόνος σὰ μαχαίρι τοὺς τρυποῦσε τὰ σωθικά. Τοὺς ἔλειπε τὸ γέλοιο ἐκεῖνο, πὺν μόνο ἓνα παιδὶμποροῦσε νὰ χαρίσῃ σὲ ἓνα σπίτι.

Ὁ Ἀβραάμ ἦταν περίπου ἑκατὸ χρονῶν καὶ ἡ Σάρρα ἐννενήντα. Κάθε μέρα πὺν περνοῦσε, ἔκαναν τὴν προσευχή τοὺς καὶ ζητοῦσαν ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσῃ ἕστω καὶ ἓνα παιδί. Ἔβλεπαν νὰ λιγοστεύῃ ἡ ζωὴ τους, νὰ καμπουριά-ζουν ἀπ' τὰ γεράματα κι' ὅμως παιδὶ δὲν ἔκαναν.

Πολλὲς φορὲς ὁ Ἀβραάμ σκεπτόταν μόνος του κι' ἔλεγε: « Γιατὶ ἄρά γε μοῦ εἶπε ὁ Θεὸς ὅτι ἀπὸ μένα θὰ βγῇ ἓνας λαὸς ξακουστός; Κι' ἄλλη φορὰ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ κάμῃ τοὺς ἀπογόνους μου τόσο πολλοὺς, ὅση εἶναι ἡ ἄμμος στὴ θάλασσα. Ὅσα εἶναι τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό ».

Αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Ἀβραάμ. Ἀκουμπισμένος στὴ ρίζα μιᾶς βαλανιδιᾶς, βλέπει νὰ ἔρχονται κοντὰ του τρεῖς ἄνθρωποι. Τὸ βάδισμά τους καὶ οἱ τρόποι τους εἶχαν κάτι τὸ ξεχωριστό. Τὸν χαιρέτησαν καὶ κάθησαν κι' αὐτοὶ νὰ φᾶνε μαζί μὲ τὸν Ἀβραάμ. Ἐνῶ λέγανε πολλὰ καὶ διάφορα, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς τρεῖς ξένους εἶπε στὸν Ἀβραάμ: « Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς σὲ ἀγαπᾷ πολὺ. Ἄκουσε τίς προσευχές σου. Σ' ἓνα χρόνο ἀπὸ τώρα ἡ Σάρρα θὰ σοῦ γεννήσῃ ἓνα παιδί ».

Ὁ Ἀβραάμ τὰ ἔχασε, δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἡ Σάρρα σχεδὸν δὲν τὸ πίστεψε. Τὶ νὰ πιστέψῃ, ἀφοῦ ἦταν ἐννενήντα χρονῶν; Ὁ ξένος ὅμως τῆς λέγει: « Τίποτε, κυρά μου, δὲν εἶναι ἀδύνατο γιὰ τὸ Θεό ».

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ φαγητό, οἱ τρεῖς ξένοι εὐχαρίστησαν τὸν Ἀβραάμ καὶ τὴ Σάρρα γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ ἔφυγαν. Ἦταν ἄγγελοι, πού τοὺς εἶχε στείλει ὁ Θεὸς νὰ φέρουν στὸν Ἀβραάμ τὴν εὐχάριστη εἰδησι.

Μετὰ ἀπὸ ἓνα χρόνο ἡ Σάρρα γέννησε, ὅπως εἶπε ὁ ἄγγελος, ἓνα μικρὸ παιδί, πού τὸ ὠνόμασαν Ἰσαάκ, δηλαδὴ «Χαρά».

Ἡ χαρὰ καὶ τὸ γέλοιο γέμισαν τὸ σπίτι τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα μὲ κλαμένα ἀπὸ χαρὰ μάτια εὐχαριστοῦσαν πάντοτε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν μεγάλη του ἀγάπη.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί ζητοῦσε ὁ Ἀβραάμ ἀπὸ τὸ Θεό;
- 2) Πῶς ὁ Θεὸς εἰδοποίησε τὸν Ἀβραάμ καὶ τὴ Σάρρα ὅτι θὰ ἀποκτήσουν παιδί;
- 3) Τί σημαίνει ἡ λέξι : Ἰσαάκ;
- 4) Τί ἔκαμαν ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρρα, ὅταν ἀπόκτησαν παιδί;

Διδάγματα :

- 1) Ὁ Θεὸς ἀκούει τὶς προσευχὰς τῶν καλῶν ἀνθρώπων καὶ δίδει ἐκεῖνα, πού τοῦ ζητοῦν, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πῶς εἶναι ἀργά.

4. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἔγινε δώδεκα χρονῶν, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ δοκιμάσῃ πάλι τὴν πίστι τοῦ Ἀβραάμ.

Παρουσιάστηκε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἀβραάμ, αὔριο πρωτὶ - πρωτὶ νὰ πάρῃς τὸν Ἰσαάκ καὶ ν' ἀνέβῃς ἐκεῖ ψηλὰ στὸ λόφο Μορία. Νὰ τὸν θυσιάσῃς γιὰ μένα».

Ὁ Ἀβραάμ γιὰ μιὰ στιγμή σωριάστηκε χάμω. Δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ πού ἄκουε. Προτιμοῦσε χίλιες φορὲς νὰ θυσιασθῇ ὁ ἴδιος. Χιλιάδες φορὲς νὰ θυσιάσῃ ὅλα του τ' ἀγαθὰ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο σκέφθηκε καλύτερα.

«Ὅ,τι ἔχουμε, εἶπε, δὲν εἶναι δικό μας. Καὶ ὁ ἑαυτός μας ἀκόμη εἶναι τοῦ Θεοῦ. Τὸν Ἰσαάκ, τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, ὁ Θεὸς μου τὸν ἔδωσε. Τώρα τὸν θέλει πάλι. Ἄς τὸν

Μὴ Ἀβραάμ, μὴ κάνης κακὸ στὸ παιδί σου.

πάρη. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλει ὁ Θεός».

Πρῶτ-πρῶτὴ τὴν ἄλλη μέρα παίρνει δυὸ ὑπηρέτες, ἓνα γαῖδουράκι φορτωμένο ξύλα καὶ τὸν Ἰσαάκ καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ λόφο Μορία.

Στὸ δρόμο, πὺν πῆγαιναν γιὰ τὸ βουνό, ὁ Ἰσαάκ ρωτοῦσε τὸν πατέρα του γιὰ πολλὰ πράγματα. Κι' ἀκόμη τοῦ-

λεγε :

— Γρήγορα, πατέρα, πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ μητέρα, γιατί τὴν εἶδα δακρυσμένη σήμερα τὸ πρωῒ.

Ὁ Γέρο Ἀβραάμ, γυρίζοντας τὸ πρόσωπό του πρὸς ἄλλο μέρος, τοῦ ἀπάντησε :

— Ναί, παιδί μου, θὰ γυρίσουμε γρήγορα, πολὺ γρήγορα. Καὶ τὰ δάκρυα αὐλάκωναν τὸ πρόσωπό του.

— Βλέπω, πατέρα, ἀπορεῖ ὁ Ἰσαάκ, ὅτι ξύλα ἔχουμε γιὰ τὴ φωτιά. Μαχαίρι κρατᾷς· δὲν βλέπω ὅμως τὸ ἀρνί, πὺν θὰ θυσιάσουμε.

— Ὅπως, παιδί μου, γιὰ ὅλα, ἔτσι καὶ γι' αὐτὸ θὰ φροντίσῃ ὁ Θεός, ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ.

Σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἄναψαν τὴ φωτιά πάνω στὸ θυσιαστήριο. Ὁ Ἀβραάμ μὲ ματωμένη τὴν καρδιά παίρνει τὸ γυιό του νὰ τὸν θυσιάσῃ στὸ Θεό.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἄγγελος τοῦ Θεοῦ πιάνει τὸ χέρι τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ λέει :

«Ἀβραάμ, μὴ, μὴ κάνῃς κακὸ στὸν Ἰσαάκ. Ἡ πίστι σου στὸ Θεὸ εἶναι πολὺ μεγάλη. Κι' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ σένα πολὺ μεγαλύτερη. Πάρε καὶ θυσιάσε τὸ κριάρι, πὺν εἶναι δεμένο δίπλα σου».

Ὁ Ἀβραάμ θυσιάζει τὸ κριάρι.

Γονατίζει μαζὶ μὲ τὸ γυιό του καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Θεό.

Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέει καὶ πάλι ὅτι ἀπὸ αὐτὸν θὰ εὐλογηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς.

Τὸν τόπο αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ τὸν ὠνόμασε «Κύριος εἶδε», δηλαδὴ ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ ὅλα.

Ὅστερα παίρνει τὸ γυιό του κι' ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του γεμᾶτος εὐτυχία.

Ἐρωτήσεις :

1) Πῶς ὁ Θεὸς καὶ γιατί ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσῃ τὸ παιδί του ;

- 2) Ὁ Ἀβραάμ ἔφερε ἀντίρρησης στὴν προσταγὴ τοῦ Θεοῦ ;
- 3) Τί ἔλεγε ὁ Ἰσαάκ στὸν πατέρα του καὶ τί ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος ;
- 4) Ὁ Θεὸς ἄφησε τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσῃ τὸ παιδί του ;
- 5) Τί ὑπόσχεσι ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ ;
- 6) Πῶς ὠνόμασε ὁ Ἀβραάμ τὸν τόπο τῆς θυσίας ;

Διδάγματα :

1) Ὁ εὐσεβὴς ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸ Θεὸ περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ παιδί του, ὅπως ὁ Ἀβραάμ.

5. Ὁ Γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Τριάντα ὀκτὼ δλόκληρα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, πού ὁ Θεός μας χάρισε τὴ ζωὴ στὸν Ἰσαάκ. Στὸ μεταξὺ ἡ ἀγαπημένη του μητέρα Σάρρα πέθανε σὲ ἡλικία 127 χρονῶν. Ὁ Ἀβραάμ μὲ κλάματα καὶ πόνο τὴν ἔθαψε σὲ μιὰ σπηλιὰ στὴ Χεβρών.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια θέλησε νὰ παντρεύῃ τὸ γιό του, τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἰσαάκ εἶχε γίνει πιά σαράντα χρονῶν. Ἕνα ὄμορφο καὶ γερὸ παλληκάρι. Θέλησε ὁ πατέρας του νὰ τοῦ βρῇ μιὰ καλὴ κοπέλλα γιὰ γυναῖκα του, ὄχι ὅμως ἀπὸ τὴ Χαναάν, ἀλλὰ ἀπ' τὴ Χαρράν.

Κάλεσε λοιπὸν κοντά του τὸ δοῦλό του Ἐλιέζερ καὶ τοῦ εἶπε : « Ἀκουσε, Ἐλιέζερ. Νὰ πάρῃς μαζί σου δέκα καμήλες μὲ πολλὰ δῶρα καὶ νὰ φύγῃς γιὰ τὴ Χαρράν. Νὰ πᾶς στοὺς συγγενεῖς μου. Θέλω νὰ βρῇς μιὰ καλὴ κοπέλλα γιὰ γυναῖκα τοῦ γιου μου. Ὁ Θεός, πού τόσο μᾶς ἀγαπᾷ ὅλους, θὰ σοῦ δείξῃ, τί πρέπει νὰ κάμῃς ».

Ὁ Ἐλιέζερ ξεκίνησε πρωτὶ - πρωτὶ τὴν ἄλλῃ μέρα. Στὸ δρόμο του ὅλο καὶ σκεπτόταν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου του, τοῦ Ἀβραάμ.

Πολλὲς μέρες κράτησε τὸ ταξίδι του.

Πλησίαζε νὰ βραδυάσῃ, ὅταν ἔφθασε ἔξω ἀπ' τὴ Χαρράν.

Ήταν ἐκεῖ ἓνα πηγάδι μὲ νερὸ δροσερό. Ἡ ὥρα ἦταν τέτοια, πὺ οἱ γυναῖκες τῆς Χαρρὰν ἔρχονταν νὰ πάρουν νερό.

Ὁ Ἐλιέζερ, κουρασμένος ἀπ' τὸ μακρινὸ του ταξίδι,

Ἡ ὁμορφὴ Ρεβέκκα δίνει μὲ χαρὰ νερὸ στὸν Ἐλιέζερ.

στάθηκε πὺ πέρα ἀπ' τὸ πηγάδι. Σήκωσε τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε στὸ Θεό:

«Θεέ μου, σύ, πὺ τόσα ἔκαμες γιὰ τὸν ἀφέντη μου, βοήθησέ με νὰ τελειώσω τὴ δύσκολη δουλειά, γιὰ τὴν ὁποία μ' ἔστειλε. Ἡ κόρη, πὺ θὰ δεχθῇ μὲ καλωσύνη νὰ δώση καὶ σὲ μένα καὶ στὶς καμῆλές μου νερό, αὐτὴ νὰ γίνῃ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ».

Δὲν τελείωσε ἀκόμη τὴν προσευχή του καὶ νά! Παρου-

σιάζεται μπροστά του μιὰ ὁμορφη κόρη, πού κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴ στάμνα.

— Κόρη μου, τῆς λέει ἀμέσως ὁ Ἐλιέξερ, μοῦ δίνεις λίγο νερὸ νὰ σβήσω τὴ δίψα μου ;

Καὶ κείνη μὲ χαρὰ τοῦ ἀπαντάει :

— Μόνο σὲ σένα ; Βλέπω καὶ τὶς καμῆλές σου κουρασμένες. Θὰ δώσω καὶ σ' αὐτὲς νὰ πιοῦν.

Ὁ Ἐλιέξερ χάρηκε. Κατάλαβε πὼς ἡ καλὴ αὐτὴ κοπέλα θὰ ἦταν ἡ γυναίκα, πὺν ταίριαζε στὸν Ἰσαάκ.

— Πὼς σὲ λένε ; Τῆς λέει πάλι. Τίνος εἶσαι ; Μπορῶ ἀπόψε νὰ μείνω στὸ σπίτι σου ;

— Εἶμαι ἡ Ρεβέκκα, κόρη τοῦ Βαθουήλ, ἀδελφὴ τοῦ Λάβαν, τοῦ ἀπαντάει μὲ χαρὰ ἐκείνη. Θὰ τρέξω καὶ θὰ στείλω τὸν ἀδελφό μου νὰ σὲ φέρῃ στὸ σπίτι μας. Τὰ σπίτια γι' αὐτὸ τὰ ἔχουμε, καλῶς νὰ ρθῆς.

Μετὰ ἀπὸ λίγο φθάνει ὁ Λάβαν καὶ ὁδηγεῖ τὸν Ἐλιέξερ στὸ σπίτι του.

Τὸ βράδυ, στὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Ἐλιέξερ τὰ κανόνισε μὲ τὸν Βαθουήλ, τὴ Ρεβέκκα καὶ τὸ Λάβαν.

Καὶ τὸ πρωῒ, ἀφοῦ τοὺς μοίρασε τὰ δῶρα, πὺν εἶχε φέρει μαζί του, πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ γύρισε στὴ Χαναάν.

Ὁ Ἰσαάκ εὐτυχισμένος παντρεύτηκε τὴ Ρεβέκκα.

Λίγο ἀργότερα πέθανε κι' ὁ Ἀβραάμ στὴν ἡλικία 175 χρονῶν.

Τὸν ἔθαψαν καὶ κεῖνον στὴν ἴδια σπηλιά, πὺν εἶχαν θάψει καὶ τὴ γυναίκα του τὴ Σάρρα.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Πόση ἦταν ἡ ἡλικία τῆς Σάρρας, ὅταν πέθανε, καὶ ποῦ τὴν ἔθαψαν ;
- 2) Γιατὶ ἔστειλε ὁ Ἀβραάμ τὸν Ἐλιέξερ στὴ Μεσοποταμία ;
- 3) Τὶ πῆρε μαζί του ὁ Ἐλιέξερ φεύγοντας γιὰ τὴ Μεσοποταμία ;
- 4) Μὲ ποῖο τρόπο διάλεξε τὴ γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ ὁ Ἐλιέξερ ;
- 5) Ἡ Ρεβέκκα ποῖον εἶχε πατέρα καὶ ἀδελφὸ ;
- 6) Σὲ ποιά ἡλικία πέθανε ὁ Ἀβραάμ καὶ ποῦ τὸν ἔθαψαν ;

Διδάγματα :

1) Όταν έχουμε πίστι στο Θεό, πάντοτε μᾶς καθοδηγεῖ σὲ ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ κάνουμε, ὅπως τὸν ἀγαθὸ δοῦλο Ἐλιέζερ.

6. Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ

Εἴκοσι χρόνια εἶχαν παντρεμένοι ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ Ρεβέκκα, μὰ ἀκόμη δὲν ἀπόκτησαν παιδί. Ἦταν κι' ἡ Ρεβέκκα σὰν τὴ Σάρρα, δὲν μπορούσε νὰ κάμη παιδιά.

Ὁ Ἰσαὰκ ὅμως κάθε μέρα παρακαλοῦσε τὸ Θεό, νὰ τοῦ χαρίσῃ ἓνα παιδί. Κι' ὁ Θεός μας, ποὺ ἀκούει τὶς προσευχὲς τῶν καλῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἔδωσε δυὸ μαζὶ παιδιά, δίδυμα ὅπως λέμε, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἡσαῦ ὠνομάσθηκε ἔτσι, γιατί, ὅταν γεννήθηκε, τὸ σῶμά του εἶχε τρίχες πολλὲς καὶ ὁμοίαζε μὲ τριχωτὸ ροῦχο.

Ὁ ἄλλος ὠνομάσθηκε Ἰακώβ, γιατί, ὅταν γεννήθηκε, κρατοῦσε μὲ τὸ ἓνα του χέρι τὴ φτέρνα τοῦ ἀδελφοῦ του.

Πρῶτος γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ. Εἶχε μεγάλη σημασία αὐτό. Διότι ὁ πρωτότοκος - ἔτσι λέγεται κείνος, ποὺ γεννιέται πρῶτος - θὰ ἔπαιρνε ὅ,τι εἶχε ὁ πατέρας του. Ὁ ἄλλος, ὁ Ἰακώβ, θὰ ἔπαιρνε πολὺ λίγα πράγματα.

Τὰ δυὸ παιδιά ἦταν διαφορετικὰ μεταξύ τους.

Ὁ Ἡσαῦ ἀγαποῦσε τὴν ἐξοχή. Ἦταν καλὸς κυνηγός. Σκότωνε ἄγρια πουλιὰ καὶ τὰ ἔφερνε στὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ κυνήγια. Γι' αὐτὸ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἡσαῦ.

Ὁ Ἰακώβ ὅμως ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Ἀπόφευγε τοὺς λόγγους, τὰ βουνά, τὴν ἐξοχή. Ἔμενε κοντὰ στὴ μητέρα του καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τὸν Ἡσαῦ.

Μιὰ μέρα ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος, μὰ καὶ πολὺ πεινασμένος στὸ σπίτι. Βρῆκε τὸν Ἰακώβ νὰ μαγειρεύῃ φακὲς καὶ τοῦ ζήτησε λίγες, γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα του.

Ὁ Ἰακώβ, ποὺ ἤξερε ὅτι ὁ ἀδελφός του ἦταν λαίμαρ-

γος, βρήκε τὴν εὐκαιρία καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ σοῦ δώσω φακὲς ὅσες θέλεις, ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσης τὰ πρωτοτόκια.

Ὁ Ἡσαῦ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του ἀπὸ τὴν πείνα. Ἦταν ἑτοιμος νὰ σωριαστῇ χάμω, γι' αὐτὸ τοῦ ἀπάντησε :

— Τὶ τὰ θέλω τὰ πρωτοτόκια σὰν πεθάνω ; Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι σοῦ δίνω τὰ πρωτοτόκια. Φέρε μου γρήγορα ὅμως, πολὺ γρήγορα, φακὲς.

Ἔτσι ὁ Ἡσαῦ πούλησε τὰ πρωτοτόκια «ἀντὶ πινακίου φακῆς».

Ἐρωτήσεις :

- 1) Πόσων χρονῶν ἦταν ὁ Ἰσαάκ, ὅταν ἡ Ρεβέκκα γέννησε τὰ δυὸ παιδιά της ;
- 2) Γιατὶ ὠνομάστηκαν τὰ παιδιά τοῦ Ἰσαάκ ἔτσι ;
- 3) Πῶς ἦταν τὸ ἓνα παιδί καὶ πῶς τὸ ἄλλο ;
- 4) Μὲ ποιὸ τρόπο πῆρε ὁ Ἰακώβ τὰ πρωτοτόκια ;
- 5) Τὶ ἀξία εἶχε τὸ νὰ ἦταν κανένας πρωτότοκος ;

Διδάγματα :

- 1) Δὲν πρέπει νὰ ἐκμεταλλευώμαστε τοὺς ἀδελφούς μας.
- 2) Δὲν πρέπει νὰ πουλοῦμε τίς εὐλογίες τῶν πατέρων μας γιὰ ἓνα ἀσήμαντο πρᾶγμα.
- 3) Ἡ λαίμαργία εἶναι πολὺ κακὸ ἐλάττωμα καὶ τιμωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεό.
- 4) Ἡ θάλασσα κι' ὁ λαίμαργος ποτὲ τοὺς δὲν χορταίνουν : Λαϊκὴ παροιμία.

7. Ὁ Ἰακώβ ξεγελάει τὸν πατέρα του καὶ παίρνει τὴν εὐλογία

Εἶχε γεράσει πιά πολὺ ὁ Ἰσαάκ. Ἐχασε τίς δυνάμεις, ποὺ εἶχε, ὅταν ἦταν νέος. Τὰ πόδια του τρέμανε. Τὰ μάτια του, ὅχι μόνο ἔχασαν τὴ λάμψη ποὺ εἶχαν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν καθόλου. Κατάλαβε ὅτι τὸν τριγύριζε ὁ θάνατος.

Μιὰ μέρα κάλεσε τὸ γυνίό του Ἡσαῦ καὶ τοῦ εἶπε :

«Παιδί μου Ἡσαῦ, πρόσεξέ με. Εἶμαι, ὅπως βλέπεις, πολὺ γέροντας. Σύντομα θὰ πεθάνω. Πάρε τὰ ὄπλα σου καὶ πήγαινε νὰ μοῦ φέρης κανένα κυνήγι. Θέλω σήμερα νόστιμο φαγητό. Σὰν γυρίσης μὲ τὸ καλό, νὰ μοῦ φέρης μαγειρε-

Ὁ Ἰακώβ παίρνει τὰ πρωτοτόκια.

μένο τὸ κυνήγι καὶ τότε θὰ σὲ εὐλογήσω. Δὲν πρέπει νὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ τακτοποιήσω κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα».

Ὁ Ἡσαῦ πῆρε τὸ ὄπλο του καὶ τὸ τόξο του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὰ χωράφια.

Ἡ Ρεβέκκα ὅμως, ὅπως εἶπαμε, ἀγαποῦσε πὶο πολὺ τὸν Ἰακώβ. Τὸν κάλεσε κρυφὰ καὶ τοῦ λέει: «Ἀκουσε Ἰακώβ. Ὁ πατέρας σου, ὅταν γυρίσῃ ὁ Ἡσαῦ, θὰ τὸν εὐλογήσῃ. Γι' αὐτὸ πήγαινε τώρα γρήγορα στὸ κοπάδι, πάρε δυὸ κατσίκια τρυφερά. Μ' αὐτὰ θὰ κάμουμε νόστιμο φαγητὸ

για τὸν πατέρα σου. Θὰ τοῦ τὸ δώσης ἐσὺ καὶ σένα θὰ εὐλογήσῃ. Θὰ νομίσῃ ὅτι εἶσαι ὁ Ἡσαῦ. Κι' ἐπειδὴ μοῦ λές ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει πολλές τρίχες στὸ σῶμά του καὶ μπορεῖ ὁ πατέρας σου νὰ σὲ γνωρίσῃ, θὰ σὲ ντύσω μὲ τὰ δέρματα τῶν κατσικιῶν κι' ἔτσι δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε».

Ὁ Ἰακώβ τρέχει ἀμέσως στὸ κοπάδι. Παίρνει τὰ πιὸ παχειὰ κατσίκια καὶ τὰ φέρνει στὸ σπίτι. Τὸ νόστιμο φαγητὸ ὕστερ' ἀπὸ λίγο εἶναι ἕτοιμο.

Ἡ Ρεβέκκα ντύνει μὲ τὰ δέρματα τὸν Ἰακώβ καὶ κεῖνος πλησιάζει τὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέει:

— Πατέρα μου, σοῦ ἔφερα πολὺ νόστιμο φαγητό. Μόλις βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι μας, βρῆκα ἀμέσως κυνήγι. Περιμένω τώρα τὴν εὐλογία σου.

Ὁ Ἰσαὰκ εἶχε χάσει τὰ μάτια του, ὅχι ὁμως καὶ τ' αὐτιά του.

— Ἐλα πὶὸ κοντά, τοῦ λέει. Ἀκούω ὅσα μοῦ λές. Μὰ δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ φωνή σου. Ἐλα, πλησίασε νὰ ἰδῶ, ἂν εἶσαι ὁ Ἡσαῦ ἢ ὄχι.

Ὁ Ἰακώβ φοβισμένος πλησιάζει τὸν πατέρα του. Ὁ Ἰσαὰκ τὸν πιάνει ἀπ' τὰ χέρια καὶ προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ ποιὸς εἶναι. Σὲ μιὰ στιγμή ἀκούεται νὰ λέῃ: «Τὰ χέρια εἶναι χέρια Ἡσαῦ. Τὰ γνωρίζω, νὰ οἱ πολλές τρίχες, τὶς πιάνω. Μὰ ἡ φωνὴ εἶναι φωνὴ τοῦ Ἰακώβ. Φέρε μου τὸ φαγητὸ κι' ὕστερα σὲ εὐλογῶ».

Ὅταν τελείωσε τὸ φαγητό του, τὸν ξανακαλεῖ καὶ πιάνει τὰ ροῦχα του. Ἐεγγλάστηκε καὶ νόμισε ὅτι ἦταν ὁ Ἡσαῦ.

«Παῖδί μου Ἡσαῦ, τοῦ λέει. Ἡ δροσιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ σὲ δροσίζῃ. Νὰ ἔχῃς πάντα χαρά. Ὅποιος σοῦ κάμῃ κακὸ νὰ εἶναι καταραμένος».

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ φθάνει ὁ πραγματικὸς Ἡσαῦ ἀπ' τὸ κυνήγι. Ἐμαθε τι ἔγινε καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰακώβ.

Ὁ Ἰσαάκ, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαλύνη τὴν ὀργή, τὸν εὐλογεῖ καὶ κεῖνον, ὅχι ὁμῶς σὰν πρωτότοκο, ἀλλὰ σὰν δεύτερο γιὸ τοῦ.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί ζήτησε ὁ Ἰσαάκ ἀπὸ τὸ γιὸ τοῦ Ἡσαῦ, πρὶν τὸν εὐλογήσῃ;
- 2) Τί ἔκαμε ἡ Ρεβέκκα, γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πρωτοτόκια ὁ Ἰακώβ;
- 3) Ποιὰ εὐλογία ἔδωσε ὁ Ἰσαάκ στὸν Ἰακώβ;
- 4) Τί σκέφθηκε ὁ Ἡσαῦ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰακώβ τοῦ πῆρε τὰ πρωτοτόκια;
- 5) Τί εὐλογία ἔδωσε ὁ Ἰσαάκ στὸν Ἡσαῦ;

Διδάγματα :

- 1) Δὲν πρέπει νὰ ζητοῦμε πράγματα, ποὺ δὲν εἶναι δικά μας.
- 2) Ποτὲ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ξεγελοῦμε τοὺς γονεῖς μας.
- 3) Δὲν πρέπει νὰ μισοῦμε τὰ ἀδελφία μας, ὅ,τι κι' ἂν μᾶς κάμουν.

8. Ὁ Ἰακώβ φεύγει φοβισμένος γιὰ τὴ Χαρράν

Ἡ Ρεβέκκα κατάλαβε ὅτι κάτι κακὸ θὰ συμβῇ στὰ παιδιά της. Ἐμαθε κιόλας τὰ σχέδια τοῦ Ἡσαῦ.

Μιὰ μέρα, ποὺ καθόταν ὁ Ἡσαῦ σκεπτικός, ἔλεγε μόνος του :

«Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ, θὰ τὸν σκοτώσω. Δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ. Περιμένω νὰ πεθάνῃ πρῶτα ὁ πατέρας μου. Κι' ὅστερα θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῶ».

Τότε ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἰσαάκ κάλεσαν κρυφὰ τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ εἶπαν νὰ φύγῃ μακριά. Νὰ πάῃ στὴ Χαρράν, στὸν ἀδελφὸ τῆς Ρεβέκκας, τὸν Λάβαν. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κοντὰ στὸν Ἡσαῦ, γιατί θὰ τοῦ κάμῃ μεγάλο κακὸ. Τοῦ ζήτησαν ὁμῶς μιὰ χάρι : Νὰ μὴν παντρευθῇ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Χαναάν.

Κατόπιν, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσαν ὅ,τι εἶχε ἀνάγκη γιὰ τὸ

δρομό, τὸν φίλησαν κι' οἱ δύο τους σταυρωτὰ στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ τὸν εἰδοποιήσουν πότε νὰ ξαναγυρίση.

Ὁ Ἰακώβ μὲ πολλὴ λύπη φεύγει νύχτα, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβῃ ὁ Ἡσαῦ.

Τὸ ταξίδι του ἦταν δύσκολο. Ὁλομόναχος βάδιζε τὴ νύχτα, μὲ μόνη συντροφιά τὴν εὐχὴ τῶν γονέων του.

Τὸ ἄλλο βράδυ ἀκούμπησε τὸ κουρασμένο του σῶμα στὴ γῆ, ἔβαλε μιὰ πέτρα γιὰ μαξιλάρι κι' ἀποκοιμήθηκε.

Εἶχε ἰδῆ πολλὰ φορὲς ὄνειρα ὁ Ἰακώβ. Μὰ τοῦτο, ποὺ εἶδε ἀπόψε, ἦταν πολὺ περίεργο.

Εἶδε μιὰ σκάλα, ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἔφθανε στὸν οὐρανό. Ἄγγελοι μὲ τὰ ἄσπρα τους φτερὰ ἀνεβοκατέβαιναν. Καὶ κεῖ ψηλά, στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, στεκόταν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἔλεγε: «Ἰακώβ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου καὶ δικός σου. Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θ' ἀφήσω κανένα νὰ σοῦ κάμῃ κακό. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσης μιὰ μέρα στὴν πατρίδα σου. Ἀπὸ σένα θὰ εὐλογηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς».

Ὁ Ἰακώβ ξύπνησε ταραγμένος. Κατάλαβε ὅτι ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦταν ἅγιος. Γι' αὐτὸ τὸν ὠνόμασε Βαιθὴλ, δηλαδὴ σπίτι τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα ἔβαλε τὴν πέτρα, ποὺ εἶχε μαξιλάρι, γιὰ σημάδι κι' ἔδωσε τὸ λόγο του στὸ Θεὸ πῶς, ὅταν γυρίση, θὰ κάμῃ ἐκεῖ ἓνα θυσιαστήριο.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ τοῦ ἔδωσε δύναμι καὶ θάρρος γιὰ τὸ ταξίδι του. Στὸ δρόμο του, τώρα, δὲν εἶχε μόνο τὴν εὐχὴ τῶν γονέων του, μὰ καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἔφθασε στὴ Χαρράν, στὸ θεῖο του Λάβαν.

Ἐκεῖ ἔμεινε εἴκοσι χρόνια. Παντρεύθηκε κι' ἀπόκτησε πολλὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ πλούτη ἄφθονα.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Γιατί ἡ Ρεβέκκα ἔδωξε γιὰ τὴν Χαρράν τὸν Ἰακώβ καὶ τί χάρι τοῦ ζήτησε ;
- 2) Ποιὸ ὄνειρο εἶδε ὁ Ἰακώβ στὸν ὕπνο του ;
- 3) Πῶς ὠνόμασε τὸ μέρος, ποῦ εἶδε τὸ ὄνειρο ὁ Ἰακώβ, καὶ τί ὑποσχέθηκε στὸ Θεό ;
- 4) Στὴ Χαρράν πῶς ἔζησε ὁ Ἰακώβ ;
- 5) Πόσα χρόνια ἔμεινε ὁ Ἰακώβ στὴ Χαρράν ;

Διδάγματα :

- 1) Ὅταν ἔχουμε τίς εὐχὲς τῶν γονέων μας, δὲν φοβόμαστε τίποτε στὴ ζωὴ μας.
- 2) Εὐχὲς γονέων πάρε καὶ τὰ βουνὰ περπάτει : Λαϊκὴ παροιμία.

Ἀπορίες :

- 1) Τὸ ὄνειρο, ποῦ εἶδε ὁ Ἰακώβ, τί ἐσήμαινε ;
- 2) Γιατί ζήτησαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἰακώβ νὰ μὴν πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Χαναάν ;

9. Ὁ Ἰακώβ ἐπιστρέφει στὴ Χαναάν

Στὴ Χαρράν, ὅπως εἴπαμε, ὁ Ἰακώβ πέρασε πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένος.

Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. Ἀπόκτησε πολλὰ κοπάδια μὲ διάφορα ζῶα, ὑπηρέτες πολλούς, πλούτη ἄφθονα.

Ἦκαμε πολλὰ παιδιά : δώδεκα ἀγόρια καὶ μιὰ κόρη. Τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν του ἦταν : Ρουβήν, Συμεών, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάακ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ, Βενιαμὴν καὶ ἡ Δεῖνα.

Θυμότεν ὅμως πάντα τὴν πατρίδα του. Πόσες φορὲς δὲν ἔφερενε στὸ νοῦ του τὴ γλυκειὰ μορφὴ τοῦ πατέρα του, τὸν ὁποῖο ξεγέλασε !

Σκεφτόταν ἀκόμη καὶ τὸν ἀδελφό του Ἡσαῦ, ποῦ μὲ τόσο κακὸ τρόπο τοῦ πήρε τὰ πρωτοτόκια.

Ἡ θέλησί του ἦταν νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι στὴν πατρίδα του. Μὰ ὁ ἀδελφός του τί θὰ ἔκανε ;

«'Αχ, πόσο θέλω, ἔλεγε, νὰ βρεθῶ κοντά του ! Νὰ τοῦ ζητήσω χίλιες φορὲς συγχώρεσι γιὰ τὰ πρωτοτόκια, πὺ τοῦ πῆρα ἄδικα».

Ποτάμι τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τὰ βουρκωμένα μάτια του.

Τώρα πιά κατάλαβε ὁ Ἰακώβ τὸ μεγάλο, τὸ διπλὸ ἁμάρτημά του. Καὶ μετάνιωσε πικρὰ γι' αὐτό.

Ἔτσι δὲν ἄργησε καὶ πολὺ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασιν νὰ γυρίσῃ. Κι' ἀμέσως παίρνει τὶς γυναῖκές του, τὰ παιδιὰ του, τὰ κοπάδια του καὶ ξεκινάει γιὰ τὴ Χαναάν.

Ἡ λαχτάρα νὰ δῇ τὸ πατρικὸ του σπίτι, τὸ γέροντα πατέρα του Ἰσαάκ, τὸν ἀδελφὸ του Ἡσαῦ, τοῦ δίνει δύναμιν γιὰ τὸ ταξίδι.

Πέρασαν πολλὰς μέρες καὶ πλησίαζε νὰ φθάσῃ στὴ Χαναάν.

Κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὸ ταξίδι του, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Στὸν ὕπνον του εἶδε πάλιν ἓνα πολὺ περίεργον ὄνειρον : Εἶδε ὅτι ὅλη τὴ νύχτα πάλευε μὲ κάποιον πολὺ δυνατὸ. Στὸ τέλος, ὅταν πλησίαζε νὰ ξημερώσῃ, ρώτησε ἐκεῖνος τὸν Ἰακώβ :

— Πῶς σὲ λένε ; Κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἡσαῦ ἀπάντησε :

— Μὲ λένε Ἰακώβ.

— Ὅχι, τοῦ λέει πάλιν ἐκεῖνος. Ἀπὸ τώρα θὰ ὀνομάζεσαι Ἰσραήλ, δηλαδὴ ἰσχυρὸς, δυνατός. Θὰ λέγεσαι ἔτσι, γιὰτὶ πάλεψες μὲ τὸ Θεό.

Ἀπὸ τότε ὅλοι, ὅσοι γεννήθηκαν ἀπ' τὸν Ἰακώβ, λέγονται Ἰσραηλῖτες.

Πρὶν ἰδῇ τὸ ὄνειρον, εἶχε στείλει στὸν Ἡσαῦ πλούσια δῶρα καὶ τοῦ παρήγγειλε πῶς τοῦ ζητεῖ συγχώρεσιν.

Ὁ Ἡσαῦ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ ἀδελφὸς του, τρέχει μὲ χαρὰ νὰ τὸν συναντήσῃ.

Εἶχε ξεχάσει πιά τὸ κακό, πὺ τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰακώβ.

Μήπως και κείνος δὲν ἀμάρτησε, ὅταν γιὰ ἓνα πιάτο φακὲς πούλησε τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα του στὸν Ἰακώβ;

Ἐπὶ τέλους ἀνταμώθηκαν τὰ δυὸ ἀδελφία ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια!

Ὁ Ἰσραήλ, ὁ Ἰακώβ δηλαδή, ἑπτὰ φορές προσκυνάει τὸν ἀδελφὸ του.

Κατόπιν τὰ δυὸ ἀδελφία ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται.

Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲν ξεχνάει καὶ τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ ἔδωσε κάποτε στὸ Θεό.

Τρέχει γρήγορα στὴ Βαιθήλ, κτίζει θυσιαστήριον καὶ εὐχαριστεῖ τὸ Θεό, ποὺ τόσα καλὰ τοῦ ἔδωσε.

Κι' ὁ Ἰσαάκ, γέροντας πιά 180 χρονῶν, πέθανε εὐχαριστημένος καὶ θάφτηκε μὲ ἀγάπη καὶ σεβασμὸ ἀπ' τὰ δυὸ τοῦ παιδιὰ, ποὺ ἦταν τώρα τόσο ἀγαπημένα.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Πόσα παιδιὰ καὶ ποιά ἀπόκτησε ὁ Ἰακώβ;
- 2) Ποιὸ ἦταν τὸ νέο ὄνειρο, ποὺ εἶδε ὁ Ἰακώβ;
- 3) Τί σημαίνει ἡ λέξι: Ἰσραήλ;
- 4) Ὁ Ἠσαῦ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰακώβ, τί ἔκαμε;
- 5) Ὁ Ἰακώβ θυμήθηκε ἢ ὄχι τὴν ὑπόσχεσι, ποὺ ἔδωσε στὸ Θεό;

Διδάγματα:

- 1) Ὁ καλὸς ἀδελφὸς δὲν κρατᾷ μῖσος στ' ἀδελφία του.
- 2) Πρέπει νὰ ἐκπληρώνουμε τὶς ὑποσχέσεις, ποὺ δίδουμε στὸ Θεό, ὅπως ἔκαμε καὶ ὁ Ἰακώβ.
- 3) Ὁ ξένος καὶ ὁ ποταμὸς τὸν τόπο του γυρεύει: Λαϊκὴ παροιμία.

10. Ἡ πώλησι τοῦ Ἰωσήφ

Ὁ Ἰακώβ, σὰν καλὸς πατέρας ποὺ ἦταν, ἀγαποῦσε ὅλα του τὰ παιδιὰ. Ἐδειχνε ὅμως περισσότερη ἀδυναμία στὸν Ἰωσήφ, γιατί τὸν εἶχε ἀποκτήσει στὰ γεράματά του. Γι' αὐτὸ τοῦ ἔκαμε κι' ἓνα φόρεμα πολὺ ὡραῖο.

Ἔτσι λοιπὸν ὁμορφα ντυμένος ὁ μικρὸς Ἰωσήφ ξεχώ-

ριζε ανάμεσα στ' ἄλλα του ἀδελφία, πού ἀπὸ τὴ ζήλεια τους ἔπαψαν νὰ τοῦ μιλοῦν μὲ καλωσύνη.

Μιὰ μέρα, ἄκουσαν τὸν Ἰωσήφ νὰ τοὺς διηγῆται πὼς εἶδε τὸ ἐξῆς ὄνειρο: "Ὅλοι μαζί τάχα θέριζαν στὸ χω-

‘Ὁ Ἰωσήφ πωλεῖται ἀπὸ τὰ ἀδελφία του στοὺς ἐμπόρους.

ράφι. Ξαφνικὰ ὅλα τὰ δεμάτια τῶν ἀδελφῶν του ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν τὸ δικό του δεμάτι, πού ἔστεκε ὄρθιο στὴ μέση.

Μιὰ ἄλλη φορὰ πάλι ὁ Ἰωσήφ εἶδε στὸν ὕπνο του πὼς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι κι' ἔνδεκα ἀστέρια τὸν προσκυνοῦσαν.

Ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ μπῇ ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος στὴν καρδιά τῶν ἀδελφῶν του.

Ἀκούς ἐκεῖ νὰ προσκυνήσουν αὐτοὶ τὸν Ἰωσήφ! Αὐτὸ ἔλειπε!

Ἐκαμαν λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ περίμεναν τὴν ὥρα νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν. Καὶ ἡ ὥρα δὲν ἄργησε ν' ἔρθῃ.

Ἦταν μιὰ μέρα, πού ἔβοσκαν τὰ πρόβατα στὴν ἐξοχή. Ξαφνικὰ βλέπουν ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἰωσήφ νὰ ἔρχεται πρὸς

τὸ μέρος τους. Τὸν ἔστειλε ὁ πατέρας τους, γιὰ νὰ ἰδῇ, ἂν εἶναι καλὰ. Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάνουν καιρὸ, λένε μεταξύ τους :

— Τώρα μπορούμε νὰ τὸν σκοτώσουμε καὶ νὰ τὸν ρίξουμε σ' ἓνα λάκκο· καὶ θὰ ποῦμε : κάποιο πονηρὸ θηρίο τὸν κατασπάραξε. Καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε σὲ τί θὰ βγοῦν τὰ ὄνειρά του.

Μόνο ὁ Ρουβὴν εἶχε διαφορετικὴ γνώμη.

— Δὲν εἶναι σωστό, τοὺς λέει, νὰ χύσουμε ἀδελφικὸ αἷμα. Καλύτερα νὰ τὸν ρίξουμε γυμνὸ σ' ἓνα λάκκο.

Ἔτσι κι' ἔκαμαν. Ἐκάθησαν ὕστερα νὰ φᾶνε. Τὴν ὥρα ἐκείνη περνοῦσαν κοντὰ τους ἔμποροι Ἰσραηλίτες μὲ τὶς καμῆλες τους φορτωμένους πολὺτιμο ἐμπόρευμα. Τότε σηκώνεται ὁ Ἰούδας καὶ λέει στ' ἀδελφία του :

— Τί θὰ κερδίσουμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδελφὸ μας ; Καλύτερα νὰ τὸν πωλήσουμε σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ἐμπόρους. Ἔτσι δὲν θὰ λερώσουμε τὰ χέρια μας μὲ ἀδελφικὸ αἷμα.

Οἱ ἄλλοι τὸν ἄκουσαν καὶ πούλησαν τὸν Ἰωσήφ. Ἐπειτα πῆραν τὸν χιτῶνα του, τὸν ἔβαψαν μὲ αἷμα ἀπὸ ἓνα κατσίκι, πού ἔσφαξαν, καὶ εἶπαν στὸν πατέρα τους ὅτι κάποιον θηρίο, φαίνεται, τὸν κατασπάραξε.

Ὁ γέροντας πατέρας, σὰν ἄκουσε αὐτά, ἔκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ χαμένο παιδί του.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποιὰ ὄνειρα διηγήθηκε ὁ Ἰωσήφ στ' ἀδελφία του ;
- 2) Ποιὸ παιδί του ἀγαποῦσε περισσότερο ὁ Ἰακώβ καὶ γιατί ;
- 3) Γιατί μισοῦσαν τ' ἀδελφία του τὸν Ἰωσήφ ;
- 4) Τί εἶπε ὁ Ρουβὴν καὶ τί ὁ Ἰούδας νὰ κάμουν τὸν Ἰωσήφ ;
- 5) Πῶς δικαιολογήθηκαν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ στὸν πατέρα τους, γιὰ τὸ χαμὲ τοῦ Ἰωσήφ ;
- 6) Πῶς ὠνομάζοντο οἱ ἔμποροι, πού ἀγόρασαν τὸν Ἰωσήφ ;

Διδάγματα :

- 1) Δὲν πρέπει νὰ ζηλεύουμε καὶ νὰ φθονοῦμε τ' ἀδελφία μας.

11. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς μέρες οἱ Ἰσμαηλίτες ἔμποροι μαζί μὲ τὸν Ἰωσήφ ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο.

Ἀρχισαν ἀμέσως νὰ διαλαλοῦν τὸ ἐμπόρευσμά τους. Ἐλέγαν ὅτι αὐτὴ τῇ φορᾷ ἔχουν γιὰ πούλημα κάτι πολὺ ἀκριβό, μὰ πολὺ καλὸ πρᾶγμα. Ἐνα μικρὸ παιδί, μὰ πολὺ ἔξυπνο καὶ πολὺ ἀγαθό.

Ὁ ἀρχιμάγειρας τοῦ Βασιλεῦς τῆς Αἰγύπτου, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔτρεξε ἀμέσως κι' ἀγόρασε τὸ μικρὸ Ἰωσήφ.

Τὶς πρώτες μέρες παρακολουθοῦσε τὸν Ἰωσήφ στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ. Τὸν ἔβλεπε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὸ πρωτὶ ὥς τὸ βράδυ χωρὶς νὰ πῇ ποτέ του ἄσχημη λέξι. Κατάλαβε ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἦταν τίμιος καὶ ἐργατικός.

Σιγὰ - σιγὰ τὸν ἀγάπησε πολὺ. Ἀπὸ ὑπηρέτη, πού τὸν εἶχε στὴν ἀρχή, τὸν ἔκαμε ἀρχηγὸ σ' ὅλους τοὺς ὑπηρέτες τοῦ παλατιοῦ. Ὁ Ἰωσήφ πῆρε σπουδαία θέσι στὸ παλάτι. Αὐτὸς κανόνιζε τὸ φαγητό, τὰ ρούχα, τὰ ἔξοδα τοῦ παλατιοῦ.

Ἔτσι ὁ Θεὸς πλήρωσε τὸν Ἰωσήφ. Τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ πᾶνε χαμένοι.

Ἀπὸ τότε, πού ὁ Ἰωσήφ μπῆκε στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ, ἄρχισε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κακοὺς τοὺς ἔδιωξε ὁ Ἰωσήφ. Ὅσοι ἔκλεβαν, τιμωρήθηκαν. Ἐβαλε τάξι στὸ παλάτι. Τίποτε ἄσχημο δὲν μποροῦσε νὰ γίνη. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν τίμιος, μὰ καὶ πολὺ δίκαιος.

Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ δὲν ἦταν σὰν τὸν ἄνδρα της. Ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Ἰωσήφ ἔβαλε τάξι στὸ παλάτι, ἄρχισε νὰ τὸν μισῇ. Ὁ Ἰωσήφ ἔδιωξε πολλὰς ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριές της, γιατί ἦταν ἀνήθικες καὶ πονηρές. Ἐκοψε ἀκόμη καὶ πολλὰ ἀπ' τὰ ἔξοδά της.

Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα πλησιάζει τὸν ἄνδρα της καὶ τοῦ λέει:

— Αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος, πὺν μοῦ κουβάλησες στὸ παλάτι, δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Πολλὲς φορὲς δὲν μοῦ φέρθηκε καλὰ. Κάνει τὸν πολὺ τίμιο, μὰ δὲν εἶναι. Πιστεύω πὼς θὰ κάμη κακό.

Ὁ Πετεφρῆς, πὺν ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα του, τὴν πίστεψε κι' ἔδωσε διαταγὴ νὰ κλείσουν τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Κι' ἐκεῖ ὅμως ὁ καλὸς Θεὸς βοηθάει τὸν Ἰωσήφ, ὅπως θὰ δοῦμε στὸ παρακάτω μάθημα.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποιὸς ἀγόρασε στὴν Αἴγυπτο τὸν Ἰωσήφ καὶ τί τὸν ἔκαμε ;
- 2) Ποιὰ ἦταν ἡ διαγωγὴ τοῦ Ἰωσήφ στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ ;
- 3) Γιατὶ καὶ πὼς ὁ Ἰωσήφ φυλακίστηκε ;

Διδάγματα :

- 1) Ὁ Θεὸς βοηθαί τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.
- 2) Ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰ βάσανα καὶ στοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι τους.

12. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ

Ὁ Ἰωσήφ, κλεισμένος στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, δὲν παροπνιέται γιὰ κανέναν. Τὶ νὰ πῇ γιὰ τὸν Πετεφρῆ ; Μήπως φταίει σὲ τίποτε ; Τὸ κακὸ ἔγινε ἀπὸ τ' ἀδελφία του, πὺν τὸν πούλησαν στοὺς ξένους ἐμπόρους.

Βλέπει γύρω του τοὺς ἄλλους φυλακισμένους. Ὁ ἓνας εἶχε σκοτώσει. Ὁ ἄλλος εἶχε κλέψει. Ὁ τρίτος θέλησε νὰ κάμη πόλεμο, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ Φαραώ.

Ὁ ἴδιος ὅμως τί ἔκαμε ; Αὐτὸ σκέπτεται. Θυμᾶται τὸν πατέρα του, πὺν τόσο τὸν ἀγαποῦσε. Θυμᾶται ἀκόμη καὶ κεῖνο, πὺν τοῦλεγε, ὅταν τὸν κρατοῦσε στὰ γόνατά του : « Παιδί μου Ἰωσήφ, μὴ φοβᾶσαι ποτέ, ὅταν εἶσαι καλός. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ πᾶς χαμένος ».

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Διευθυντὴς τῆς φυλακῆς τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ λέει : « Δὲν ξέρω τί κακὸ ἔκαμες καὶ σὲ κλείσανε στὴ φυλακὴ. Ἐπειδὴ ὁμως βλέπω ὅτι εἶσαι καλὸ παιδί, ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα σὲ βάζω νὰ προσέχῃς τοὺς ἄλλους

Τὶ ἔκαμα καὶ βρίσκομαι στὴ φυλακὴ ;

φυλακισμένους. Ἄν σοῦ συμβῇ τίποτε, ἐδῶ εἶμαι, μὲ φωνάζεις ».

Ὁ Ἰωσήφ περνοῦσε τὶς ὥρες του σχεδὸν ἐλεύθερος κοντὰ στοὺς φυλακισμένους. Τοὺς ἔλεγε ὁμορφες ἱστορίες, γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ. Τοὺς ἔλεγε διάφορα ἀστεῖα, γιὰ νὰ λιγοστεύῃ τὸν πόνο τους.

Μιὰ μέρα βλέπει δυὸ φυλακισμένους πολὺ σκεπτικούς. Τοὺς πλησιάζει καὶ τοὺς ρωτᾷ τί ἔχουν.

Ἦταν, τοῦ εἶπαν κι' οἱ δυό τους, πρὶν στὸ παλάτι τοῦ

Φαραώ. Ὁ ἕνας ἀρχιοινοχόος, δηλαδή ἀρχικεραστής. Ὁ ἄλλος ἀρχισιτοποιός, δηλαδή ἀρχιμάγειρας τοῦ Φαραώ.

Τοὺς κατηγόρησαν χωρὶς νὰ κάμουν τίποτε τὸ κακὸ καὶ τοὺς ἔρριξαν ἄδικα στὴ φυλακὴ.

Τὸ βράδυ, πὺν πέρασε, εἶδαν δυὸ ὄνειρα πολὺ περίεργα: Ὁ πρῶτος εἶδε ἕνα κλῆμα μὲ τρεῖς βέργες. Εἶχε σταφύλια πολλὰ. Τὰ ἔκοψε, τὰ ἔστιψε στὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ καὶ τὸ ἔδωσε νὰ πιῇ.

— Γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι φίλε μου; τοῦ λέει ὁ Ἰωσήφ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ ξαναπαῖς στὸ παλάτι. Θὰ πάρης τὴ θέσι, πὺν εἶχες. Ἄν θέλῃς, θυμήσου καὶ μένα, πὺν βρίσκομαι ἄδικα ἐδῶ.

— Ἐσὺ τί εἶδες; ρωτᾷ τὸν ἀρχιμάγειρα τοῦ Φαραώ.

— Εἶδα, ἀπάντησε κείνος, πὺς κρατοῦσα στὸ κεφάλι μου τρία κάνιστρα γεμᾶτα ἀπὸ ἄσπρο ψωμί.

Στὸ πάνω-πάνω ἦταν γλυκά. Πολλὰ γλυκὰ καὶ νόστιμα. Τὰ πουλιὰ ὅμως κατέβαιναν λαίμαργα καὶ τὰ ἔτρωγαν.

Σὲ τρεῖς μέρες, φίλε μου, τοῦ λέει ὁ Ἰωσήφ, θὰ σὲ κρεμάσῃ ὁ Φαραώ σ' ἕνα δένδρο. Τὰ πουλιὰ, πὺν εἶδες στὸ ὄνειρό σου, δὲν θὰ τρῶνε γλυκίσματα, ἀλλὰ ἐσένα.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ ἕνας ξαναγύρισε χαρούμενος στὸ παλάτι. Ὁ ἄλλος κρεμάστηκε στὸ δένδρο, ὅπως εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Τὶ τὸν ἔκαμε τὸν Ἰωσήφ ὁ Διευθυντὴς τῆς φυλακῆς καὶ γιατί;
- 2) Ποιὰ ὄνειρα ἐξήγησε ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ;
- 3) Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τί κακὸ εἶχαν κάμει;
- 4) Ἡ ἐξήγησι, πὺν ἔδωσε ὁ Ἰωσήφ στὰ ὄνειρα βγῆκε ἀληθινὴ;

Διδάγματα:

- 1) Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους νὰ πᾶνε χαμένοι.

13. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

Ὁ Ἰωσήφ μέσα στὴ φυλακὴ περίμενε μήπως τὸν θυμηθῇ ὁ ἀρχικεραστής. Δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ὅμως πέρασαν καὶ κανένας νὰ φανῇ. Ὅλοι τὸν ξέχασαν. Ὅχι ὅμως κι' ὁ Θεός, ποὺ δὲν ξεχνάει ποτὲ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αὐτὸ ἓνα βράδυ, ὅταν ὁ Φαραῶ ἔπесε κατὰκοπος νὰ κοιμηθῇ, ὁ Θεὸς τὸν κάνει νὰ δῇ δυὸ ὄνειρα πολὺ τρομακτικά.

Εἶδε πὼς στεκόταν στὴν ἄκρῃ τοῦ ποταμοῦ Νείλου. Ἐνῶ θαύμαζε τὰ ὀρμητικὰ νερά του, βλέπει νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερά ἑπτὰ ὁμορφες καὶ πολὺ παχειὲς ἀγελάδες. Τὶς χάρηκε ὁ Φαραῶ. Μὲ πόση ὄρεξι ἔτρωγαν τὰ τρυφερά χορτάρια! Πῶς χοροπηδοῦσαν χαρούμενες, γεμᾶτες ζωή!

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ νά! Βγαίνουν πάλι ἀπ' τὸ ποτάμι ἑπτὰ ἄσχημες καὶ ἰσχνὲς ἀγελάδες.

Οἱ δευτέρες, οἱ ἀδύνατες, χύμηξαν ἀπότομα καὶ ἔπνιξαν τὶς παχειές.

Ὁ Φαραῶ ξύπνησε τρομαγμένος ἀπ' τὸ περίεργο ὄνειρο. Δὲν ἔδωσε ὅμως καὶ μεγάλῃ σημασίᾳ. Γύρισε ἀπ' τὸ ἄλλο πλευρὸ του κι' ἀποκοιμήθηκε ξανά.

Σὲ λίγο βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Ἦταν στὸ ἴδιο μέρος. Ἐπτὰ χρυσοκίτρινα στάχυα βγαίνουν ἀπ' τὸ ποτάμι. Πόσο καρπερὰ ἦταν! Τὰ κεφάλια τους ἀπ' τὸν καρπὸ ἔγερναν στὴ γῆ. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι, ποὺ φύσαγε, λίγο μπορούσε νὰ τὰ κουνήσει. Ἀμέσως δίπλα τους φυτρώνουν ἄλλα ἑπτὰ κτρινόμαυρα, ἄκαρπα στάχυα. Αὐτὰ ρίχτηκαν πάνω στὰ πρῶτα καὶ τὰ ἔπνιξαν.

Ὁ Φαραῶ αὐτὴ τὴ φορὰ ταραχτήκε πολὺ. Ξύπνησε κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ πιά μάτι. Κάλεσε ἀμέσως ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μάγους τῆς Αἰγύπτου. Διηγήθηκε σ' αὐτοὺς τὰ ὄνειρά του καὶ ζήτησε νὰ τοῦ τὰ

ἐξηγήσουν.

Κανέννας ὁμως δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία εἶχαν τὰ ὄνειρα.

Τὰ ὄνειρα αὐτὰ τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸ Φαραώ, γιὰ νὰ βοηθήσῃ κάποιον, πὺν ἀγαποῦσε πολὺ.

Ποιὸς νὰ ἦταν;

Ἐρωτήσεις :

- 1) Πόσα καὶ ποιά ὄνειρα εἶδε ὁ Φαραώ;
- 2) Ποιὸς κάλεσε ὁ Φαραώ νὰ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρά του;
- 3) Μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ;

Ἀπορίες :

- 1) Τὶ ἦταν οἱ μάγοι τῆς Αἰγύπτου καὶ γιὰτὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ;

14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται στὴν Αἴγυπτο

Ποιὸν ἄλλον θὰ ἀγαποῦσε περισσότερο ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸν καλὸ Ἰωσήφ;

Ὁ ἀρχικεραστὴς θυμήθηκε τὸν ἄνθρωπο, πὺν τοῦ ἐξηγήσῃ τὸ δικό του ὄνειρο. Ἦταν ὁ Ἰουδαῖος ἐκεῖνος, πὺν τὸν λέγανε Ἰωσήφ.

Ἀμέσως τρέχουν καὶ τὸν φωνάζουν.

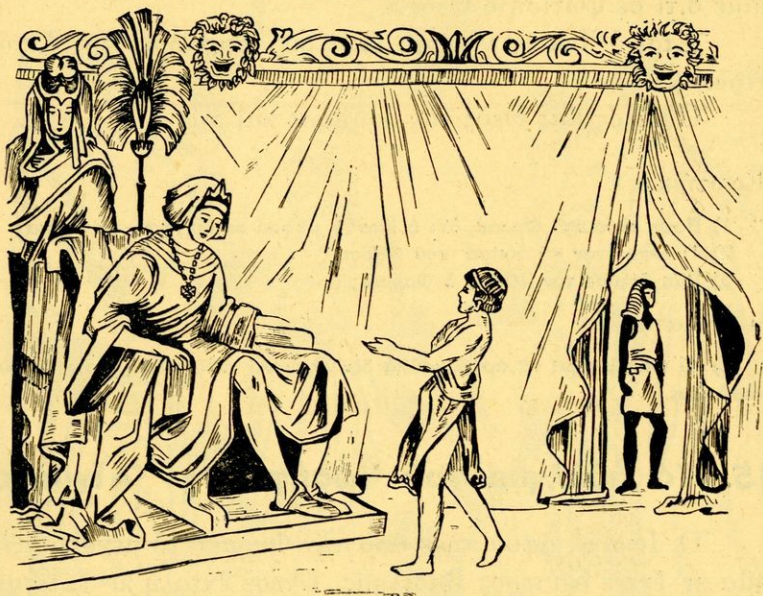
Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ πλύθηκε, ντύθηκε τὰ γιορτινά του ροῦχα παρουσιάζεται στὸν Φαραώ.

« Βασιλῆά μου, τοῦ λέει, στίς διαταγές σου ». Κι' ὁ Φαραὼ τοῦ διηγήθηκε τὰ δυὸ ὄνειρα, πὺν εἶδε καὶ τὸν τρώμαξαν τόσο. Ὁ Ἰωσήφ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ἀπαντήσῃ.

— Βασιλῆά μου, καὶ τὰ δυὸ σου ὄνειρα λένε τὸ ἴδιο πράγμα. Οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ καρπερὰ στάχυα εἶναι τὰ ἑπτὰ χρόνια, πὺν θὰ περάσῃ ὁ λαὸς σου εὖ-

τυχισμένος. Τὰ χωράφια τῆς Αἰγύπτου θὰ βγάλουν πολλὰ σιτάρια. Τὰ δένδρα θὰ καρπίσουν. Τὰ κοπάδια θὰ μεγαλώσουν. Μεγάλη χαρὰ θ' ἀπλωθῇ σ' ὅλη τὴ χώρα.

Οἱ ἑπτὰ ὅμως ἰσχνὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ κούφια στά-

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα στὸ Φαραώ.

χνα εἶναι τὰ ἑπτὰ χρόνια, ποὺ ὁ λαὸς σου θὰ δυστυχήσῃ. Ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου οὔτε ἀγκάθια δὲν θὰ βγάξῃ. Τὰ δένδρα τῆς, πολλὰ θὰ ξηραθοῦν. Μεγάλη λύπη θ' ἀπλωθῇ σ' ὅλη τὴ χώρα σου. Γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω, Βασιληά μου, νὰ βάλῃς ἓναν τίμιον ἄνθρωπον νὰ γυρίσῃ σ' ὅλη τὴ χώρα. Νὰ κρατᾷ στὶς πέντε ὀκάδες σιτᾶρι τὴν μιὰ κι' ὅσο καρπὸ μαζέψῃ νὰ τὸν βάλῃ στὶς ἀποθῆκες, γιὰ νὰ ἔχῃ ὁ λαὸς σου, ὅταν θὰ πέσῃ ἡ δυστυχία.

Ὁ Φαραὼ χάρηκε πολὺ. Κι' ἀμέσως εἶπε :

« Ποῦ νὰ βρῶ πιδὲ τίμιον ἀπὸ σένα, Ἰωσήφ, σ' ὅλη τὴ

χώρα; Ἐσένα σὲ βοηθάει ὁ Θεός. Ἐσένα λοιπὸν διορίζω νὰ κάμῃς ὅλα αὐτά. Τίποτε δὲν θὰ γίνεταί στή χώρα χωρὶς τὴ γνώμη σου. Φόρεσε τὸ δαχτυλίδι μου αὐτό. Κι' αὐτὸ τὸ περιδέραιο. Πάρε καὶ τὸ δεύτερο ἅμáξι τοῦ παλατιοῦ καὶ κάμε ὅ,τι σὲ φωτίσῃ ὁ Θεός».

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ γίνεται δεύτερος Βασιληὰς τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ καλὸς μας Θεὸς τὸν βοήθησε καὶ πάλι.

Ἐρωτήσεις:

- 1) Ποιὸς εἶπε στὸ Φαραὼ ὅτι ὁ Ἰωσήφ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα;
- 2) Τί ἐσήμαιναν τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραὼ;
- 3) Πῶς δόξασε τὸν Ἰωσήφ ὁ Φαραὼ;

Διδάγματα:

- 1) Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἄργῃ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ νὰ δοξάσῃ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.

15. Τὰ ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὸν Φαραὼ τὸ μεγάλο ἀξίωμα κι' ἔγινε δεύτερος Βασιληὰς, ἔδωσε ἐντολὴ κι' ἔκτισαν μεγάλες ἀποθήκες. Τὶς γέμισε μὲ σιτάρι, ποὺ γινόταν ἀφθονοστὰ ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας. Οἱ Αἰγύπτιοι χάρις στὸν Ἰωσήφ δὲν ὑπόφεραν ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἡ πείνα ὅμως βασάνιζε καὶ τὴ Χαναάν. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰακώβ ἔμεινε κι' αὐτὴ χωρὶς ψωμί. Ἔμαθε τότε πὼς στὴν Αἴγυπτο πωλοῦν σιτάρι. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰακώβ στέλνει τὰ δέκα τοῦ παιδιὰ ἐκεῖ, μὲ πολλὰ χρήματα, νὰ ἀγοράσουν σιτάρι. Κράτησε κοντά του τὸν μικρὸ του γιῶ, τὸν Βενιαμίν, γιὰ παρηγοριά.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ μετὰ ἀπὸ πολὺ κουραστικὸ ταξίδι ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο. Παρουσιάστηκαν ἀμέσως στὸν Ἰωσήφ. Τὸν προσκύνησαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς

πουλῆση σιτάρι.

Ὁ Ἰωσήφ τοὺς γνώρισε, μὰ δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῇ ἀμέσως.

Θυμήθηκε τὰ ὄνειρα, πὺ εἶχε δῆ, ὅταν ἦταν στὴ Χα-

Τ' ἀδέλφια τοῦ Ἰωσήφ τὸν προσκυνοῦν.

ναάν. Καὶ νά! Τώρα τ' ἀδέλφια του τὸν προσκυνοῦσαν!

Γιὰ νὰ δῆ, ἄν μετάνοιωσαν καθόλου γιὰ τὴν κακὴ πρά-
ξι τους, τοὺς λέει :

— Δὲν ἤλθατε γιὰ σιτάρι. Κάτι κακὸ σκέπτεσθε νὰ κά-
μετε, γι' αὐτὸ θὰ σᾶς φυλακίσω ὅλους.

— Ἐμεῖς οἱ δοῦλοί σου, Βασιλῆά μου, ἤμασταν δώδεκα
ἀδέλφια, τοῦ ἀπαντοῦν. Ὁ ἓνας χάθηκε. Ὁ μικρότερος βρί-
σκεται μαζὶ μὲ τὸν γέρο πατέρα μας στὴ Χαναάν. Εἴμαστε

καλοὶ ἄνθρωποι, δὲν ἦλθαμε ἐδῶ γιὰ κακὸ σκοπὸ.

Ὁ Ἰωσήφ ὅμως, γιὰ νὰ τοὺς δοκιμάσῃ περισσότερο, τοὺς ἔκλεισε στὴ φυλακὴ. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες δίνει ἐντολὴ καὶ παρουσιάζονται μπροστά του.

— Θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε, τοὺς εἶπε. Νὰ πάρετε μαζί σας σιτάρι πολὺ. Ὅταν ὅμως τελειώσῃ τὸ σιτάρι καὶ ξαναγυρίσετε, νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὸν ἄλλο ἀδελφὸ σας, γιὰ νὰ δῶ ἂν μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια. Τὸν ἕνα ἀπὸ σᾶς, αὐτόν, καὶ δείχνει τὸν Συμεὼν θὰ τὸν κρατήσω στὴ φυλακὴ μέχρι τότε, πὺν θὰ γυρίσετε.

— Καλὰ σᾶς ἔλεγα ἐγὼ εἶπε ὁ Ρουβὶν στ' ἀδελφία του. Ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ τώρα, γιὰτὶ φανήκαμε κακοὶ στὸν ἀδελφὸ μας Ἰωσήφ. Δὲν μὲ ἀκούσατε τότε. Τώρα τὰ πληρώνουμε.

Ὁ Ἰωσήφ τὰ ἄκουσε ὅλα αὐτά. Κατάλαβε ὅτι τ' ἀδελφία του μετάνοιωσαν πικρὰ γιὰ τὸ κακὸ, πὺν τοῦ ἔκαμαν. Παραμέρισε λίγο, ἔκλαψε καὶ ξαναγύρισε.

Διέταξε τότε τοὺς δούλους του καὶ γέμισαν τὰ σακκιὰ σιτάρι, ἀλλὰ στὴν κορυφὴ ἀπ' τὸ σιτάρι τοὺς ἔβαλαν καὶ τὰ χρήματα. Ἔδεσαν τὰ σακκιὰ καὶ τοὺς τὰ ἔδωσαν.

Τὸν Συμεὼν τὸν κράτησε ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο.

Οἱ ἄλλοι γιοι τοῦ Ἰακώβ, ἀφοῦ εὐχαρίστησαν τὸ Βασιλεῖα, πῆραν τὰ ζῶα τους φορτωμένα σιτάρι καὶ γύρισαν στὴ Χαναάν.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Γιατὶ καὶ πῶς βρέθηκαν τ' ἀδελφία τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο ;
- 2) Πῶς τὰ δοκίμασε, ἂν μετάνοιωσαν τ' ἀδελφία του, ὁ Ἰωσήφ ;
- 3) Ποιὸ κράτησε ὁ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο ἀπὸ τ' ἀδελφία του ;
- 4) Τί εἶπε ὁ Ρουβὶν στ' ἀδελφία του ;
- 5) Μαζί μὲ τὸ σιτάρι τί ἄλλο εἶπε ὁ Ἰωσήφ νὰ βάλουν στὰ σακκιὰ τῶν ἀδελφῶν του ;

Διδάγματα :

1) Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τιμωροῦνται, ὅπως τ' ἀδελφία τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

2) Ὅ,τι κάνει ἡ γίδα στὸ πουρνάρι, τὸ βρίσκει στὸ τομάρι : Λαϊκὴ παροιμία.

16. Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ γυρίζουν στὸν πατέρα τους χωρὶς τὸν Συμεὼν

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Χαναάν, διηγήθηκαν στὸν γέροντα Ἰακώβ ὅλα, ὅσα εἶχαν γίνεи.

Ἄνοιξαν τὰ σακκιά, βρῆκαν τὰ χρήματα κι' ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται πολὺ.

— Κάτι τὸ κακὸ θὰ σκέπτεται νὰ μᾶς κάμῃ ὁ Βασιληὰς τῆς Αἰγύπτου, ὅταν γυρίσουμε, εἶπαν.

Ὁ Ἰακώβ, σὰν εἶδε ὅτι λείπει ὁ Συμεὼν, ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ἀκούστηκε νὰ λέῃ :

« Θεέ μου, σὲ πίκρανα πολὺ. Τὸ ξέρω. Δὲν ἔπρεπε νὰ χοροιδέψω τὸν πατέρα μου. Οὔτε στὸν ἀδελφό μου ἔπρεπε νὰ κάμω αὐτά, πὺ ἔκαμα. Ὅμως τιμωρήθηκα πολὺ. Τόσα χρόνια πῆγα ἐξορία στὴ Χαρράν. Ἐχασα τὸν ἀγαπημένο μου γιὺ Ἰωσήφ. Τώρα κινδυνεύω νὰ χάσω καὶ τὸν καλὸ μου Βενιαμίν. Βοήθησέ με νὰ σταματήσῃ τὸ κακό. Σὺ μόνο ξέρεις τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἄς γίνῃ τὸ δικό σου θέλημα ».

Πέρασε ἀκόμη λίγος καιρὸς καὶ τὸ σιτάρι σώθηκε.

Ὁ Ἰακώβ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα του παιδιὰ τὸν Βενιαμίν. Φοβόταν μήπως τὸν χάσῃ. Τὰ ὑπόλοιπα ὅμως παιδιὰ του δὲν ἔφρουγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο χωρὶς τὸν Βενιαμίν. Θυμόνταν ἐκεῖνο, πὺ τοὺς εἶπε ὁ Βασιληὰς τῆς Αἰγύπτου :

— Χωρὶς τὸ μικρότερο ἀδελφό σας νὰ μὴν παρουσιάσῃτε μπροστά μου.

Ὁ Ἰούδας προσπάθησε νὰ καταφέρει τὸν πατέρα του.
— Πατέρα, τοῦ εἶπε, ἄφησε νὰ ρθῇ μαζί μας ὁ Βενιαμίν. Θὰ σοῦ τὸν φέρουμε πάλι. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι μὲ τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Ἰακώβ, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, δίνει τὴν ἄδεια νὰ πάρουν τὸν Βενιαμίν. Ἀκόμη τοὺς εἶπε νὰ πάρουν μαζί τους περισσότερα χρήματα. Καὶ δῶρα πολλά, γιὰ νὰ τὰ δώσουν στὸ Βασιλῆα: Μύγδαλα, φυστίκια, μέλι κι' ἄρώματα.

— Νὰ μὴν ἀργήσετε καθόλου, τοὺς εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ μένω μόνος μου, χωρὶς τὸν Βενιαμίν. Προσέξτε μὴ σᾶς πάθῃ τίποτε. Ἄν γίνῃ τίποτε τὸ κακό, αὐτὸ τὸ κεφάλι μου, ποὺ ἄσπρισε ἀπ' τὶς πολλὲς πίκρες, θὰ κατεβῇ στὸν τάφο μὲ λύπη πολλή.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ, ἀφοῦ τὸν χαιρέτησαν, ξεκίνησαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Ὅταν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ τοῦ εἶπαν τὸ τί ἔγινε στὴν Αἴγυπτο, ἐκεῖνος τί ἀκούστηκε νὰ λήῃ στὸ Θεό;
- 2) Ποιὸ ἀπ' τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ τὸν κατάφερε νὰ τοὺς δώσῃ τὸν Βενιαμίν καὶ μὲ ποιὰ λόγια;
- 3) Τί εἶπε στὰ παιδιὰ του ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἔφευγαν γιὰ δεύτερη φορὰ γιὰ τὴν Αἴγυπτο;

Διδάγματα:

- 1) Ὁ Θεὸς ἀργεῖ, μὰ δὲν λησμονεῖ νὰ τιμωρήσῃ ἐκείνους, ποὺ ἡμάρτησαν, ὅπως τιμώρησε τὸν Ἰακώβ, γιὰτὶ ξεγέλασε τὸν πατέρα του.

17. Ὁ Βενιαμίν καὶ τ' ἀδέλφια του ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ μαζί μὲ τὸν Βενιαμίν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔφθασαν στὴν Αἴγυπτο.

Ἀμέσως παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ κοίταξε κατάματα τὸν Βενιαμίν. Θέλησε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸν φιλήσῃ πολὺ, μὰ κρατήθη-
κε. Κάλεσε τοὺς δούλους του καὶ τοὺς εἶπε νὰ ἐτοιμάσουν
ἐκλεκτὸ φαγητό, γιὰ νὰ φᾶνε κι' οἱ Ἰσραηλίτες. Ἐπειτα
τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Ἦθελε νὰ μάθῃ τί κά-
νει, γιατί ἦταν καὶ δικὸς του πατέρας.

Ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ ξέρουν ποιὸς εἶναι ὁ Ἰωσήφ, τοῦ
ἀπάντησαν:

— Εἶναι καλὸ ὁ πατέρας μας. Μᾶς περιμένει μὲ ἀγω-
νία. Ἀπὸ τότε, ποὺ ἔχασε τὸ μικρότερο ἀδελφό μας, τὸν
Ἰωσήφ, ἔχει ἀγάπη πολλὴ στὸ Βενιαμίν. Γι' αὐτὸ μᾶς περι-
μένει γρήγορα.

Ὁ Ἰωσήφ κατάπιε τὸν πόνο του καὶ δὲν εἶπε τίποτε.

Τὸ μεσημέρι σὰν ἦλθε, κάθησαν στὸ τραπέζι γιὰ φα-
γητό. Σ' ὅλους βάλανε ἀπὸ μιὰ κανονικὴ μερίδα φαγητοῦ,
μὰ στὸ Βενιαμίν πέντε μερίδες.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ Ἰωσήφ ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς δούλους
του νὰ γεμίσουν τὰ σακκιὰ σιτᾶρι καὶ νὰ βάλουν πάλι τὰ
χρήματα μέσα σ' αὐτά, ὅπως τὴν προηγούμενη φορὰ.

— Τὸ χρυσὸ μου τὸ ποτήρι, εἶπε, νὰ τὸ βάλετε στὸ
σακκὶ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ, ποὺ λέγεται Βενιαμίν.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ, ἀφοῦ προσκύνησαν κι' εὐχαρί-
στησαν τὸ Βασιληά, ἔφυγαν χαρούμενα γιὰ τὴ Χαναάν.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἀπομακρυνθῇ καὶ πολὺ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ
ἔστειλε τοὺς στρατιῶτές του, νὰ τοὺς πιάσουν καὶ νὰ τοὺς
γυρίσουν πάλι.

— Φέрте τους πάλι, τοὺς εἶπε, γιατί μοῦ ἔκλεψαν τὸ
χρυσὸ μου ποτήρι.

Σὲ λίγο οἱ στρατιῶτες πλησιάζουν στὰ παιδιὰ τοῦ
Ἰακώβ.

— Γυρίστε πάλι, τοὺς εἶπαν. Ντροπὴ σας! Κλέψατε τὸ
χρυσὸ ποτήρι τοῦ Βασιληᾶ μας.

— Ἄν αὐτὸ ἔγινε, ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι, ἐμεῖς δεχόμεστε νὰ γίνουμε ὅλοι δοῦλοί του.

Ἀνοίγουν ὁμως τὰ σακκιὰ καὶ τὸ ποτήρι βρέθηκε στοῦ Βενιαμίν. Δὲν ἤξεραν τι νὰ ποῦν. Τὰ εἶχαν χαμένα.

— Πῶς ἔγινε αὐτό; ἔλεγαν.

Μετὰ ἀπὸ λίγο τοὺς ὠδήγησαν στὸν Ἰωσήφ. Τὶ νὰ ποῦν; Πῶς νὰ δικαιολογηθοῦν;

Ὁ Ἰούδας, πὺν εἶχε δώσει ὑπόσχεσι στὸν πατέρα του ὅτι θὰ ἔφερνε πάλι τὸν Βενιαμίν, τι νὰ κάμῃ; Σωριάστηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰωσήφ. Μὲ κλάματα στὰ μάτια τοῦ λέει :

— Βασιληά μου! Δὲν φταίει ὁ μικρὸς μου ἀδελφός. Κράτησε μένα γιὰ δοῦλό σου. Μπορεῖς ἀκόμη καὶ νὰ μὲ σκοτώσης. Ἄφησε τὸ Βενιαμίν ἐλεύθερο, γιατί ὁ γέροντας πατέρας μου χωρὶς τὸν Βενιαμίν θὰ πεθάνῃ.

Ὁ μικρὸς Βενιαμίν φοβισμένος μαζεύτηκε σὲ μιὰν ἄκρη κι' ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε ἄλλο νὰ κρατηθῇ. Ἡ καρδιά του κτυποῦσε δυνατά.

— Δὲν πρόκειται, τοὺς εἶπε, νὰ πάθῃ κανένας σας τίποτε. Γιατὶ ἐγώ, πὺν σᾶς μιλάω, εἶμαι ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ. Ναὶ αὐτός, πὺν πουλήσατε στοὺς ἐμπόρους. Ἐέχασα ὅλα, ὅσα μοῦ κάματε. Ὁ πατέρας μου εἶναι καλά; Τώρα, πὺν θὰ πᾶτε μὲ τὸ καλό, νὰ τὸν πάρετε καὶ νὰ ρθῆτε ἐδῶ, γιατί ἡ πεῖνα θὰ διατηρηθῇ ἀκόμη.

Ὑστερα ἀγκάλιασε τὰ ἀδέλφια του, καὶ περισσότερο τὸν Βενιαμίν, καὶ τὰ φιλοῦσε, κι' ὅλο τὰ φιλοῦσε μὲ χαρά.

Ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε σιτάρι, ροῦχα καινούργια κι' ἀμάξια, τοὺς εὐχήθηκε νὰ φθάσουν γρηγορώτερα στὴ Χαναάν.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἔφθασαν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ στὴ Χαναάν κι' ἔφεραν στὸν πατέρα τους τὴν εἶδησι, πὺς

ὁ γυιὸς τοῦ ὁ Ἰωσήφ ζῇ, ἀλλὰ καὶ βασιλεύει στὴν Αἴγυπτο.

Ἐρωτήσεις:

- 1) Ὅταν ὁ Ἰωσήφ εἶδε τὸν Βενιαμὴν, τί σκέφθηκε νὰ κάμῃ καὶ τί ἔκαμε;
- 2) Πῶς ἔδειξε τὴν ἀγάπην τοῦ ὁ Ἰωσήφ στὸ Βενιαμὴν χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν;
- 3) Μὲ ποιοὺ τρόπο ἔφερε πίσω τ' ἀδελφία του;
- 4) Τί εἶπε ὁ Ἰούδας στὸν Ἰωσήφ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Βενιαμὴν;
- 5) Ὅταν ὁ Ἰωσήφ φανερώθηκε στ' ἀδελφία του, τί ἔκαμε καὶ τί τοὺς εἶπε;

Διδάγματα:

- 1) Πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅ,τι κακὸ μᾶς ἔκαμαν τ' ἀδελφία μας.
- 2) Ὅταν μετανοιοῦνουμε γιὰ τίς κακὲς μας πράξεις, ὁ Θεὸς μᾶς βοηθεῖ, ὅπως τ' ἀδελφία τοῦ Ἰωσήφ.

18. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ δῇ τὸν Ἰωσήφ

Ἡ χαρὰ τοῦ Ἰακώβ, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰωσήφ ζῇ, ἦταν πολὺ μεγάλη.

Ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτο, γιατί, ὅπως εἶπε, ἤθελε νὰ δῇ τὸν Ἰωσήφ, πρὶν πεθάνῃ.

Στὸ δρόμο του, κουρασμένος ὅπως ἦταν ἀπ' τὸ μακρινό του ταξίδι, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Στὸν ὕπνο του παρουσιάστηκε ὁ Θεὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰακώβ, τιμωρήθηκες ἀρκετὰ γιὰ κεῖνο τὸ σφάλμα, ποὺ ἔκαμες. Τώρα πιά μὴ φοβᾶσαι. Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ φθάσῃς στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ θὰ γίνῃ ἀπὸ σένα ἕνας λαὸς μεγάλος. Ὁ ἀγαπημένος σου Ἰωσήφ, ὅταν πεθάνῃς, θὰ σοῦ κλείσῃ τὰ μάτια.

Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔδωσαν θάρρος κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἔφθασε στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ Ἰωσήφ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν, γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ.

Σὰν ἀνταμώθηκαν, πατέρας καὶ γυιὸς ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἰακώβ μὲ κλαμένα τὰ μάτια ἀκούστηκε νὰ λέη :

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Τώρα, πὺ εἶδα τὸν Ἰωσήφ μου, ἃς πεθάνω.

Ἐμεινε στὴ Γεσέμ, πὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Φαραώ, μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του δέκα ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια.

Ὅταν κατάλαβε ὅτι θὰ πέθαινε, κάλεσε τὰ παιδιά του κοντά του καὶ τὰ εὐλόγησε.

Στὸν Ἰούδα εἶπε: Ἰούδα, θὰ σ' εὐλογοῦν ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς. Ἀπὸ σένα θὰ γεννηθῇ ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου.

Στὸν Ἰωσήφ εἶπε νὰ τὸν θάψῃ στὴ Χαναάν. Ἐκεῖ, πὺ ὑπάρχει ὁ τάφος τῶν πατέρων του.

Ὑστερα πέθανε ὁ μέγας Πατριάρχης τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Ἰακώβ, στὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸν σαράντα ἑπτὰ χρόνων καὶ τὸν ἔθαψαν μὲ τιμὲς καὶ δόξες στὴ Χαναάν.

Κι' ὁ Ἰωσήφ ἀργότερα εὐλόγησε τ' ἀδελφία του καὶ τὰ παρακάλεσε νὰ φέρουν τὰ ὀστᾶ του στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, στὴ Χαναάν. Τοὺς εἶπε ἀκόμη ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς θὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους, τὴ Χαναάν.

Πέθανε κι' ὁ Ἰωσήφ εὐχαριστημένος πολὺ, στὴν ἡλικία τῶν ἑκατὸν δέκα χρόνων.

Ὁ Ἰωσήφ γιὰ τὶς καλωσύνες του ὀνομάζεται πάγκαλος καὶ γιορτάζεται κάθε Μεγάλῃ Δευτέρᾳ.

Ἑρωτήσεις :

1) Ποιὸ ὄνειρο εἶδε ὁ Ἰακώβ, ὅταν πήγαινε στὴν Αἴγυπτο νὰ δῇ τὸν Ἰωσήφ ;

2) Ὅταν ἀνταμώθηκαν πατέρας καὶ γιὸς, τί ἔγινε ;

3) Πόσα χρόνια καὶ σὲ ποιὸ μέρος ἔμεινε ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο ;

4) Πρὶν πεθάνῃ ὁ Ἰακώβ, ποιὸ ἀπ' τὰ παιδιά του εὐλόγησε περισσότερον καὶ γιατί ;

5) Τί ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ ὁ Ἰακώβ, πρὶν πεθάνῃ ;

6) Πόσων χρόνων πέθανε ὁ Ἰακώβ ;

7) Πῶς ὀνομάζεται ὁ Ἰωσήφ καὶ πότε ἡ ἐκκλησία μας τὸν γιορτάζει ;

Διδάγματα :

1) Ὅποιος εἰλικρινὰ μετανοεῖ συγχωρεῖται ἀπὸ τὸ Θεό.

19. Τὰ βάσανα τῶν Ἰσραηλιτῶν στὴν Αἴγυπτο

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, πὺν πέθανε ὁ Ἰακώβ, ὁ Ἰωσήφ καὶ τ' ἀδέλφια του.

Οἱ Ἰσραηλίτες πλήθυναν πολὺ. Ὅταν πρωτοῦλθαν στὴν Αἴγυπτο, ἦταν ἐβδομήντα πέντε ψυχές, τώρα ὅμως ἔγιναν δυὸ περίπου ἑκατομμύρια. Ἡ Γεσέμ δὲν τοὺς χωροῦσε πιά. Ἡ ζώή τους κυλοῦσε ἡσυχῇ κι' εὐτυχισμένη.

Στὸ μεταξὺ πέθανε κι' ὁ Φαραὼ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο τόσο βοήθησε ὁ Ἰωσήφ, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἔχασαν τὰ τόσα καλά, πὺν τοὺς ἔκαμε ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ νέος Φαραὼ, ἐπειδὴ ἔβλεπε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πληθύνωνται, ἄρχισε νὰ φοβᾶται ὅτι μιὰ μέρα ἴσως κάμουν πόλεμο ἐναντίον του.

Γι' αὐτὸ ἔβγαλε αὐστηρὲς διαταγές, μήπως μπορέση καὶ τοὺς λιγαστέψη.

Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τοὺς ἔβαζε νὰ κτίζουν σπίτια ψηλά. Λένε ὅτι οἱ πυραμίδες (παλάτια Βασιληάδων) τῆς Αἰγύπτου, ἔγιναν ἀπ' τοὺς Ἰσραηλίτες. Τοὺς ὑποχρέωνε νὰ ἐργάζωνται σκληρά. Νὰ φκιαχνουν πόλεις καὶ γέφυρες, νὰ κουβαλοῦν λάσπη καὶ νερό, πολλὰς ὥρες τὴ μέρα.

Οἱ Ἰσραηλίτες ὅμως μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ νὰ λιγαστέσουν, γίνονταν περισσότεροι.

Τότε ὁ Φαραὼ, πὺν τὸν ἔλεγαν Ραμσῆ δεύτερο, διέταξε τίς μαμές νὰ πνίγουν τὰ ἀρσενικά παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, τὴν ὥρα πὺν γεννιόνταν. Οἱ μαμές ὅμως δὲν ἔκαμαν τίποτε ἀπ' αὐτό. Εἶχαν τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φαραὼ τίς κάλεσε, γιὰ νὰ τίς τιμωρήσῃ, καὶ κεῖνες, γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν, τοῦ εἶπαν:

— Οἱ Ἰσραηλίτισσες γεννοῦν γρηγορώτερα κι' ἀπ' τὰ

ζῶα. Δὲν τὶς προφθαίνουμε, ὅταν μᾶς καλοῦν. Ἔχουν πιὰ γεννήσει.

Ὁ Φαραὼ σκέφθηκε τότε περισσότερο, γιὰ νὰ βρῇ ἄλλο τρόπο νὰ λιγοστεύῃ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἔδωσε διαταγὴ νὰ ρίχνουν τ' ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν στὸ Νεῖλο ποταμό, γιὰ νὰ πνίγωνται.

Τὰ βάσανα αὐτὰ ἔκαμαν τοὺς Ἰσραηλίτες, πὺν πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς πίστεψαν στὰ εἰδῶλα, νὰ μετανοιώσουν πικρά.

Κι' ὁ καλὸς Θεὸς μας, σὰν εἶδε ὅτι μετάνιωσαν μὲ τὴν καρδιά τους, ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπ' τὸ μεγάλο κακό, πὺν τοὺς βρῆκε.

Μὲ ποιὸ τρόπο ὅμως;

Ἐρωτήσεις:

- 1) Πῶς ζοῦσαν οἱ Ἰσραηλίτες στὴν Αἴγυπτο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἰωσήφ;
- 2) Γιατί τιμωροῦσαν τοὺς Ἰσραηλίτες τώρα οἱ Αἰγύπτιοι;
- 3) Τί ἔκαμε ὁ Φαραὼ Ραμσῆς ὁ δεῦτερος, γιὰ νὰ τοὺς λιγοστεύῃ;

Διδάγματα:

- 1) Ὅταν δὲν πιστεύουμε, ὅπως πρέπει, στὸ Θεό, μᾶς βρίσκουν πολλὰ βάσανα.

Ἡ Φαρασπούλα με χαρὰ βλέπει τὸν Μωϋσῆ.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1. Ἡ γέννησι τοῦ Μωϋσῆ

Ὅταν, ὅπως εἶπαμε, ὁ Φαραὼ ἔδωσε διαταγὴ νὰ ρίχνουν τ' ἄρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν στὸ Νεῖλο ποταμό, οἱ Ἰσραηλίτες ἀπογοητεύτηκαν. Δὲν ἤξεραν, τὶ νὰ κάμουν. Οἱ μητέρες, μόλις γεννοῦσαν τὰ παιδιὰ τους, τὰ ἔδιναν στοὺς Αἰγυπτίους καὶ κεῖνοι τὰ ἔκαναν θυσία στὸ Νεῖ-

λο ποταμό, πὸν τὸν πίστευαν γιὰ Θεό.

Μιά ὁμορφη ὁμως Ἑβραιοπούλα, σὰν γέννησε ἓνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸ κράτησε κρυφὰ στὸ σπίτι της τρεῖς μῆνες. Δὲν ἤθελε νὰ πνιγῇ στὸ Νεῖλο. Πῶς ὁμως νὰ τὸ σώσῃ; Ἄν τὴν καταλάβαιναν, θὰ ἔπνιγαν καὶ τὴν ἴδια καὶ τὸν ἄνδρα της στὰ νερὰ τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Σκέφθηκε, τότε, ἓνα πολὺ ἔξυπνο τρόπο, γιὰ νὰ τὸ σώσῃ. Πῆρε ἓνα καλάθι, τὸ ἄλειψε μὲ πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν μέσα τὰ νερὰ καὶ κεῖ ἔβαλε τὸ μικρὸ της. Ὑστερα τὸ ἔδωσε στὴν κόρη της Μαριὰμ νὰ τὸ φέρῃ στὸ Νεῖλο ποταμό. Ἐκεῖ θὰ πῆγαινε ἀργότερα ἢ κόρη τοῦ Φαραώ, γιὰ νὰ λουστῇ. Θὰ τὸ ἔβλεπε κι' ἴσως τὸ λυπόταν καὶ τὸ ἔσωζε.

Ἔτσι ἔγινε. Ἡ Μαριὰμ ἔφερε τὸ καλάθι μὲ τὸ ἀδελφάκι της στὸ Νεῖλο. Ἡ ἴδια κρύφθηκε στὰ καλάμια, πὸν ἦταν στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ νά! Ἡ πεντάμορφη Βασιλοπούλα μὲ τὶς φίλες της ἦλθε νὰ λουστῇ.

Τὰ νερὰ τοῦ Νείλου κυλοῦσαν ἡσυχά - ἡσυχά. Τίποτε δὲν ἀκουγόταν, μόνον ἓνα ἀλαφρὸ μουρμουρητό, πὸν ἄφιναν τὰ μικρὰ κυματάκια τοῦ ποταμοῦ.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἓνα κλάμα δυνατό. Τρέχει ἡ Βασιλοπούλα γυμνὴ ὅπως ἦταν καὶ βρίσκει τὸ ὁμορφο ἑβραϊόπουλο μέσα στὸ καλάθι του.

« Τὶ ὁμορφο πὸν εἶναι! Εἶπε στὶς φίλες της. Εἶναι ἂν πὸ τὰ ἀρσενικὰ παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὸ λυπᾶμαι ».

Τὴν ἴδια στιγμὴ βγαίνει ἀπ' τὰ καλάμια ἡ Μαριὰμ.

« Βασίλισσά μου, τῆς λέει, ἂν θέλῃς ξέρω μιὰ παραμάννα πολὺ καλή. Νὰ τὸ δώσουμε σ' αὐτὴ κι' ὅταν τὸ θελήσῃς, σὰ μεγαλώσῃ, τὸ παίρνεις ».

Ἡ Φαραοπούλα δέχτηκε. Ὁ μικρὸς ὠδηγήθηκε πάλι στὴ μητέρα του. Ἡ μητέρα του μὲ χαρά, πὸν δὲ λέγεται, τὸ δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Τὸ φιλοῦσε ὥρες πολλὲς καὶ

σάν μεγάλωσε λίγο, τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο : « Πρόσεξε, παιδί μου. Εἶσαι ἐβραῖος καὶ τέτοιος νὰ μείνης σὲ ὅλη σου τὴ ζωή. Νὰ μὴ χάσης τὸ μυαλό σου κι' ἀλλάξης τὴν πίστι σου στὸ ἀνάκτορο τοῦ Φαραώ ».

Ἀργότερα, σάν μεγάλωσε, τὸν ἔφεραν στὸ παλάτι.

Ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ τὸν ἔκαμε γιγιό της καὶ τὸν ὠνόμασε Μωϋσῆ, γιατί τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὰ νερά.

Αὐτός, ὁ Μωϋσῆς, ἦταν, ὅπως θὰ δοῦμε, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Πῶς σώθηκε ὁ Μωϋσῆς ;
- 2) Τί εἶπε ἡ Βασιλοπούλα στὶς φίλες της, ὅταν εἶδε τὸν Μωϋσῆ στὸ Νεῖλο ποταμό ;
- 3) Τί τοῦ ἔλεγε τοῦ Μωϋσῆ ἡ μητέρα του ;
- 4) Τί σημαίνει ἡ λέξι «Μωϋσῆς» ;
- 5) Πῶς ἔλεγαν τὴν ἀδελφή τοῦ Μωϋσῆ ;

Διδάγματα :

- 1) Ἡ μητρικὴ ἀγάπη βρίσκει χίλιους δυὸ τρόπους, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, ποὺ κινδυνεύει.

2. Ὁ Μωϋσῆς ἔρχεται στὴ Μαδιάμ

Ὁ Μωϋσῆς περνοῦσε στ' ἀνάκτορα τοῦ Φαραὼ μιὰ χαρούμενη ζωὴ σάν πραγματικὸ βασιλόπουλο.

Ἐκεῖ ἔμαθε πολλὰ γράμματα κι' ἔγινε σοφός. Ποτὲ του ὅμως δὲν ξέχασε ὅτι ἦταν Ἰσραηλίτης. Ἐφέρνηε στὸ νοῦ του τὰ λόγια τῆς μητέρας του : « Πρόσεξε, παιδί μου. Εἶσαι ἐβραῖος καὶ τέτοιος νὰ μείνης σὲ ὅλη σου τὴ ζωή. Νὰ μὴν ἀλλάξης τὴν πίστι σου στ' ἀνάκτορα τοῦ Φαραώ ». Μὲ πόνο ἔβλεπε τοὺς πατριῶτές του νὰ ὑποφέρουν ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους.

Κάθε μέρα ἔβγαινε ἀπ' τὸ ἀνάκτορο καὶ κάτι τὸν ὠδηγοῦσε στὴ Γεσέμ. Ἦταν ἡ μεγάλη του ἀγάπη γιὰ τοὺς πα-

τριῶτες του. Ἦθελε νὰ βλέπη τὶ κάνουν. Πῶς τὰ περνοῦν
κι' ἂν μπορῇ νὰ τοὺς βοηθήσῃ σὲ τίποτε.

Στὸ δρόμο μιὰ μέρα, ποὺ πήγαινε στὴ Γεσέμ, βλέπει
ἕναν Αἰγύπτιο νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ἕναν Ἰσραηλίτη.

Ὁ Μωϋσῆς, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Μωϋσῆς ἀγανάχτησε. Δὲ μποροῦσε νὰ δεχθῇ τέτοια
προσβολή.

Τοὺς πλησίασε, σηκώνει τὸ βαρὺ χέρι του καὶ σκοτῶ-
νει τὸν Αἰγύπτιο. Ὑστερα ἔρριξε τὰ μάτια του γύρω, νόμι-
σε ὅτι δὲν τὸν εἶδε κανένας, ἄνοιξε ἕνα βαθὺ λάκκο στὴν
ἄμμο καὶ τὸν ἔθαψε.

Αὐτό, ποὺ ἔκαμε ὅμως, δὲν ἔμεινε μυστικό.

Ὁ Φαραὼ τὸ ἔμαθε κι' ἔστειλε ἀμέσως στρατιῶτες νὰ

πιάσουν τὸν Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε ὅτι κινδύνευε κι' ἔφυγε κρυφὰ καὶ γρήγορα, γιὰ νὰ φθάσῃ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴ Μαδιάμ.

Ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ ἓναν ἱερέα, τὸν Ἰοθὺρ. Παντρεύθηκε μιὰ ἀπ' τὶς ἑπτὰ κόρες του, τὴ Σεπφώρα.

Στὴ Μαδιάμ ὁ Μωϋσῆς πίστευε στὸν πραγματικὸ Θεό.

Ἡ θέλησί του ἦταν νὰ γυρίσῃ στὴ Χαναάν. Γνώριζε ὅτι στὴ Μαδιάμ, ποὺ κατοικοῦσε, ἦταν ξένος.

Ἀπὸ τὸ γάμο του μὲ τὴ Σεπφώρα ἀπόκτησε δυὸ γιουὺς. Τὸν ἓνα τὸν ὠνόμασε Γηρσάμ, δηλαδὴ ξένον, ποὺ βρίσκεται προσωρινὰ σ' ἄλλο μέρος. Τὸν ἄλλο Ἐλιέζερ, δηλαδὴ ὁ Θεὸς βοηθός.

Οἱ Ἰσραηλίτες τῆς Γεσὲμ ὑπέφεραν πολλὰ βάσανα καὶ στέναζαν, γιὰτὶ τοὺς τιμωροῦσαν οἱ Αἰγύπτιοι.

Ὁ καλὸς Θεὸς μας ὅμως ἄκουσε τοὺς στεναγμούς τους, εἶδε τὰ δάκρυα καὶ τὸν πόνο τους κι' ἀποφάσισε νὰ τοὺς στείλῃ τὸν Μωϋσῆ, γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπ' τὴ σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Πῶς ζοῦσε καὶ τί ἔκανε ὁ Μωϋσῆς στὰ ἀνάκτορα τοῦ Φαραώ ;
- 2) Γιὰτὶ ὁ Μωϋσῆς ἔφυγε γιὰ τὴ Μαδιάμ ;
- 3) Πῶς ἔλεγαν τὸν πεθερὸ καὶ πῶς τὴ γυναῖκα τοῦ Μωϋσῆ ;
- 4) Πῶς ὠνόμασε τὰ παιδιά του ὁ Μωϋσῆς ;

Διδάγματα :

1) Πρέπει νὰ ἀγαποῦμε τοὺς πατριῶτες μας περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς δόξεις καὶ τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ Μωϋσῆς.

2) Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του δὲν ἀγαπᾷ τίποτε.

3. Ὁ Θεὸς στέλνει τὸν Μωϋσῆ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες

Ὁ Μωϋσῆς ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του Ἰοθὺρ στὶς πεδιάδες, ποὺ ἦταν στὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους Χωρήβ.

Μιά μέρα ανέβηκε ό ίδιος στό βουνό κι' έρριξε τὰ μάτια του στοὺς κάμπους. Ένα πράσινο χαλί άπλωνόταν, με πολύχρωμα λουλούδια κεντημένο.

« Όμορφος πού εἶναι ό κάμπος! Σκέφθηκε. Πόσο ώ-

Έγώ εἶμαι ό Θεός σου Μωϋσή, μή φοβᾶσαι.

ραῖα τὰ περνάω. Οἱ ἄλλοι όμως Ἰσραηλίτες στήν Αἴγυπτο τὶ νὰ κάνουν; »

Ξαφνικά άπέναντί του βλέπει κάτι πολὺ περίεργο.

Εἶδε μιὰ βάτο νὰ βγάζη φλόγες καὶ καπνοὺς χωρὶς όμως νὰ καίεται.

Μὰ άκούει μιὰ φωνή, τὴ φωνή τοῦ Θεοῦ, πού τοῦ ἔλεγε :

— Μωϋσή, μὴν προχωρῆς, βγάλε τὰ παπούτσια σου. Ό τόπος αὐτὸς εἶναι ἅγιος. Έγώ, πού σοῦ μιλῶ, εἶμαι ό Θεός τῶν πατέρων σου καὶ δικός σου. Άκουσα τοὺς πατριωτές σου νὰ στενάζουν. Ἦλθα, γιὰ νὰ σὲ στείλω νὰ τοὺς ἔλευ-

θερώσης. Μὴ φοβηθῇς, διότι θὰ εἶμαι μαζί σου.

— Θεέ μου, ἀπαντᾷ ὁ Μωϋσῆς, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἱκανὸς νὰ κάμω αὐτό, ποὺ ζητᾷς.

Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέγει :

— Ρίξε, Μωϋσῆ, τὸ ραβδί σου στὴ γῆ.

Ὁ Μωϋσῆς ἔκανε ὅ,τι τοῦ εἶπε ὁ Θεὸς καὶ εἶδε μὲ τρόμο πὼς ἔγινε φίδι.

— Κράτησε τὸ φίδι, Μωϋσῆ, τοῦ ξαναλέει ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν οὐρά.

Ὁ Μωϋσῆς φοβισμένος ἔπιασε τὸ φίδι ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ νά! Τὸ φίδι ἔγινε πάλι ραβδί.

— Θέλεις κι' ἄλλη δύναμι ἀκόμη Μωϋσῆ; Βάλε τὸ χέρι σου στὸν κόρφο σου καὶ θὰ δῆς τὶ θὰ γίνη.

Βάζει ὁ Μωϋσῆς τὸ χέρι του στὸν κόρφο του καὶ κεῖνο γέμισε λέπρα. Τὸ ξαναβάζει, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός, καὶ ἔγινε καλά.

Γνωρίζω, Μωϋσῆ, ὅτι, ὅταν πῆς στὸ Φαραὼ ν' ἀφήση ἐλεύθερους τοὺς πατριῶτές σου, δὲν θὰ τὸ κάμη εὐκόλα. Νὰ πάρης τότε νερὸ ἀπὸ τὸ Νεῖλο ποταμό. Νὰ τὸ ρίξης στὴ γῆ καὶ θὰ δοῦν καὶ κεῖνοι ὅτι θὰ γίνη αἷμα.

— Ναί, Θεέ μου, τοῦ ἀπάντησε τρέμοντας ὁ Μωϋσῆς, μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω φωνὴ μεγάλη κι' εἶμαι ψευδός.

— Θὰ σὲ βοηθήσῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἀαρὼν, ποὺ ἔρχεται νὰ σὲ συναντήσῃ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Θεός. Πάρε τὸ ραβδί σου καὶ μ' αὐτὸ θὰ κάμης πολλά, πάρα πολλὰ θαύματα κι' ἔτσι θὰ ἐλευθερώσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ τόσο ἀγαπάω.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Σὲ ποῖο μέρος ὁ Μωϋσῆς ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του ;
- 2) Τὶ περίεργο εἶδε ὁ Μωϋσῆς καὶ τρόμαξε ;
- 3) Μὲ ποιὸν τρόπον ὁ Θεὸς ἔδειξε στὸ Μωϋσῆ τὴ δύναμί του ;
- 4) Τὶ εἶπε ὁ Θεὸς στὸ Μωϋσῆ καὶ κεῖνος τὶ ἀπάντησε ;

5) Ποιόν ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ βοήθῃ στὸν Μωϋσῆ ;

Διδάγματα :

1) Ὁ Θεὸς ὀπλίζει μὲ ὑπερβολικὴ δύναμι τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ προορίζει γιὰ ἓνα μεγάλο σκοπό.

Ἀπορίες :

1) Γιατί ἡ βάρβαρος ἐβγαζε φλόγες καὶ δὲν καιγόταν καὶ τί σημαίνει αὐτό ;

4. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ

Ὁ Μωϋσῆς πρώτη φορὰ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Χάρηκε πολὺ, μὰ τρόμαξε. Σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε τώρα, ποὺ ὁ Θεὸς τὸν βοηθάει, νὰ φύγῃ γρήγορα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Παίρνει τὴν οἰκογένειά του καὶ ξεκινάει γιὰ καὶ. Στὸ δρόμο συνάντησε τὸν ἀδελφό του Ἀαρὼν, ποὺ ἐρχόταν καὶ κεῖνος γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ Γεσέμ, ἔφεραν στοὺς Ἰσραηλίτες τὴν εὐχάριστη εἶδησι.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ Μωϋσῆς κρατώντας τὸ ραβδί του κι' ὁ Ἀαρὼν πῆγαν στὸ παλάτι τοῦ Φαραώ.

— Βασιληά μας, τοῦ εἶπαν, ὁ Θεὸς μᾶς ἔστειλε νὰ σοῦ ποῦμε νὰ ἀφήσῃς τοὺς Ἰσραηλίτες ἐλεύθερους νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Χαναάν, τὴν πατρίδα τους.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Θεός σας ; Ρώτησε ὁ Φαραώ.

— Εἶναι κεῖνος, Βασιληά μου, ἀπάντησε ὁ Ἀαρὼν, ποὺ μπορεῖ νὰ κάμῃ μεγάλο καλὸ σὲ ὅσους τὸν ἀγαποῦν, μὰ καὶ μεγάλο κακὸ σὲ ὅσους δὲν τὸν ἀκούουν.

Ὁ ἄπιστος ὅμως Φαραώ μὲ ὀργὴν λέει στοὺς δυὸ ἀδελφούς.

— Δὲν γνωρίζω κι' οὔτε ἀκούω τὸ δικό σας Θεό.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν ἔφυγαν χωρὶς νὰ ποῦν λέξι. Ἔβλεπαν νὰ μπαίνουν οἱ πατριῶτές τους σὲ πρὶν σκληρὸς

δουλειᾶς καὶ πονοῦσαν γι' αὐτὸ πολὺ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ξαναπῆγαν στὸ Φαραώ, μὰ κεῖνος οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τότε ὁ δίκαιος Θεὸς τιμώρησε σκληρὰ τοὺς Αἰγυπτίους γιὰ τὴν κακία τους. Τοὺς ἔδωσε δέκα πληγὲς πολὺ φοβερές.

Αὐτὲς ἦταν:

1) Τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ἔγιναν αἷμα καὶ τὰ ψάρια του ψόφησαν ὅλα.

2) Γέμισε ἡ Αἴγυπτος μὲ πάρα πολλοὺς βατράχους.

3) Γέμισε ἡ Αἴγυπτος μὲ κουνούπια.

4) Παρουσιάστηκαν σύννεφα πολλὰ ἀπὸ μύγες.

5) Τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων ψόφησαν ὅλα.

6) Γέμισαν οἱ Αἰγύπτιοι μὲ πληγές.

7) Ἔπεσε χαλάζι μὲ φωτιά καὶ κατέστρεψε τὰ σπαρτὰ τῶν Αἰγυπτίων.

8) Σύννεφα ἀπὸ ἀκρίδες γέμισαν τὴν Αἴγυπτο.

9) Σκοτάδι πυκνὸ ἀπλώθηκε τρεῖς μέρες στὴν Αἴγυπτο.

10) Ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων πέθαναν σὲ μιὰ νύχτα.

Ἐρωτήσεις:

1) Γιατί ὁ Θεὸς τιμώρησε τὸ Φαραώ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους;

2) Τί εἶπαν στὸ Φαραώ ὁ Μωϋσῆς καὶ Ἄαρὼν καὶ τί ἀπάντησε κεῖνος;

3) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὶς τέσσερες πρῶτες πληγὲς τοῦ Φαραώ;

4) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὶς ὑπόλοιπες πληγὲς τοῦ Φαραώ;

5) Ποιὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη πληγὴ τοῦ Φαραώ;

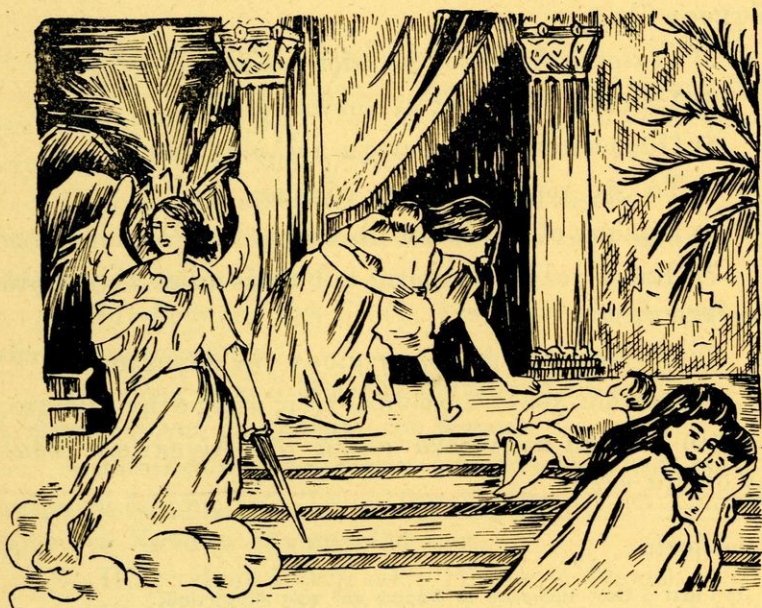
Διδάγματα:

1) Καὶ ὁ πιὸ ἰσχυρὸς τῆς γῆς πέφτει στὴ δυστυχία, ὅταν δὲν πιστεύει στὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ.

2) Τὸ ἀπὸ τὸ ξύδι τ' ἀγγειό του χαλάει: Λαϊκὴ παροιμία.

5. Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴ Χαναάν

Πρὶν στείλῃ ὁ Θεὸς μας τὸν ἄγγελό του, γιὰ νὰ σκο-
τώσῃ τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων, εἰδοποίησε τοὺς
Ἰσραηλίτες μὲ τὸν Μωϋσῆ νὰ ἐτοιμαστοῦν, γιὰ νὰ φύγουν.
«Θὰ εἶναι, τότε πού θὰ φύγετε, Μωϋσῆ, τοῦ εἶπε ὁ

Τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων πέθαναν ὅλα.

Θεός, νύχτα. Τὸ φεγγάρι θὰ εἶναι πολὺ λαμπερό. Ὅλες οἱ
οἰκογένειες τῶν Ἰσραηλιτῶν νὰ ἔχουν σφάξει ἓνα ἀρνὶ ὁλό-
λευκο. Νᾶναι ἐνὸς χρόνου. Νὰ τὸ ψήσουν χωρὶς νὰ τοῦ σπά-
σουν τὰ κόκκαλα. Τὸ ψωμί, πού θὰ φᾶνε ἐκεῖνο τὸ βράδυ,
νὰ εἶναι χωρὶς προζύμι. Νὰ φᾶνε ἀκόμη καὶ πικρὰ χόρτα.
Μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ νὰ βάψουν τὶς πόρτες τοῦ σπιτιοῦ

τους, γιατί θ' ἔπεράσῃ ὁ ἄγγελός μου μὲ τὸ σπαθί του. Θὰ βλέπῃ τὸ αἷμα καὶ ὃ ἐθὰ μπαίνει στὰ σπίτια τους, μὰ στὰ σπίτια μόνο τῶν Αἰγυπτίων. Δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα πρωτότοκο γυιὸ τῶν Αἰγυπτίων».

Ὁ Μωϋσῆς εἰδοποίησε τοὺς πατριῶτές του κι' ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἐτοιμάστηκαν, περίμεναν νὰ ρθῇ τὸ Πάσχα τους, δηλαδή ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας τους.

Δὲν ἄργησε νὰ ρθῇ τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν ντυμένοι, εἶχαν ἐτοιμάσει τὰ πράγματά τους κι' ἔτρωγαν τὸ ψημένο ἄρνι καὶ τὰ πικρὰ χόρτα. Καὶ περίμεναν, ὅλο περίμεναν.

Τὰ μεσάνυχτα πέρασε ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Τὸ τι ἐγίνε, δὲν γράφεται οὔτε λέγεται. Τὰ πρωτότοκα παιδιά τῶν Αἰγυπτίων πέθαναν ὅλα. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ παιδί τοῦ Φαραώ.

Ὁ Φαραῶ δὲν μπορούσε πιά νὰ μὴν κάμῃ ἐκεῖνο, ποὺ τὸν διέταξε ὁ Θεός. Κάλεσε τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπε: «Πάρτε τὰ πράγματά σας καὶ φύγετε. Φύγετε γρήγορα, γιατί ἀρκετὰ ὑπέφερα ἀπὸ σᾶς».

Οἱ Ἰσραηλίτες, ποὺ ἦταν ἑξακόσιες χιλιάδες ἄνδρες ἐκτὸς ἀπ' τὰ γυναικόπαιδα μὲ ἀρχηγὸ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν, ξεκίνησαν γιὰ τὴν Χαναάν.

Αὐτὴ τὴ μέρα, ποὺ ἐλευθερώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες, τὴ γιορτάζουν κάθε χρόνο. Ἡ γιορτὴ τους αὐτὴ ὀνομάζεται Πάσχα, δηλαδή ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐρωτήσεις:

- 1) Τί εἰδοποίησε μὲ τὸν Μωϋσῆ τοὺς Ἰσραηλίτες ὁ Θεός νὰ κάμουν κατὰ τὴ νύχτα, ποὺ θὰ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο;
- 2) Τί σημαίνει ἡ λέξι Πάσχα;
- 3) Πότε μετάνοιωσε ὁ Φαραῶ καὶ ἄφησε ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες;
- 4) Ποιοὶ ἦταν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν;
- 5) Πόσοι ἦταν οἱ Ἰσραηλίτες τώρα ποὺ ἔφευγαν;

Διδάγματα :

1) Μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ὁ δοῦλος γίνεται ἐλεύθερος καὶ ὁ τύραννος ταπεινώνεται.

Ἀπορίες :

1) Γιατί ὁ Μωϋσῆς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ φᾶνε οἱ Ἰσραηλίτες πικρὰ χόρτα καὶ ψωμί χωρὶς προζύμι ;

6. Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα

Ἡ χαρὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ποὺ ἔφευγαν ὕστερα ἀπὸ 400 χρόνια σκλαβιᾶς ἀπ' τὴν Αἴγυπτο γιὰ τὴν Χαναάν, ἦταν πολὺ μεγάλη.

Κρατοῦσαν στὰ χέρια τους τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἰωσήφ καὶ μὲ ἐνθουσιασμό ἐβάδιζαν γιὰ ἐκεῖ.

Μπροστά τους ἦταν ἓνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, ποὺ τοὺς ὠδηγοῦσε. Ἐνα μεγάλο σύννεφο τὴν ἡμέρα σὰν στήλη (κολώνα) καὶ μιὰ στήλη φωτεινὴ τὴ νύχτα τοὺς βοηθοῦσε νὰ βαδίζουν χωρὶς δυσκολίες.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασαν στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ὁ Φαραὼ κατάλαβε ὅτι οἱ Ἰσραηλίτες δὲν ἔπρεπε νὰ φύγουν, γιατί τοῦ ἔκαναν ὅλες τὶς βαρεῖες ἐργασίες.

Ἐδωσε λοιπὸν ἐντολὴ στὸ στρατό του νὰ συγκεντρώσῃ τὰ γρηγορώτερα ἀμάξια, τὰ καλύτερα ἄλογα καὶ νὰ τρέξῃ γρήγορα νὰ τοὺς φέρῃ πάλι στὴν Αἴγυπτο.

Ὁ στρατός του δὲν ἄργησε νὰ ἐτοιμαστῇ καὶ νὰ φθάσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις εἶδαν νὰ ἔρχονται πίσω τους οἱ Αἰγύπτιοι, ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται στὸ Μωϋσῆ: «Καλύτερα νὰ μᾶς ἄφινες στὴν Αἴγυπτο νὰ πεθάνουμε. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ μνήματα νὰ μᾶς θάψουν παρὰ νὰ πεθάνουμε ἐδῶ στὴν ἔρημο».

Ὁ Μωϋσῆς στενοχωρήθηκε πολὺ γιὰ τὴ λίγη πίστι τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τοὺς βεβαίωσε ὁμως ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς σώσῃ καὶ πάλι. Καὶ πράγματι· ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ ἔφυγε ἀπὸ μπρὸς

Ἡ θάλασσα ἐπνίξε ὅλους τοὺς Αἰγυπτίους.

ποὺ ἦταν καὶ ἦλθε στὸ πίσω μέρος τῶν Ἰσραηλιτῶν. Τὸ σύννεφο, ποὺ πρὶν ἦταν μπροστὰ καὶ τοὺς ὠδηγοῦσε, μπῆκε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους καὶ τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐγινε σκοτεινὸ τόσο, ποὺ δὲν ἔβλεπαν πιά οἱ Αἰγύπτιοι σὲ ποῖο

μέρος ἦταν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ τὶ ἔκαναν.

Ὁ Μωϋσῆς, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀρχηγὸς τοῦ Ἰσραήλ, ἄπλωσε τότε τὸ χέρι του πάνω ἀπ' τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Ἀέρας ἀμέσως πολὺ δυνατὸς σηκώθηκε κι' ἡ θάλασσα χωρίστηκε στὰ δύο. Ἀνάμεσά της ἔγινε ἀρκετὴ ξηρὰ καὶ πέρασαν στὸ ἄλλο μέρος οἱ Ἰσραηλίτες χωρὶς νὰ βραχῇ κανένας τους.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅταν εἶδαν - γιατί ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σκοτάδι διαλύθηκε - πὼς ὑπάρχει ξηρὰ ἀνάμεσα στὴ θάλασσα, ὤρμησαν καὶ ἐκεῖνοι νὰ περάσουν στὸ ἄλλο μέρος.

Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ φθάσουν ἀπέναντι, γιατί ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴ ράβδο του κτύπησε τὴ θάλασσα καὶ ἐκεῖνη ἐνώθηκε πάλι. Οἱ Αἰγύπτιοι πνίγηκαν ὅλοι. Κανένας δὲν ἔμεινε. Ἐπλήρωσαν ἀκριβὰ τὴν ἀπιστία τους καὶ τὴν κακία, ποὺ ἔδειξαν στὸ λαὸ τοῦ Ἰσραήλ.

Οἱ Ἰσραηλίτες χαρούμενοι εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσῆ Μαριαμ κρατοῦσε ἓνα τύμπανο στὰ χέρια της καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν.

Ὅλοι τους δοξολογοῦσαν τὸ Θεό.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Τὶ ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς Ἰσραηλίτες, γιὰ νὰ μὴ δυσκολεύονται στὸ δρόμο τους ;
- 2) Γιατί ὁ Φαραὼ μετάνοιωσε, ποὺ λευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 3) Πὼς πέρασαν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα οἱ Ἰσραηλίτες ;
- 4) Οἱ Αἰγύπτιοι τί ἔπαθαν ;
- 5) Τὶ ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες μετὰ τὴ σωτηρία τους ;

Διδάγματα :

- 1) Ὅλα γιὰ τὸ Θεὸ εἶναι δυνατά.

7. Ὁ Θεὸς δίδει νερὸ καὶ τροφὴς στοὺς Ἰσραηλίτες

Ἀφοῦ σώθηκαν μετὰ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, μετὰ θάρρος καὶ μετὰ ὄρεξι βάδιζαν γιὰ τὴ Χαναάν.

Οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ὅμως ἦταν πολὺ ζεστές. Κάτω ἢ γῆ πύρωνε. Ὁ ἰδεώτας ἔλουζε τὰ πρόσωπά τους.

Μπροστὰ τους σὰν γίγαντας ἀπλωνόταν ἡ ἔρημος Σούρ. Βάδιζαν τρεῖς μέρες συνέχεια, μὰ νερὸ δὲν εὔρισκαν πουθενά. Ξαφνικὰ βλέπουν μιὰ κρυστάλλινη πηγὴ. Τρέχουν ὅλοι τους, γιὰ νὰ σβήσουν τὴ μεγάλη τους δίψα. Μὰ, δυστυχίᾳ τους! Τὸ νερὸ ἦταν πικρό. Γι' αὐτὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὠνομάστηκε Μερρᾶ, ποὺ σημαίνει πίκρα.

Ἀρχισαν πάλι νὰ τὰ βάζουν μετὰ τὸν Μωϋσῆ. Τότε ὁ Θεὸς λέγει στὸν Μωϋσῆ νὰ ρίξῃ στὸ νερὸ ὠρισμένο ξύλο καί, ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἔρριξε τὸ ξύλο αὐτὸ στὴν πηγὴ, τὸ νερὸ ἔγινε γλυκό. Οἱ Ἰσραηλίτες ἤπιαν νερὸ πολὺ καὶ δροσίστηκαν. Ἐβάδισαν ἀρκετὰς μέρες ἀκόμη. Ἀρχισαν ὅμως καὶ πάλι νὰ παραπονοῦνται στὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρών.

«Καλύτερα νὰ μέναμε στὴν Αἴγυπτο, ἔλεγαν. Ἐδῶ στὴν ἔρημο δὲν ἔχουμε τροφές. Ὅπως πᾶμε, θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν πείνα».

Στενοχωρήθηκε ὁ Μωϋσῆς πάλι γιὰ τὴν ἀπιστία τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ τοὺς εἶπε: «Ἀρκετὰ θαύματα ἔχει κάμει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς ὅμως δὲν τὸν πιστεύουμε ὅσο πρέπει. Αὐριο πρῶτ' - πρῶτ' θὰ μᾶς στείλῃ καὶ ψωμὶ καὶ κρέας. Ὡς πότε ὅμως θὰ γογγύζετε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ;»

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἔρημος γέμισε μετὰ ἄσπρους σπόρους, ποὺ ὁμοιάζαν μετὰ χιόνι.

Οἱ Ἰσραηλίτες, μόλις εἶδαν αὐτοὺς τοὺς σπόρους, ρώτησαν μετὰ μιὰ φωνή: «Μὰ νού!» Δηλαδή: τί εἶναι αὐτό;

Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἀπάντησε : « Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμί, ποὺ σᾶς ἔστειλε ὁ Θεός, καὶ τὰ ὀρτύκια, ποὺ βλέπετε, εἶναι τὸ κρέας ». Τὸ ψωμί αὐτὸ ὠνομάστηκε μάννα, ἀπὸ τὴς Ἑβραϊκῆς λέξεως μὰ νού, ποὺ σημαίνουν, ὅπως εἴπαμε, « τί εἶναι αὐτό ».

Οἱ Ἰσραηλίτες ἔφαγαν καὶ χόρτασαν ἀπὸ κρέας καὶ ψωμί καλόν. Ἔβαλαν καὶ σὲ μιὰ στάμνα λίγο μάννα, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν τροφή, ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς στὴν ἔρημο. Ὑστερα ξεκίνησαν καί, ἀφοῦ ἐβάδισαν τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες, ἔφθασαν σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα, ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὴ λέξι «Μερρᾶ» ;
- 2) Πῶς ὁ Μωϋσῆς βρῆκε νερὸ γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 3) Πῶς ὁ Θεὸς προμήθευσε στοὺς Ἰσραηλίτες τροφή ;
- 4) Τί ἦταν τὸ «Μάννα» ;

Διδάγματα :

1) Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπιζώμαστε στὴ ζωὴ μας, γιὰτὶ ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ ὅλα.

Ἀπορίες :

- 1) Οἱ Ἰσραηλίτες ποῦ εὗρισκαν ροῦχα καὶ παπούτσια στὴν ἔρημο ;

8. Οἱ Ἰσραηλίτες νικοῦν τοὺς Ἀμαληκίτες

Πρὶν φθάσουν στὴν ἔρημο Σινᾶ, οἱ Ἰσραηλίτες συνάντησαν στὸ δρόμο τοὺς ἕνα φιλοπόλεμο λαό, τοὺς Ἀμαληκίτες.

Φοβήθηκαν πολὺ καὶ ἄρχισαν πάλι νὰ γογγύζουν ἐναντίον τοῦ Μωϋσῆ. Τί θὰ κάμουν τώρα ; Ποιὸς θὰ τοὺς σώσῃ ; Αὐτὰ κι' ἄλλα ἔλεγαν στὸ Μωϋσῆ. Πόσα δῶρα δὲν πῆραν ἀπ' τὸ Θεὸ μέχρι τώρα ! Κι' ὅμως δὲν πίστευαν, ὅσο ἔπρεπε, σ' αὐτόν.

Ὁ Μωϋσῆς πικράθηκε ἀπ' τὰ λόγια τοὺς, μά, σὰν εἶ-

δε ὅτι κινδύνευαν οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ τοὺς Ἀμαληκίτες, ἔβαλε ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ του κάποιον γενναῖον ἄνδρα, πού ὠνομαζόταν Ἰησοῦς τοῦ Ναυί.

Ὁ ἴδιος - ἔτσι τοῦ εἶπε ὁ Θεὸς - μὲ τὸν Ἀαρὼν καὶ τὸ γαμβρό του τὸν Ὡρ ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου.

Ἡ μάχη ἄρχισε στὴν πεδιάδα. Ἄλλοτε νικοῦσαν οἱ Ἰσραηλίτες, ἄλλοτε οἱ Ἀμαληκίτες.

Ὁ Μωϋσῆς τότε ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἔκαμε τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ. Οἱ Ἀμαληκίτες ἔπαθαν μεγάλο κακό. Ὁ ἓνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλον πέθαιναν ἀπ' τὰ βόλια τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κουράστηκαν τὰ χέρια τοῦ Μωϋσῆ ὅμως καὶ τὰ κατέβασε νὰ ξεκουρασθοῦν.

Τότε νικοῦσαν οἱ Ἀμαληκίτες. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀαρὼν κι' ὁ Ὡρ κράτησαν τὰ χέρια τοῦ Μωϋσῆ μέχρι τὸ βράδυ ἀπλωμένα, γιὰ νὰ μὴν κουράζωνται, σὲ σχῆμα σταυροῦ. Οἱ Ἀμαληκίτες νικήθηκαν. Οὔτε ἓνας δὲν ἔμεινε.

Ὁ Θεὸς παρουσιάζεται πάλι στὸ Μωϋσῆ καὶ τοῦ λέγει :

« Νὰ μὴν ξεχάστε, Μωϋσῆ, ὅλα, ὅσα ἔκαμα γιὰ σᾶς. Τὸ φωτεινὸ σύννεφο, πού σᾶς ὡδηγοῦσε, τὸ νερό, τὸ κρέας, τὸ μάννα. Αὐτό, πού ἔγινε σήμερα, νὰ τὸ γράψης, γιὰ νὰ θυμοῦνται ὅλοι ὅτι εἶναι ἀνίκητος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο βοηθάει ὁ Θεός ».

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποιὸν ὥρισε γιὰ ἀρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Μωϋσῆς, γιὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἀμαληκίτες ;
- 2) Μὲ ποῖο τρόπο νίκησαν οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς Ἀμαληκίτες ;
- 3) Ὁ Θεὸς τί εἶπε στὸ Μωϋσῆ μετὰ τὴν νίκη ;

Διδάγματα :

- 1) Εἶναι ἀνίκητος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον βοηθάει ὁ Θεός.

9. Ὁ Θεὸς δίδει τὶς Δέκα Ἑντολές

Ἀφοῦ νίκησαν τοὺς Ἀμαληκίτες, οἱ Ἰσραηλίτες μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔφθασαν στὴν ἔρημο τοῦ Σινᾶ.

Στὴ μέση τῆς ἐρήμου ὑψωνόταν σὰ γίγας τὸ ὄρος Σινᾶ.

Ἀπὸ τὴν κορυφή του ὁ Θεὸς κάλεσε τὸν Μωϋσῆ ν' ἀνεβῇ ἐπάνω.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἰσραηλίτες ἔμειναν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Μωϋσῆς μὲ λαχτάρα νὰ δῇ τὸν θέλει ὁ Θεὸς ἀνέβαινε γρήγορα - γρήγορα. Σὰν ἔφθασε στὴν κορυφή τοῦ Σινᾶ, ἄκουσε τὴν οὐράνια φωνὴ τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἰδῇ, πὺ τοῦ ἔλεγε :

« Μωϋσῆ, νὰ πῆς στοὺς πατριῶτές σου ὅτι πολλὰ καλὰ τοὺς ἔχω κάμει μέχρι τώρα. Τοὺς ἔσωσα ἀπ' τὴ σκλαβιὰ τῶν Αἰγυπτίων. Τοὺς πῆρα σὰν ἀετὸς πάνω στὰ φτερά μου, γιὰ νὰ τοὺς φέρω γρήγορα στὴ χώρα τους τὴ Χαναάν. Ἄν φυλάξουν τὶς ἐντολές, πὺ θὰ τοὺς δώσω, θὰ τοὺς κάμω πολὺ εὐτυχισμένους ».

Ὁ Μωϋσῆς σὰν κατέβηκε εἶπε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ στοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐκεῖνοι μὲ μιὰ φωνὴ τοῦ ὑποσχέθησαν « ὅτι θὰ κάμουν αὐτά, πὺ ζητάει ὁ Θεός ».

Ὑστερα, ἀφοῦ καθαρίστηκαν καὶ νήστεψαν, περίμεναν τὴ μέρα, πὺ ὁ Θεὸς θὰ καλοῦσε πάλι τὸν Μωϋσῆ στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ.

Πράγματι· τὸ πρωῒ τῆς τρίτης ἡμέρας ἀναστατώθηκε τὸ Σινᾶ.

Ἀστραπὲς ἔσχιζαν τὸν οὐρανό. Οἱ βροντὲς ἦταν πολὺ δυνατές. Καπνὸς ἀνέβαινε καὶ οἱ φλόγες ἦταν τόσο μεγάλες, πὺ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ Σινᾶ καιγόταν !

Ὁ λαὸς στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ Σινᾶ καὶ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του.

Ὁ Θεὸς μιλοῦσε καὶ ὁ λαὸς ἀκουε μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ τρόμο.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε τὶς παρακάτω δέκα ἐντολές :

1) Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἐγὼ σὲ ἐλευθέρωσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Ἐγὼ σὲ ἐβοήθησα πολὺ. Νὰ μὴν προσκυνήσῃς ποτὲ ἄλλο Θεό.

2) Νὰ μὴν προσκυνᾷς εἰδωλα (ὁμοιώματα). Οὔτε ἀστέ-
ρια οὔτε ἥλιο οὔτε δένδρα οὔτε ψάρια.

3) Νὰ μὴν παίρνῃς στὸ στόμα σου τὸ ὄνομά μου χω-
ρὶς αἰτία.

4) Νὰ ἐργάζεσαι ἕξ ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα. Τὴν ἐβδό-
μη ὅμως ἡμέρα νὰ τὴ δίνῃς σὲ μένα· νὰ μὲ λατρεύῃς καὶ νὰ
ξεκουράζεσαι.

5) Νὰ σέβεσαι καὶ ν' ἀγαπᾷς τοὺς γονεῖς σου, ἂν θέλῃς
νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένος.

6) Νὰ μὴ σκοτώσῃς ποτὲ στὴ ζωὴ σου ἄνθρωπο.

7) Νὰ μὴν ἀφαιρέσῃς τὴν τιμὴ τοῦ ἄλλου.

8) Νὰ μὴν κλέψῃς ποτέ.

9) Νὰ μὴν κάμῃς ὄρκο ψέματα.

10) Νὰ μὴν ζητᾷς νὰ ἔχῃς τὰ ξένα πράγματα.

Αὐτὰ ζήτησε ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες. Κι' ἐκεῖνοι
συμφώνησαν ὅτι θὰ τὰ ἐκτελέσουν.

Ἐγινε λοιπὸν μιὰ συμφωνία μεταξὺ τους. Αὐτὴ ἡ συμ-
φωνία, πὺν ἔγινε ἀπ' τὸ Θεὸ μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, ὠνομά-
σθηκε Διαθήκη.

Ἐρωτήσεις :

1) Τί παρήγγειλε ὁ Θεὸς στοὺς Ἰσραηλίτες μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τί ἀπάν-
τησαν ἐκεῖνοι ;

2) Πῶς ἦταν τὸ ὄρος Σινᾶ, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδιδε τὶς ἐντολές του ;

3) Ποιὲς εἶναι οἱ τρεῖς πρῶτες ἐντολές ;

4) Ποιὲς εἶναι οἱ ὑπόλοιπες ἐντολές ;

5) Τί ὀνομάζεται Διαθήκη ;

Διδάγματα :

1) Ὁ Θεὸς δίδει στοὺς ἀνθρώπους τὸν ὁδηγό, γιὰ νὰ κερδίσουν μὲ τὴν βοήθειά Του τὸν παράδεισο.

10. Ὁ Μωϋσῆς κατασκευάζει τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὀρίζει τὶς γιορτὲς

Καὶ πάλι ὁ Θεὸς κάλεσε τὸν Μωϋσῆ στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Σινᾶ καὶ τοῦ ἔδωσε τὶς δέκα ἐντολές, γραμμένες ὁμως τώρα σὲ δυὸ πλάκες.

Τὶς ἐντολές, ποὺ πῆρε ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τὸ Θεό, γραμμένες σὲ δυὸ πλάκες, τὶς ἔβαλε σὲ ἓνα ξύλινο κιβώτιο. Αὐτὸ τὸ κιβώτιο τὸ ὠνόμασε Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Καὶ τοῦτο, γιὰ μέσα σ' αὐτὸ ἔβαλε ὁ Μωϋσῆς τὴ συμφωνία τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἔβαλε ἀκόμη μέσα σ' αὐτὴ τὴ ράβδο τοῦ Ἀαρών, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἦταν ξερὴ, εἶχε βγάλει κάποτε βλαστούς, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι κληρικοὺς ἔπρεπε νὰ βάλουν ἀπὸ τὴ φυλὴ τοῦ Λευΐ. Ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς αὐτῆς ἦταν ὁ Ἀαρών. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ κληρικοὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν ὠνομάζοντο λευΐται.

Καὶ τὴ στάμνα, ποὺ εἶχε τὸ μάννα, ἔβαλε στὴν Κιβωτό, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

Ὑστερα ὁ Μωϋσῆς ὥρισε τὶς γιορτὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ αὐτὲς ἦταν :

1) Τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ θυμοῦνται ὅτι ἐλευθερώθηκαν ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους ὕστερα ἀπὸ 400 χρόνια σκλαβιάς.

2) Τὸ Σάββατο, γιὰ νὰ δοξάζουν τὸ Θεὸ καὶ νὰ ξεκουράζονται.

3) Ἡ Πεντηκοστή: Αὐτὴ τὴ γιόρταζαν πενήντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴ μέρα, ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωσε τὶς δέκα ἐντολές στὸν Μωϋσῆ.

4) Ἡ Σκηνοπηγία, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὸν και-

ρό, πὸν ζοῦσαν κάτω ἀπὸ σκηνὲς στὴν ἔρημο.

Κανόνισε ἀκόμη ὁ Μωϋσῆς καὶ τοὺς ἱερεῖς. Αὐτοὶ ἦταν ὅλοι ἀπὸ μιὰ καλὴ φυλὴ, τὴ φυλὴ τοῦ Λευΐ.

Οἱ λευΐται, οἱ ἱερεῖς δηλαδὴ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἔκαναν τὶς διάφορες τελετές, τὶς γιορτές, τὶς θυσίες καὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό.

Ἔτσι ὁ Μωϋσῆς, πρὶν πεθάνῃ, κανόνισε ὅλες τὶς ὑποθέσεις τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποῦ ἔβαλε ὁ Μωϋσῆς τὶς δυὸ πλάκες μὲ τὶς ἐντολές ;
- 2) Τί ἄλλο ἔβαλε ὁ Μωϋσῆς στὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ;
- 3) Τί ξέρουμε γιὰ τὸ Πάσχα καὶ τὴν Πεντηκοστή ;
- 4) Τί ξέρουμε γιὰ τὸ Σάββατο καὶ τὴ Σκηνοπηγία ;
- 5) Τί ἔκαναν οἱ λευΐται ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει νὰ σεβώμαστε τοὺς ἱερεῖς καὶ νὰ τιμοῦμε τὶς γιορτές.

Ἀπορίες :

- 1) Τί ἦταν ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών ;

11. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ

Οἱ Ἰσραηλίτες θὰ εἶχαν φθάσει πολὺ γρήγορα στὴ Χαναάν, ἂν πίστευαν στὸ Θεὸ μὲ τὴν ψυχὴ τους.

Δυστυχῶς, ὅπως εἶδαμε, ἄλλοτε πίστευαν καὶ ὁ καλὸς μας Θεὸς τοὺς βοηθοῦσε. Τὶς περισσότερες φορὲς ὅμως ἐγόγγυζαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ δίκαιος Θεὸς μας τοὺς τιμωροῦσε.

Τοὺς καταράστηκε, ὅταν εἶδε πὸς ἦταν ἀδιόρθωτοι, νὰ γυρίζουν στὴν ἔρημο σαράντα χρόνια. Κι' ἀκόμη νὰ μὴ δοῦν τὴ γῆ Χαναάν ὅσοι ἦταν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν.

Μόνο δυὸ ἀπ' τοὺς μεγάλους θὰ ἔβλεπαν τὴ Χαναάν : Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὶ, πὸν γνωρίσαμε, καὶ ὁ Χάλεβ. Ἦταν

κι' οἱ δύο τους πιστοὶ στὸ Θεό. Ποτὲ δὲν τὸν ξέχασαν κι' οὔτε τὸν στενοχώρησαν μὲ τὴν καλὴ τους διαγωγὴ.

Οἱ Ἰσραηλίτες πλησίαζαν πιά ὕστερα ἀπὸ σαράντα χρόνια στὴ Χαναάν.

Ὁ Ἀαρών, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσῆ, εἶχε πεθάνει.

Ἦλθε καὶ τὸ τέλος τοῦ Μωϋσῆ. Ὅταν κατάλαβε ὅτι θὰ πεθάνη, κάλεσε ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ μὲ κλάματα στὰ μάτια τοὺς παρεκάλεσε νὰ φυλάξουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Τοὺς συμβούλεψε νὰ μένουν πιστοὶ στὸ Θεό. Τοὺς εἶπε ἀκόμη ὅτι ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ θὰ γεννηθῇ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστὸς μας.

Ὡρισε γιὰ ἀρχηγὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυί.

Κατόπιν ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Νεβώ, ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Ἐκεῖ παρουσιάστηκε ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἔδειξε ἀπὸ μακρὰ τὴ χώρα Χαναάν, ὅπου ἔρρεε μέλι καὶ γάλα.

Εἶδε τὶς ὁμορφες πεδιάδες τῆς Χαναάν καὶ τὰ ἀσημένια νερὰ τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ νὰ τὶς ποτίζουν.

Ὑστερα ὕψωσε τὰ χέρια του στὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαρίστησε, γιὰτὶ τὸν βοήθησε νὰ ὁδηγήσῃ τὸ λαὸ του στὴ Χαναάν. Καὶ ξεψύχησε, ὅταν ἦταν 120 χρονῶν.

Ὁ Μωϋσῆς ἦταν ἓνας μεγάλος ἀρχηγός. Ἕνας σπουδαῖος προφήτης, ἓνας θαυμάσιος νομοθέτης.

Γι' αὐτὸ ἡ ἐκκλησία μας τὸν γιορτάζει στὶς 4 Σεπτεμβρίου κάθε χρόνο.

Ἑρωτήσεις:

1) Γιατὶ ὁ Θεὸς καταράστηκε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ γυρίζουν στὴν ἔρημο 40 χρόνια;

2) Ποιοὶ ἀπὸ κείνους, ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, θὰ ἔφθανον στὴ Χαναάν καὶ γιατί;

3) Ὅταν κατάλαβε ὁ Μωϋσῆς ὅτι θὰ πεθάνη, τί εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες;

4) Πρὶν πεθάνη ὁ Μωϋσῆς, εἶδε τὴ Χαναάν καὶ πῶς;

5) Πόσων χρονῶν πέθανε ὁ Μωϋσῆς καὶ πότε τὸν γιορτάζει ἡ ἐκκλησία μας ;

Διδάγματα :

1) Τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους ὁ Θεὸς τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς προσέχει, ὅπως τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυὶ καὶ τὸν Χάλεβ.

Ἀπορίες :

1) Γιατὶ ὁ Μωϋσῆς δὲν πρόφθασε νὰ μπῇ στὴ Χαναάν ;

12. Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὸν Ἰορδάνη καὶ κυριεύουν τὴν Ἱερικῶ

Πέθανε πιά ὁ μέγας ἀρχηγὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὁ Μωϋσῆς.

Διάδοχός του, ὅπως εἶπαμε, ὠρίστηκε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὶ.

Αὐτὸς γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο. Εἶδε καὶ ἔζησε τὸν πόνο τῶν Ἰσραηλιτῶν. Παρακολούθησε σὲ ὅλη τὴν περιπέτεια τὸν Μωϋσῆ στὴν ἔρημο. Ἐκλαψε πολὺ γιὰ τὰ παθήματα τῶν πατριωτῶν του, μὰ περισσότερο ὑπέφερε γιὰ τὴν ἀπιστία τους.

Τὸ ἔργο, ποὺ ἀνέλαβε, ἦταν νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν. Ἔργο πολὺ δύσκολο. Γιατὶ εἶχε νὰ κάμῃ μὲ λαό, ποὺ μιὰ φορὰ πίστευε στὸ Θεὸ καὶ δυὸ ὄχι.

Παρόλα αὐτὰ δὲν φοβήθηκε. Εἶχε κι' αὐτός, ὅπως ὁ Μωϋσῆς, τὸ Θεὸ μαζί του.

Γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν, συνάντησε στὸ δρόμο του πολλὰ ἐμπόδια.

Τὸ πρῶτο ἐμπόδιο ἦταν ὁ Ἰορδάνης ποταμός. Καθόλου δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ τὸν περάσουν οἱ Ἰσραηλίτες. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὶ εἶπε στοὺς ἱερεῖς του : « Κρατῆστε στὰ χέρια σας τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὅταν θὰ μπῆτε στὸν

Ἰορδάνη, τὰ νερά του θὰ σταματήσουν. Θὰ γίνη θαῦμα, ὅπως ἔγινε καί στήν Ἑρυθρά θάλασσα » .

Πράγματι· ὅταν οἱ ἱερεῖς πάτησαν τὰ πόδια τους στὸν Ἰορδάνη, τὰ νερά του σταμάτησαν. Φάνηκε ἡ ξηρά. Οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν ὅλοι στὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ Ἰορδάνη χωρὶς νὰ βραχοῦν.

Κι' ἄλλο ἐμπόδιο ὅμως παρουσιάζεται μπροστά τους : Ἦταν ἡ Ἰεριχώ, ποὺ εἶχε μεγάλα φρούρια καὶ ἦταν καλὰ ὠχυρωμένη.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὶ δίνει ἐντολὴ στοὺς ἱερεῖς του νὰ κρατοῦν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ἐξῆς μέρες συνέχεια τοὺς εἶπε νὰ γυρίζουν γύρω - γύρω στὴν πόλι οἱ ἱερεῖς μὲ τὴν Κιβωτό. Οἱ πολεμιστὲς νὰ σαλπίζουν μὲ τὶς σάλπιγγες. Καὶ τὴν ἐβδόμη μέρα νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Μὰ κι' ὁ λαὸς νὰ φωνάξῃ πολὺ δυνατά.

Ἔτσι ἔκαμαν. Τὰ τεῖχη τῆς πόλεως γκρεμίστηκαν τὴν ἐβδόμη μέρα σὰν νὰ ἔγινε σεισμός.

Οἱ Ἰσραηλίτες χάρηκαν πολὺ. Εἶδαν ὅτι εἶχαν τὸ Θεὸ μαζί τους, διότι, ὅπως μὲ θαῦμα διάβηκαν τὸν Ἰορδάνη, ἔτσι πῆραν καὶ τὴν Ἰεριχώ.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποιὸς ἦταν διάδοχος τοῦ Μωϋσῆ ;
- 2) Ποιὸ ἦταν τὸ πρῶτο ἐμπόδιο καὶ πῶς τὸ πέρασαν οἱ Ἰσραηλίτες ;
- 3) Ποιὸ ἄλλο ἐμπόδιο συνάντησαν οἱ Ἰσραηλίτες ;
- 4) Πῶς κυρίεψαν τὴν Ἰεριχώ ;

Διδάγματα :

Ὅ,τι δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐπιτύχουν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κατορθώνει, ὅταν θέλῃ, ὁ Θεὸς μὲ τὸ θαῦμα.

13. Ἡ Μάχη στὴ Γαβαὼν καὶ τὸ τέλος τοῦ Ναυῖ

Οἱ Βασιλιάδες τῆς Χαναάν, ὅταν ἔμαθαν ὅτι μὲ θαῦμα ἔπεσαν τὰ τεῖχη τῆς Ἱεριχώ, φοβήθηκαν.

Συγκεντρώθηκαν ὅλοι μαζί, γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἡ μάχη ἔγινε σὲ μιὰ πολὺ μεγάλη πόλι, τὴ Γαβαὼν.

Οἱ ἐχθροὶ ἦταν πολὺ περισσότεροι ἀπ' τοὺς Ἑβραίους.

Εἶχε ὅμως πάλι παρουσιασθῇ ὁ Θεὸς στὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῖ καὶ τοῦ εἶπε: «Νὰ μὴν τοὺς φοβηθῇς, ἅς εἶναι περισσότεροι· θὰ τοὺς κάμω ὅλους δούλους σου».

Πράγματι· ὅταν ἄρχισε ἡ μάχη, οἱ Ἰσραηλίτες νικοῦσαν. Ὅσοι ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς κατώρθωσαν νὰ φύγουν, σκοτώθηκαν, γιὰτὶ ἔπεφταν ἀπ' τὸν οὐρανὸ χαλαζόλιθοι (χαλάζι σὰν πέτρες).

Ὁ ἥλιος πλησίαζε νὰ κρυφτῇ, ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει ἡ μάχη.

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῖ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶπε μπροστὰ στοὺς Ἰσραηλίτες:

«Στήτω ὁ Ἥλιος κατὰ Γαβαὼν

καὶ ἡ σελήνη κατὰ φάλαγγα Αἰλῶν», δηλαδή:

«Ἥλιε, σταμάτησε ἐδῶ στὴ Γαβαὼν·

καὶ σύ, φεγγάρι, στὴν κοιλάδα Αἰλῶν».

Ὁ ἥλιος σταμάτησε. Ἐμείνε στὴ θέσι του μιὰ μέρα ἀκόμη.

Αὐτό, ποὺ ἔγινε τότε, δὲν ξαναέγινε ποτέ.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἐνίκησαν. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῖ σιγὰ-σιγὰ κυρίεψε ὅλη τὴ Χαναάν. Οἱ Ἑβραῖοι ὕστερα ἀπὸ 400 χρόνια ἦλθαν στὴ χώρα, ὅπου ἔρρεε μέλι καὶ γάλα. Ἐγίνε τότε ἡ διανομὴ τῆς Χαναάν στὶς φυλὰς τῶν Ἑβραίων, ποὺ ἦταν δώδεκα.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔθαψε τὰ ὀστέα τοῦ Ἰωσήφ, ἦλθε καὶ ἡ σειρά του νὰ πεθάνη.

Πρὶν ὁμως πεθάνη, κάλεσε τοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ ἔχουν πίστι στὸ Θεό. Τοὺς θύμισε τοὺς Αἰγυπτίους, τὸ μάννα, τὰ ὀρτύκια, τὴ Μερρᾶ, τοὺς Ἀμαληκίτες, τὸ Σινᾶ, τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα, τὸν Ἰορδάνη, τὴν Ἱεριχώ, καὶ τοὺς εἶπε :

« Ὁ Θεὸς σᾶς ἀγαπάει πολὺ. Τὸ εἶδατε. Νὰ μείνετε λοιπὸν σ' αὐτὸν πιστοί ».

Ὑστερα πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυτ, σὲ ἡλικία 110 ἐτῶν.

Καὶ οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως ἔκλαψαν γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Μωϋσῆ, τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ γι' αὐτόν.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Σὲ ποιὸ μέρος οἱ Βασιληάδες τῆς Χαναάν πολέμησαν μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τί ἔγινε ;
- 2) Τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸν ἥλιο ;
- 3) Ὅταν μπῆκαν οἱ Ἰσραηλίτες στὴ Χαναάν, τί ἔγινε ;
- 4) Τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυτ τοὺς Ἰσραηλίτες, πρὶν πεθάνη ;
- 5) Πόσων χρόνων πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυτ ;

Διδάγματα :

- 1) Τὰ ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους δυνατὰ εἶναι εἰς τὸν Θεό.

ΕΠΟΧΗ ΚΡΙΤΩΝ

1. Οἱ Κριτές, ἡ Δεββώρα

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυί, οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν χωρὶς σπουδαῖο ἀρχηγό.

Ἀναμείχτηκαν μὲ τοὺς παληοὺς κατοίκους τῆς Χαναάν καὶ πολλὰς φορὰς ἔγιναν εἰδωολάτρεις, ξεχνώντας ἔτσι τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε πολλοὺς ἐχθρούς, οἱ ὅποιοι τοὺς τιμωροῦσαν.

Οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν ἐβλεπαν τὸν κίνδυνο, ὅπως πάντοτε, μετανουοῦσαν καὶ ζητοῦσαν τὴ βοήθειά Του.

Ὁ καλὸς μας Θεὸς τότε ἔστειλε ἀνάμεσά τους καλοὺς καὶ γενναίους ἀνθρώπους, πρὸς τοὺς ἐλευθέρωναν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

Αὐτοὺς τοὺς ὠνόμασαν Κριτὲς καὶ ἦταν στρατηγοὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὅταν ἔκαναν πόλεμο.

Ὅταν εἶχαν εἰρήνη, οἱ Κριτὲς κυβερνοῦσαν καὶ ἐδίκαζαν τοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐκριναν τὶς διαφορὰς μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν, γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάστηκαν Κριτές.

Οἱ Κριτὲς ἦταν περίπου δέκα. Μεταξὺ τῶν Κριτῶν ἦταν καὶ μιὰ γυναίκα, ἡ Δεββώρα.

Ἄλλοι σπουδαῖοι Κριτὲς ἦταν: Ὁ Σαμφών, ὁ Γεδεών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σαμουήλ.

Ἡ Δεββώρα ἔσωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ ἑνα φοβερὸ ἐχθρό, τὸ στρατηγὸ Σισάρα.

Καὶ νὰ πῶς: Κάλεσε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβόσαστε τὰ ἐννιακόσια ἄρματα μάχης τοῦ Σισάρα καὶ τὸν πολὺ στρατό του. Μὲ δέκα μόνο χιλιάδες στρατιῶτες

θὰ τὸν νικήσουμε, γιατί ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας».

Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα ὁ ποταμὸς Κισὼν πλημμύρισε καὶ τὰ ἄρματα μάχης τοῦ Σισάρα δὲν μπορούσαν νὰ προχωρήσουν.

Τότε οἱ Ἰσραηλίτες ὥρμησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγῃ.

Ὁ ἴδιος ὁ Σισάρα κρύφτηκε ἀπ' τὸ φόβο του σὲ μιὰ σκηνή, ἀλλὰ τὸν σκότωσε μιὰ Ἰσραηλίτιδα.

Ἔτσι ὁ πόλεμος αὐτὸς ἄρχισε μὲ γυναίκα καὶ μὲ γυναίκα τελείωσε.

Ὅταν τελείωσε ἡ μάχη αὐτή, ἡ Δεββώρα ἐδοξολόγησε τὸ Θεὸ μ' ἓναν ὕμνο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους τῆς Π. Διαθήκης.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Ποιοὶ ὠνομάζοντο Κριτὲς;
- 2) Πόσοι ἦταν οἱ Κριτὲς;
- 3) Ποιοὶ οἱ σπουδαιότεροι Κριτὲς;
- 4) Τί ἦταν ἡ Δεββώρα καὶ τί ἔκανε;
- 5) Ἀφοῦ νικήθηκαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σισάρα, ἡ Δεββώρα τί ἔκαμε;

Διδάγματα:

1) Ὅταν ξεχνοῦμε τὸ Θεό, μᾶς ξεχνάει καὶ κείνος, ὅταν ὁμως τὸν πιστεύουμε μᾶς βοηθάει.

Ἀπορίες:

- 1) Τί ἔλεγε ἡ Δεββώρα μὲ τὸν ὕμνο τῆς;

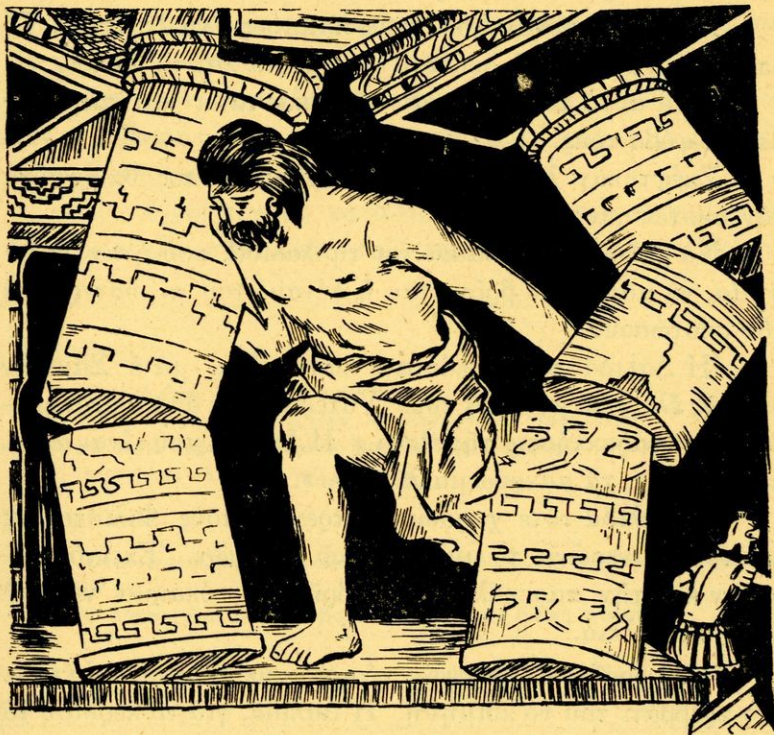
2. Ὁ κριτὴς Σαμψών

Ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους κριτὲς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν καὶ ὁ Σαμψών.

Αὐτὸς ἦταν πολὺ γενναῖος. Εἶχε σῶμα σὰν γίγαντας. Τὰ χέρια του ἦταν τόσο δυνατά, ποὺ μπορούσαν καὶ λιοντάρι ἀκόμη νὰ πνίξουν. Τῇ δυνάμει του αὐτὴ τῇ χρωστοῦσε

στον Θεό. Ὁ Θεὸς τὸν εἰδοποίησε νὰ μὴ κόψη ποτὲ τὰ μαλλιά του μαλλιά, γιατί θάχανε τὴ δύναμί του.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλίτες ξέχασαν τὸν ἀληθινὸ Θεό, τιμω-

Ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

ρήθηκαν πολὺ. Οἱ Φιλισταῖοι, ἓνας λαὸς σκληρός, τοὺς ἔκαμαν δούλους τους.

Ἐκλαψαν πολὺ γι' αὐτό, μετάνιωσαν οἱ Ἑβραῖοι καὶ ζήτησαν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Θεὸς μας τοὺς ἔστειλε τὸν Σαμψών.

Ὁ Σαμψών ἔγινε πολὺ γρήγορα ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Φιλισταίων. Ὅπου εὗρισκε Φιλισταῖο, τὸν σκότωνε. Τὰ σπαρτὰ τῶν Φιλισταίων πολλὰς φορὲς καταστράφηκαν

ἀπ' αὐτόν. Ὅταν οἱ Φιλισταῖοι ἄκουαν ὅτι ἔρχεται ὁ Σαμψών, τὸ ἔβαζαν στὰ πόδια. Ἔτσι ἐλευθέρωσε τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπ' τοὺς Φιλισταίους.

Μιά φορὰ συνάντησε στοὺς κάμπους ἓνα λιοντάρι. Τὸ ἔπιασε ἀμέσως μὲ τὰ δυό του γερά χέρια καὶ τὸ ἔπνιξε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ μάθαιναν οἱ Φιλισταῖοι καὶ πάγωναν ἀπ' τὸ φόβο τους.

Σκέφτηκαν λοιπὸν ὅτι μόνο ἓνας τρόπος ὑπῆρχε νὰ τὸν σκοτώσουν :

Νὰ βάλουν τὴ γυναῖκα του τὴ Δαλιδᾶ, ποὺ ἦταν Φιλισταία, νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται ἡ δύναμί του κι' ὕστερα νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἡ Δαλιδᾶ τὸν καλόπιανε κάθε μέρα, μὰ ὁ Σαμψὼν δὲν τῆς ἔλεγε τὸ μυστικὸ του. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ πολλὰ κλάματα καὶ παρακλήσεις τῆς εἶπε : « Ἡ δύναμί μου εἶναι αὐτά, ποὺ βλέπεις, τὰ μακρὰ μαλλιά μου ».

Ἡ Δαλιδᾶ τότε χαρούμενη τρέχει στοὺς Φιλισταίους καὶ τοὺς φανερώνει τὸ μυστικὸ τοῦ Σαμψών. Ἐκεῖνοι χάρηξαν καὶ τὴν παρεκάλεσαν νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ κόψῃ τὰ μαλλιά.

Ἐνα βράδυ ὁ Σαμψὼν γύρισε κουρασμένος κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι του νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Δαλιδᾶ, γιὰ νὰ κερδίσῃ τὰ πολλὰ χρήματα, ποὺ τῆς ἔδωσαν οἱ Φιλισταῖοι, κάλεσε ἀμέσως ἄλλο ἄνθρωπο καὶ κεῖνος σιγὰ - σιγὰ ἔκοψε τὰ μαλλιά τοῦ Σαμψών.

Ἔτσι οἱ Φιλισταῖοι, ποὺ ἦταν κρυμμένοι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Σαμψών, ὥρμησαν μέσα, τὸν ἔπιασαν καὶ τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια.

Ὑστερα τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακή.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἔκαναν οἱ Φιλισταῖοι μιὰ μεγάλη γιορτὴ στὸ Θεό τους Δαγών. Μέσα στὸ ναό τους ἦταν 3.000 περίπου Φιλισταῖοι. Ἐκεῖ ἔφεραν τυφλὸ τὸν Σαμψών,

για να νά τὸν ἐξευτελίσουν περισσότερο.

Τὰ μαλλιά τοῦ Σαμφὼν εἶχαν κάπως μεγαλώσει. Παρεκάλεσε τὸ Θεό, μυστικά, νὰ τοῦ δώσῃ τὴ δύναμι νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ. Ψηλαφίζοντας ἔπιασε τὶς κολῶνες τοῦ ναοῦ καὶ τὶς τραντάζει φωνάζοντας δυνατά :

« Θεέ μου, ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων ». Δηλαδή : « Θεέ μου, ἄς πεθάνω κι' ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μου ».

Τότε ἔγινε μεγάλη καταστροφή. Ὁ ναός γκρεμίστηκε κι' ὅλοι οἱ Φιλιισταῖοι καὶ μαζί τους καὶ ὁ Σαμφὼν, σκοτώθηκαν.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Γιατί ὁ Θεὸς τιμώρησε τοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 2) Ποιὸν Κριτὴ ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 3) Μὲ ποιὸ τρόπο ἔμαθαν τὸ μυστικὸ τοῦ Σαμφὼν ;
- 4) Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Σαμφὼν ;

Διδάγματα :

- 1) Ὅταν πιστεύουμε στὸ Θεό, εἴμαστε πολὺ δυνατοί, ὅταν ὄχι, χάνουμε τὴ δύναμί μας.
- 2) Ὁ λύκος (Δαλιδᾶ) πρόβατο δὲν γίνεται : Λαϊκὴ παροιμία.

3. Ὁ Γεδεὼν

Οἱ Ἰσραηλίτες, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, καὶ πάλιν ἡμάρτησαν. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ μετανοήσουν, τοὺς ἐτιμώρησε σκληρά. Ἕνας γειτονικὸς εἰδωλολατρικὸς λαός, οἱ Μαδιανῖτες, μπῆκαν στὴ Χαναάν, πῆραν τὰ ζῶα, σκότωσαν πολλοὺς καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔκαμαν δούλους.

Οἱ Ἰσραηλίτες κατάλαβαν τὸ σφάλμα τους καὶ ζήτησαν τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ὁ καλὸς Θεὸς τότε διάλεξε μεταξύ τους ἕνα γενναῖο παληκάρι, πὺν ὠνομαζόταν Γεδεὼν. Αὐτὸν ἔκαμε Κριτὴ τους.

Ὁ Γεδεὼν, ὅταν τὸν εἰδοποίησε ὁ Θεὸς μὲ ἄγγελο ὅτι

τὸν ἔκαμε ἀρχηγὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, γκρέμισε τὸ βωμὸ τοῦ Βάαλ καὶ στὴ θέσιν του ἔκτισε βωμὸ γιὰ τὸν ἀληθινὸ Θεό.

Τὴν ἄλλη μέρα κάλεσε ὅλους ἐκείνους, πὺ μποροῦσαν νὰ πολεμήσουν.

Μαζεύτηκαν 32.000 στρατιῶτες, μὰ ἀπ' αὐτοὺς μόνο 300 πῆρε μαζί του.

Ὁ καθένας στρατιώτης εἶχε μαζί του τὸ ὄπλο του, μιὰ σάλπιγγα καὶ μιὰ στάμνα, πὺ μέσα σ' αὐτὴ εἶχε βάλει μιὰ λαμπάδα.

Ὅταν νύχτωσε, οἱ Μαδιανίτες ἡσύχαζαν στὶς σκηνές τους.

Ὁ Γεδεὼν σιγὰ - σιγὰ μὲ τοὺς στρατιῶτές του τοὺς κύκλωσε, ἀπὸ τρεῖς μεριές.

Οἱ στρατιῶτές του σάλπισαν δυνατὰ μὲ τὶς σάλπιγγες, ἔβγαλαν τὶς λαμπάδες ἀπὸ τὶς στάμνες ἀναμμένες καὶ ὅλοι μαζί φώναξαν :

— Τὸ ξίφος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Γεδεὼν θὰ σᾶς καταστρέψη.

Οἱ Μαδιανίτες ξύπνησαν τρομαγμένοι. Πόσοι νὰ εἶναι; ἔλεγαν.

Μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι δὲν μποροῦσαν νὰ γνωρίσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Κι' ἔγινε τότε κάτι πολὺ σπουδαῖο : Οἱ Μαδιανίτες σκότωναν τοὺς Μαδιανίτες.

Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἰσραηλίτες κι' ἔτσι οἱ Μαδιανίτες ἔπαθαν πανωλεθρία.

Ἀφοῦ σώθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες, εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ καὶ παρεκάλεσαν τὸν Γεδεὼν νὰ τοὺς κυβερνήσῃ σ' ὅλην τὴ ζωή. Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ γιγιὸς του καὶ μετὰ ὁ ἑγγονός του.

Ὁ Γεδεὼν ὅμως τοὺς ἀπάντησε :

« Ὅτι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα, διότι μὲ βοήθησε ὁ Θεός. Ἐμᾶς τοὺς Ἰσραηλίτες μᾶς κυβερνάει ὁ Θεός ».

Πέρασαν σαράντα χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὁ Γεδεὼν, γέροντας πιά, πέθανε δοξασμένος καὶ τιμημένος ἀπ' τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Γιατί ὁ Θεὸς τιμώρησε τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ μὲ ποιὸ τρόπο ;
- 2) Ποιὸν ἔστειλε ὁ Θεός, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 3) Πῶς ὁ Γεδεὼν κατέστρεψε τοὺς Μαδιανίτες ;
- 4) Τί ζήτησαν ἀπὸ τὸν Γεδεὼν οἱ Ἰσραηλίτες καὶ τί ἀπάντησε ἐκεῖνος ;

Διδάγματα :

1) Μία πραγματικὴ μετάνοια εἶναι ἀρκετὴ νὰ ἀποκτήσουμε τὴν ἀγάπην καὶ τὴ φροντίδα τοῦ Θεοῦ.

4. Οἱ Κριτές Ἠλὶ καὶ Σαμουὴλ

Καὶ ἄλλο Κριτὴ ὁ Θεὸς ἔστειλε στοὺς Ἰσραηλίτες, τὸν Ἠλί.

Ἦταν καὶ κεῖνος, ὅπως οἱ προηγούμενοι Κριτές, εὐσεβὴς ἄνθρωπος. Πάντοτε ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔλεγε ψέματα. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες τὸν ἀγαποῦσαν, μὰ καὶ ὁ Θεὸς περισσότερο.

Ἀγαποῦσε ὁμως πάρα πολὺ τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα δὲν τιμώρησε ποτὲ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους.

Ὅταν οἱ Φιλισταῖοι ἔκαμαν πόλεμον ἐναντίον τῶν Ἰσραηλιτῶν, σκότωσαν καὶ τοὺς δυὸ γιουὺς τοῦ Ἠλί, τὸν Ὀφνὶ καὶ τὸν Φινεές, καὶ πῆραν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Οἱ Ἰσραηλίτες νικήθηκαν. Ὁ Ἠλί, σὰν ἔμαθε ὅτι ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν Φιλισταίων, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ παιδιά του σκοτώθηκαν, ἔπεσε νεκρὸς ἀπ' τὸ θρόνο του.

Ἔτσι τιμώρησε ὁ Θεὸς τὸν Ἠλί, γιὰτὶ ἀγάπησε περισσότερο τὰ παιδιά του ἀπ' αὐτόν.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἠλί, Κριτὴς ἔγινε ὁ Σαμουὴλ.

Γνώριζε ὅτι ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Φιλισταίων. Καὶ δὲν ἠσύχαζε γι' αὐτὸ καθόλου. Περίμενε νὰ ἔρθῃ ἡ ὥρα νὰ πολεμήσῃ τοὺς Φιλισταίους, γιὰ νὰ ξαναφέρῃ στὴ χώρα του τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Πίστευε ὅτι χωρὶς αὐτὴ δὲν ὑπῆρχε χαρὰ στὸ λαό του.

Κάλεσε στὴν ἀρχὴ τοὺς Ἰσραηλίτες καὶ τοὺς εἶπε πῶς, ὁ Θεὸς ἂν τοὺς τιμώρησε, φταῖνε οἱ ἴδιοι. Ὅτι πρέπει νὰ μετανοιώσουν, ἂν θέλουν νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ εὐτυχία στὸν τόπο τους.

Οἱ Ἰσραηλίτες ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Κριτοῦ Σαμουὴλ, μετάνοιωσαν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ παρεκάλεσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ.

Τότε ὁ Θεὸς στέλνει πολλὲς συμφορὲς στοὺς Φιλισταίους καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ καταλάβουν ὅτι πρέπει μόνοι τους νὰ ἐπιστρέψουν τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

Πράγματι ἡ Κιβωτὸς δόθηκε πάλι στοὺς Ἰσραηλίτες. Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ὁ τελευταῖος Κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Κυβέρνησε τὴ χώρα του μὲ φρονιμάδα καὶ ἀγάπη 20 χρόνια. Ὅταν γέρασε, διάλεξε γιὰ πρῶτο Βασιλὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Σαούλ, γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ ποῦμε πολλὰ πράγματα στὰ παρακάτω μαθήματα.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὸν Κριτὴ Ἠλὶ ;
- 2) Τί γνωρίζουμε γιὰ τὸν Κριτὴ Σαμουὴλ ;

Διδάγματα :

- 1) Ὅταν, ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀγάπη, οἱ γονεῖς δὲν τιμωροῦν τὰ παιδιά τους γιὰ τὶς κακὲς πράξεις τους, ὁδηγοῦν καὶ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τὰ παιδιά τους στὴν καταστροφὴ.
- 2) Ὁ Θεὸς ἐνισχύει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, ὅπως βοήθησε τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ πάρουν πάλι τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης.

5. Ἡ Ροὺθ

Σὲ μιὰ πολὺ ὄμορφη καὶ ξακουστὴ πόλιν τῆς Χαναάν, τὴ Βηθλεέμ, ζοῦσε στὰ χρόνια τῶν Κριτῶν ἓνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἐλιμέλεχ.

Ὁ Ἐλιμέλεχ εἶχε δυὸ παιδιά: τὸν Μααλὼν καὶ τὸν Χε-

Ἡ ὄμορφη καὶ καλόψυχη Ροὺθ.

λαιῶν. Τὴ γυναῖκα του τὴν ἔλεγε Νωεμὶν.

Πεῖνα μεγάλη θέριζε τότε τὴ Χαναάν. Χρόνια πολλὰ εἶχε νὰ βρέξη. Ἡ γῆ δὲν ἔδινε τίποτε. Τὰ δένδρα, ἄνυδρα ὅπως ἦταν, ξεράθηκαν. Τὰ ζῶα τοὺς δὲν γεννοῦσαν σὰν πρῶτα.

Οἱ ἄνθρωποι ἔφευγαν γιὰ ἄλλα μέρη, γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν πείνα.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Ἑλιμέλεχ. Πῆρε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἔφυγε γιὰ μιὰ ἄλλη χώρα, ποὺ λεγόταν Μωάβ. Ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε δυστυχία.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἑλιμέλεχ παντρεύτηκαν, ὁ πρῶτος τὴν Ὁρφὰ κι' ὁ ἄλλος τὴ Ρούθ.

Δὲν πέρασαν δέκα χρόνια στὴ Μωάβ κι' ἡ Νωεμὶν ἔμεινε μόνη της μὲ τὶς Μωαβίτισσες νύφες της, γιὰτὶ ὁ ἄνδρας της καὶ τὰ παιδιὰ της πέθαναν. Λυπήθηκε γι' αὐτὸ πολὺ ἡ Νωεμὶν, περισσότερο ἀκόμη, γιὰτὶ τὰ παιδιὰ της ἦταν ἄκληρα.

Σὰν πέρασε ἡ πείνα, ἡ Νωεμὶν θέλησε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα της.

Οἱ νύφες της δὲν ἤθελαν νὰ τὴν ἀποχωριστοῦν.

Ἡ Νωεμὶν τὶς κάλεσε κοντά της καὶ τὶς παρεκάλεσε νὰ μείνουν στὴ Μωάβ.

Ἡ Ὁρφὰ δέχτηκε κι' ἔμεινε κοντὰ στοὺς δικούς της.

Ἡ Ρούθ ὅμως δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν ἀποχωριστῇ.

« Σεβαστὴ μου μητέρα, τῆς εἶπε, τίποτε δὲν θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ σένα. Τὸ φτωχὸ καλυβάκι σου στὴ Βηθλεὲμ θὰ εἶναι καὶ δικό μου. Ὁ Θεός σου εἶναι καὶ Θεός μου. Μόνο ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ ».

Ἡ Νωεμὶν συγκινήθηκε πολὺ ἀπ' τὰ λόγια τῆς Ρούθ. Δέχτηκε νὰ τὴν πάρῃ μαζί της. Ἀφοῦ ἀποχαιρέτησαν τὴν Ὁρφὰ, οἱ δυὸ γυναῖκες ξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεὲμ.

Στὴ Βηθλεὲμ, γιὰ νὰ ζήσουν, ἀναγκάστηκαν νὰ ἐργαστοῦν.

Βρέθηκαν πάνω στὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ Ρούθ, ποὺ ἤξερε ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι εὐλογημένη ἀπὸ τὸ Θεό, κάθε πρωὶ πῆγαινε στὰ χωράφια ἐνὸς πλουσίου, τοῦ Βοός, καὶ

μάζεψε στάχνα, πού ἄφιναν στίς ἄκρες τῶν χωραφιῶν.

Μιά μέρα ὁ Βοδὺ τὴν εἶδε στὸ χωράφι του. Ρώτησε κι' ἔμαθε τὴν ἱστορία της, συγκινήθηκε πολὺ καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα του.

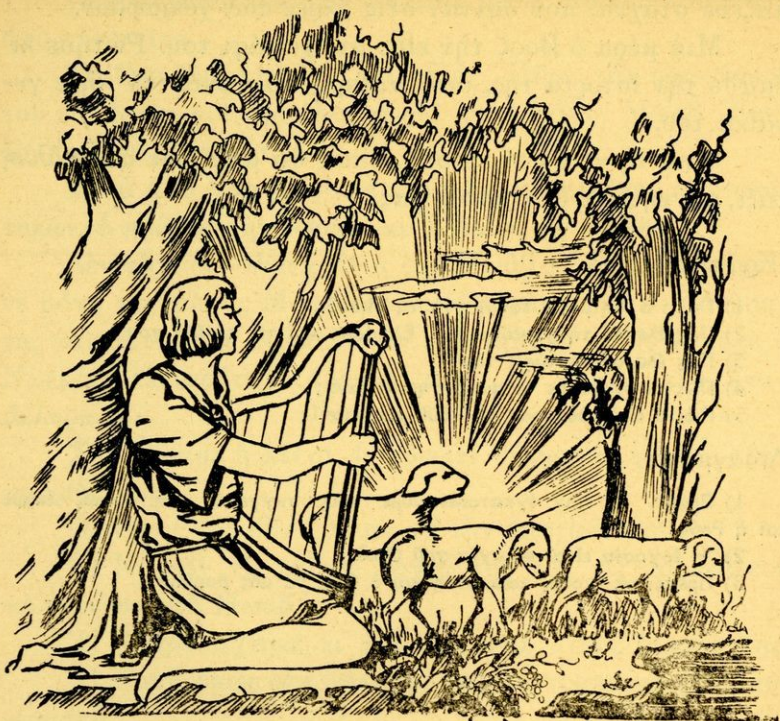
Ἀπὸ τὴ γενεὰ τῆς Ρούθ, ὅπως θὰ μάθουμε στὴν ἄλλη τάξι, γεννήθηκε ὁ Χριστὸς μας.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Γιατί ὁ Ἑλιμέλεχ ἔφυγε γιὰ τὴ Μωάβ ;
- 2) Πῶς ἔλεγον τὴ γυναῖκα τοῦ Ἑλιμέλεχ καὶ τὰ παιδιά του ;
- 3) Πῶς ἔλεγον τὶς νύφες του ;
- 4) Πῶς οἰκονομοῦσε τὸ ψωμί της ἡ Ρούθ ;
- 5) Πῶς ὁ Θεὸς βοήθησε τὴ Ρούθ καὶ γιατί ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει νὰ μὴν ἐγκαταλείπουμε τοὺς συγγενεῖς μας, ὅπως ἔκαμε καὶ ἡ Ρούθ.
- 2) Ἡ ἐργασία εἶναι εὐλογία τοῦ Θεοῦ.
- 3) Πρέπει νὰ ἔχουμε καλωσύνη καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ὁ Δαυὶδ τραγουδάει τῇ φύσει καὶ ὕμνεϊ τὸ Θεό.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

ΕΠΟΧΗ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

1. Ὁ Βασιληὰς Σαοὺλ

Ὁ Σαοὺλ ἦταν ὁ πρῶτος Βασιληὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν. Αὐτὸν διάλεξε ὁ Σαμουὴλ κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ τὸν ἔλουσε μὲ λάδι, ὅπως ὑπῆρχε τότε ἡ συνήθεια, τὸν φίλησε, τὸν παρουσίασε στὸ λαὸ καὶ εἶπε :

— Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Βασιληὰς σας, ποὺ θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπ' τοὺς ἐχθρούς σας. Εἶναι ὁ πιὸ ὠραῖος κι' ὁ πιὸ δυνατὸς ἀπ' ὅλους μας. Πρέπει νὰ τὸν ἀκούετε.

Ὁ λαὸς ζητωκραύγασε χαρούμενος: « Ζήτω ὁ Βασιληὰς Σαούλ ».

Ὁ Σαούλ, σὰν ἔγινε Βασιληάς, κυβέρνησε τὸ κράτος του μὲ σοφία καὶ ἀγάπη. Ἔκαμε πολλοὺς πολέμους καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε τοὺς ἐχθρούς του.

Σιγὰ - σιγὰ ὅμως ἔγινε περήφανος. Ἐσχάσε τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγινε ἄδικος.

Ὁ Θεὸς τότε τοῦ ἔστειλε τὸν Σαμουὴλ νὰ τοῦ πῇ:

— Σαούλ, ὁ Θεὸς θὰ σοῦ πάρῃ τὴ Βασιλεία, γιατί τὸν λησμόνησες. Καὶ τὰ παιδιὰ σου ἀκόμη δὲν θὰ γίνουν Βασιληάδες.

Ὑστερα ὁ Σαμουὴλ πῆγε στὴ Βηθλεὲμ καὶ ἔχρισε γιὰ Βασιλὴὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Δαυὶδ, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Βοὸζ καὶ τῆς Ρούθ.

Ὁ Δαυὶδ ἔβροσκε τὰ πρόβατα τοῦ πατέρα του, τοῦ Ἰεσσαί, ὅταν ὁ Σαμουὴλ ἐφθάσε στὴ Βηθλεὲμ. Κρατοῦσε στὰ χέρια του λύρα καὶ μὲ αὐτὴ ἄλλοτε ὑμνοῦσε τὸ Θεὸ καὶ ἄλλοτε τραγουδοῦσε τὶς ὁμορφιεὶς τῆς φύσεως.

Μόλις ὁ Σαμουὴλ τὸν ἀντίκρυσε, τοῦ εἶπε ὁ Θεός:

— Αὐτὸς εἶναι. Αὐτὸν νὰ κάμῃς Βασιλὴὰ τοῦ Ἰσραήλ.

Ἔτσι ἔχρισε Βασιλὴὰ τὸν Δαυὶδ.

Ὁ Σαούλ στενοχωρήθηκε πολὺ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Σαμουήλ.

Ὅλες τὶς μέρες ἔμενε σκεπτικός. Τὴ νύχτα δὲν τὸν ἔπιανε ὕπνος. Τὸ γέλοιο εἶχε φύγει ἀπ' τὰ χεῖλη του.

Οἱ φίλοι του, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαλύνουν τὸν πόνο του, ἔψαξαν σ' ὅλα τὰ γειτονικὰ μέρη νὰ τοῦ βροῦν ἓνα καλὸ μουσικό.

Ἀφοῦ ἐρεύνησαν ὅλα τὰ μέρη, βρῆκαν τὸ Δαυὶδ, τὸν ὁποῖον ἔφεραν στὸ παλάτι τοῦ Σαούλ.

Ἐκεῖ μὲ τὸν καιρὸ ὁ Δαυὶδ ἀγαπήθηκε πολὺ ἀπὸ τὸν Σαούλ, μὰ περισσότερο ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ Σαούλ, τὸν Ἰωνάθαν.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν ;
- 2) Τί εἶπε στοὺς Ἰσραηλίτες ὁ Σαμουὴλ, ὅταν τοὺς παρουσίασε τὸν Βασιλῆά τους, καὶ τί ἀπάντησαν ἐκεῖνοι ;
- 3) Πῶς κυβέρνησε ὁ Σαοὺλ τὸ λαό του ;
- 4) Ὅταν ὁ Σαοὺλ ἀμάρτησε, ὁ Σαμουὴλ τί ἔκαμε ;
- 5) Πῶς καὶ γιατί βρέθηκε στὸ παλάτι τοῦ Σαοὺλ ὁ Δαυῖδ ;

Διδάγματα :

1) Δὲν πρέπει νὰ μᾶς μεθοῦν οἱ δόξες καὶ τὰ πλούτη, καὶ νὰ γινώμαστε περήφανοι καὶ ἄδικοι, διότι ὁ Θεὸς τὰ ἀφαιρεῖ ὅλα.

2. Ὁ Δαυῖδ καὶ ὁ Γολιάθ

Ὁ Δαυῖδ ἔμεινε λίγο καιρὸ ἀκόμη στὸ παλάτι τοῦ Σαοὺλ. Ὑστερα γύρισε πάλι στὸ σπίτι του.

Ἦταν ἡ ἐποχή, πού οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαναν πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους. Τὰ ἀδελφία τοῦ Δαυῖδ πολεμοῦσαν καὶ κεῖνα, ὅπως ὁ Σαοὺλ καὶ ὁ Ἰωνάθαν.

Οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν ἕναν μεγαλόσωμο καὶ γενναῖο ἥρωα, τὸν Γολιάθ.

Ὁ Γολιάθ κάθε μέρα ἐρχόταν κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐφώναζε δυνατά :

— Ποιὸς εἶναι δυνατὸς ἀπὸ σᾶς ; Ἄν μπορῇ, ἅς ἔλθῃ νὰ παλέψουμε. Ἄν μὲ νικήσῃ, θὰ εἶστε νικηταί, ἂν ὄχι, θὰ εἶμαστε ἐμεῖς.

Κανένας ὅμως ἀπ' τοὺς Ἰσραηλίτες δὲν τολμοῦσε νὰ βγῇ μπροστά του. Κι' ὁ Γολιάθ συνέχιζε τὴ δουλειά του :

— Δειλοὶ καὶ ἄνανδροι εἶσαστε ὅλοι σας, τοὺς ἔλεγε δυνατά.

Μιὰ μέρα ἦλθε στὸ στρατόπεδο τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Δαυῖδ, φέροντας τροφὲς στ' ἀδελφία του, πού πολεμοῦσαν.

Ὅταν ἄκουσε τὶς φοβέρες τοῦ Γολιάθ, ταράχτηκε πολὺ.

Τρέχει στὸ Βασιλεῖά Σαοὺλ καὶ τοῦ ζητάει τὴν ἄδεια, νὰ παραβγῇ αὐτὸς στὸ Γολιάθ.

Ὁ Σαούλ δέχτηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μακάρι νὰ σὲ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς γλυτώσῃς ἀπὸ τὸ τέρας αὐτὸ τῶν Φιλισταίων.

Ὁ Δαυὶδ τότε πῆρε τὴ σφενδόνα του, μὲ τὴν ὁποία κυνηγοῦσε τὰ ἀγρίμια τοῦ λόγγου, καὶ τρέχει γρήγορα - γρήγορα νὰ συναντήσῃ τὸν Γολιάθ.

Ὁ Γολιάθ σὰν τὸν ἀντίκρουσε τοῦ εἶπε :

— Μικρὲ μου ἀνόητε, σὲ λίγο θὰ σὲ συντριψῶ μὲ τὰ χονδρά μου χέρια. Ἡ σφενδόνα σου μόνο γιὰ νὰ κτυπᾶς σκυλιὰ εἶναι. Ἐμένα μὲ λένε Γολιάθ καὶ Γολιάθ θὰ πῇ ἀνίκητος.

— Ἀκουσε, Γολιάθ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Δαυὶδ. Μικρὸς εἶναι κεῖνος, πού δὲν τὸν βοηθάει ὁ Θεός.

Ὑστερα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔβαλε μιὰ πέτρα στὴ σφενδόνα του. Τὴ γύρισε πολλὲς φορὲς κι' ὕστερα σημαδεύει μ' αὐτὴ τὸν Γολιάθ στὸ μέτωπο.

Τὸ κτύπημα ἦταν γερό. Ὁ Γολιάθ πέφτει μισοπεθαμένος στὴ γῆ. Ὁ Δαυὶδ τρέχει τότε, ἀρπάζει τὸ ξίφος τοῦ Γολιάθ καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὸ Σαούλ.

Οἱ Φιλιισταῖοι ἔφυγαν μακριὰ χωρὶς νὰ κοιτάξουν πίσω ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Ἔτσι ὁ Δαυὶδ ἔσωσε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπ' τοὺς Φιλισταίους.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποιὰ ἦταν τὰ λόγια τοῦ Γολιάθ, πού ἔλεγε στοὺς Ἰσραηλίτες ;
- 2) Τί εἶπε, ὅταν ἀντίκρουσε ὁ Γολιάθ τὸ Δαυὶδ, καὶ τί ἐκεῖνος ἀπάντησε ;
- 3) Πῶς ὁ Δαυὶδ σκότωσε τὸ Γολιάθ ;
- 4) Τί ἔγινε, ὅταν ὁ Δαυὶδ σκότωσε τὸν Γολιάθ ;

Διδάγματα :

- 1) Μικρὸς εἶναι ἐκεῖνος, πού δὲν τὸν βοηθάει ὁ Θεός, ἐνῶ μεγάλος εἶναι ἐκεῖνος, πού ἔχει τὸ Θεὸ μαζί του.
- 2) Ἐχεις πίστι στὸ Θεό, μὴ φοβᾶσαι τὸν ὀχτρό : Λαϊκὴ παροιμία.

3. Ὁ Σαοὺλ καταδιώκει τὸν Δαυῖδ

Ὅταν ὁ Δαυῖδ γύριζε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων νικητῆς, οἱ Ἰσραηλίτες ξέσπασαν σὲ ζητωκραυγές. Οἱ ἄνδρες τὸν χειροκροτοῦσαν. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά φώναζαν δυνατά :

« Ὁ Σαοὺλ ἐνίκησε χιλιάδες, μὰ ὁ Δαυῖδ μυριάδες ».

Αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν δὲν ἄρεσαν καθόλου στὸ Σαοὺλ. Ἄρχισε στὴν ψυχὴ του νὰ γεννιέται ὁ φθόνος καὶ προσπαθοῦσε νὰ εὔρη τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκοτώσῃ τὸν Δαυῖδ.

Ὁ Δαυῖδ κατάλαβε ὅτι ὁ Σαοὺλ θέλει νὰ τοῦ κάμῃ κακόν. Γι' αὐτὸ παίρνει μερικοὺς φίλους του καὶ φεύγει στὰ βουνά.

Ὁ Σαοὺλ μὲ πολὺ στρατὸ πολλὰς φορὰς τὸν κατεδίωξε. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιατί ὁ Δαυῖδ εἶχε τὸ Θεὸ βοηθόν του.

Κάποτε κουρασμένος ὁ Δαυῖδ βρῆκε μιὰ βαθεῖαν σπηλιά, μπῆκε σ' αὐτὴ καὶ ξάπλωσε νὰ κοιμηθῇ.

Σὰν νύχτωσε καλὰ καλὰ, βλέπει νὰ ἔρχεται ὁ Σαοὺλ. Ἦταν καὶ κεῖνος κουρασμένος ἀπ' τὸ κυνηγητό, ποὺ ἔκανε στὸ Δαυῖδ. Ξάπλωσε στὸ στόμα τῆς σπηλιᾶς καὶ κοιμήθηκε.

Ὁ Δαυῖδ, ποὺ ἦταν στὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς,μποροῦσε, ἀφοῦ ὁ Σαοὺλ κι' οἱ στρατιῶτές του κοιμώντουσαν, νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Δὲν τὸ ἔκαμε ὅμως. Μόνο ποὺ τοῦ ἔκοψε μιὰ ἄκρη ἀπ' τὸ ἔνδυμά του.

Ἀργότερα, ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε, ὁ Δαυῖδ φωνάζει δυνατὰ στὸ Σαοὺλ :

— Βασιλῆά μου, γιατί μὲ καταδιώκεις ; Τὶ σοῦ ἔκαμα ; Σοῦ λένε ὅτι θέλω τὸ κακόν σου. Κι' ὅμως μποροῦσα ἀπόψε μιὰ χαρὰ νὰ σὲ σκοτώσω. Ὁ Θεὸς σὲ ἔφερε στὰ χέρια μου κι' ὅμως ἐγὼ δὲν σὲ πείραξα. Ἔκοψα μόνο λίγο ἀπ' τὸ ἔνδυμά σου, γιὰ νὰ σοῦ δείξω ὅτι δὲν θέλω τὸ κακόν σου.

Ὁ Βασιληὰς Σαοὺλ κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε δίκαιο. Ἐκλαψε πικρὰ γιὰ τὸ σφάλμα του καὶ ζήτησε χίλιες φορές συγγνώμην ἀπ' τὸν Δαυῖδ.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς κι' οἱ Φιλισταῖοι ξανάρχισαν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Στὸν πόλεμο αὐτὸν σκοτώθηκε ὁ Σαοὺλ καὶ τὰ παιδιά του.

Ὁ Δαυῖδ, ὅταν τὸ ἔμαθε, ἔγραφε καὶ τραγουδοῦσε κάθε μέρα λυπητερὰ τραγούδια.

Πόνεσε πολὺ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Σαοὺλ, μὰ περισσότερο γιὰ τὸ θάνατο τοῦ φίλου του τοῦ Ἰωνάθαν.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Γιατί ὁ Σαοὺλ ἄρχισε νὰ μισῇ τὸν Δαυῖδ;
- 2) Τί ἔλεγαν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν ὁ Δαυῖδ γύρισε ἀπὸ τὸ στρατόπεδο τῶν Φιλισταίων;
- 3) Πῶς ἔδειξε ὁ Δαυῖδ τὴν καλωσύνη του στὸν Σαοὺλ;
- 4) Στὸν πόλεμο, ποὺ ἔκαμαν οἱ Φιλισταῖοι, ποιοὶ σκοτώθηκαν;
- 5) Τί ἔκαμε ὁ Δαυῖδ, ὅταν ἔμαθε τί ἔγινε στὸν πόλεμο;

Διδάγματα:

1) Ὁ φθόνος εἶναι μεγάλη ἁμαρτία καὶ πολλὲς φορές μᾶς κάνει νὰ γίνουμε ἀχάριστοι στοὺς εὐεργέτας μας.

2) Πρέπει καὶ κείνους ἀκόμη, ποὺ θέλουν νὰ μᾶς κάνουν κακό, νὰ τοὺς συγχωροῦμε.

3) Ὅ,τι σπεῖρεις θὰ θερίσης: Λαϊκὴ παροιμία.

4. Ὁ Δαυῖδ Βασιληὰς

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ, Βασιληὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔγινε ὁ Δαυῖδ.

Ἦταν τότε 37 χρονῶν, νέος γεμᾶτος ζωῇ, μὰ καὶ σοφία.

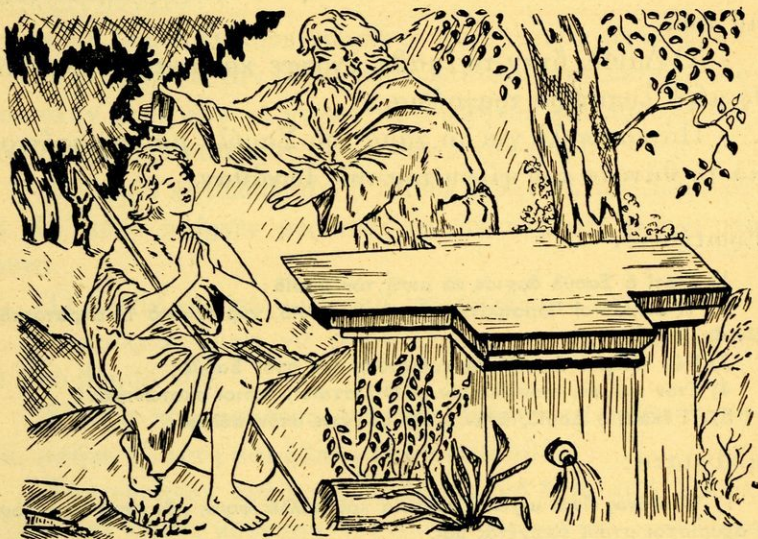
Κυβέρνησε τὸ λαό του μὲ πολλὴ ἐξυπνάδα καὶ δικαιοσύνη. Τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ τὸ μεγάλωσε πολὺ. Ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα.

Ἐκαμε σπουδαῖο στρατὸ καὶ στόλο καὶ μ' αὐτὰ νίκησε

ὅλους τοὺς ἐχθροὺς του, οἱ ὅποιοι κάθε τόσο κατέστρεφαν τὴ Χαναάν.

Κατώρθωσε νὰ κυριέψῃ τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου του.

Στὴν ἐποχὴ του δὲν ὑπῆρχαν ἀδίκημένοι. Ὁ Δαυὶδ, μὲ

Ὁ Σαμουὴλ χρίει Βασιλῆὰ τὸν Δαυὶδ.

τὴν καλωσύνη πού εἶχε, ἔλυνε τὶς διαφορὰς τῶν Ἰσραηλιτῶν κι' ὅλοι τους τὸν ἀγαποῦσαν.

Στόλισε τὶς πόλεις μὲ ὠραῖα μέγαρα, ἔκαμε μεγάλους δρόμους, ὑδραγωγεῖα, γέφυρες κι' ὅ,τι ἄλλο ἦταν ἀπαραίτητο στὸ λαό του.

Ὅλα, ὅσα ἔκαμε ὁ Δαυὶδ, τὰ ἔκαμε γιὰ τὸν βοηθοῦσε ὁ Θεός.

Ποτέ του δὲν φάνηκε περήφανος. Σὲ ὅλους μιλοῦσε μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη.

Θέλησε ἀκόμη νὰ κτίσῃ ἓνα ναὸ πανύψηλο, γιὰ νὰ δο-

ξάζη τὸ Θεό, μὰ ὁ προφήτης Νάθαν δὲν τὸν ἄφησε.

Κάποτε ὅμως ἔπесе, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἦταν, σὲ ἓνα ἁμάρτημα.

Ὁ Θεὸς ἔστειλε τότε τὸν προφήτη Νάθαν, γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι θὰ τιμωρηθῇ γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε.

Ὁ Δαυῖδ ἔκλαψε σὰ μικρὸ παιδὶ γιὰ τὸ ἁμάρτημά του.

Μετάνοιωσε πολὺ καὶ ζήτησε νὰ τὸν συγχωρήσῃ ὁ Θεός.

Γιὰ νὰ δείξῃ τὴ μετάνοιά του, ἔγραψε πολλὰ ποιήματα, ποὺ λέγονται ψαλμοί. Μ' αὐτοὺς τοὺς ψαλμοὺς ζητοῦσε, τραγουδώντας τους, ἅπ' τὸ Θεὸ συγχώρησι.

Ὁ καλύτερος ἅπ' τοὺς ψαλμοὺς του εἶναι ὁ παθητικὸς ψαλμὸς τῆς μετανοίας, ποὺ τὸν ἀκοῦμε κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία.

Ἐγραψε κι' ἄλλους πολλοὺς ψαλμοὺς, στοὺς ὁποίους προφητεύει τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ μας.

Γι' αὐτὸ ὁ Δαυῖδ δὲν ἦταν μόνο θαυμασὶος Βασιληάς, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγάλος προφήτης.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποιὰ ἦταν τὰ ἔργα τοῦ Βασιλεῖς Δαυῖδ ;
- 2) Τὶ γνωρίζουμε γιὰ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυῖδ ;
- 3) Πόσων χρόνων ὁ Δαυῖδ ἔγινε Βασιλεὺς ;
- 4) Τὶ προφήτεψε ὁ Δαυῖδ ;

Διδάγματα :

1) Ὅποιο μεγάλο ὀφείλημα κι' ἂν πάρουμε στὴ ζωὴ μας, δὲν θὰ πρέπει νὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε ταπεινοί, ἄγνοοι καὶ δίκαιοι.

Ἀπορίες :

- 1) Γιατί ὁ Νάθαν δὲν ἄφησε τὸ Δαυῖδ νὰ κτίσῃ ναό ;

5. Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἀβεσσαλώμ

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Δαυῖδ ἦταν καὶ ὁ Ἀβεσσαλώμ.

Ἦταν ὥραϊος νέος ὁ Ἀβεσσαλώμ. Εἶχε μακρὰ μαλ-

λιά, γερά μπράτσα, μὰ ἡ ψυχὴ του δὲν ἦταν καλή. Ἀπὸ μικρὸς φαινόταν ὅτι δὲν θὰ γινόταν καλὸ παιδί. Πάντοτε κάτι κακὸ θὰ ἔκανε.

Ὅταν μεγάλωσε, θέλησε νὰ πάρῃ μὲ τὴ βία τὸ θρόνο

Ὁ Ἀβεσσαλώμ πληρώνει τὴν ἀσέβειά του.

τοῦ πατέρα του Δαυῖδ. Ἔκαμε ἐπανάστασι καὶ ζητοῦσε νὰ γίνῃ αὐτὸς Βασιλεὺς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Δαυῖδ στενοχωρήθηκε πολὺ. Συγκέντρωσε ἄρκετὸ στρατὸ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ πολεμήσῃ τὸν Ἀβεσσαλώμ. Δὲν ἔπρεπε ὁ λαὸς του νὰ κυβερνηθῇ ἀπὸ τὸν Ἀβεσσαλώμ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν δίκαιος καὶ καλός.

Κάλεσε τοὺς στρατηγοὺς του καὶ τοὺς εἶπε :

— Δὲν εἶναι σωστὸ τὸ κράτος μου νὰ πέσῃ στὰ χέρια

ένος κακοῦ ἀνθρώπου. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι γυιὸς μου. Θέλω νὰ τὸν πιάσετε ζωντανό, χωρὶς κανέναν σας νὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ κάμῃ κακόν.

Δὲν πέρασαν πολλὰς μέρες ἀπὸ τότε καὶ ἔγινε μιὰ σκληρὴ μάχη. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβεσσαλώμ σκορπίστηκαν. Ὁ Ἀβεσσαλώμ καβάλλα στὸ ἄλογό του ἔτρεξε γρήγορα - γρήγορα στὸ δάσος Ἐφραίμ, γιὰ νὰ σωθῇ.

Χωρὶς ὅμως νὰ τὸ καταλάβῃ, τὰ μακρὰ μαλλιά του μπλέχτηκαν στὰ κλωνάρια μιᾶς βελανιδιάς. Τὸ ἄλογό του προχώρησε πολὺ κι' ἔμεινε ὁ ἴδιος ἐκεῖ κρεμασμένος πολλὴ ὥρα.

Ὁ Στρατηγὸς τοῦ Δαυὶδ Ἰωάβ, ὅταν εἶδε τὸν Ἀβεσσαλώμ, τίποτε δὲν θυμήθηκε ἀπὸ κεῖνα, ποὺ εἶπε ὁ Δαυὶδ. Ἐρριξε τρία βέλη στὰ σπλάχνα τοῦ Ἀβεσσαλώμ, ἐνῶ δέκα στρατιῶτές του τὸν κτυποῦσαν ἀλύπητα μέχρι τότε ποὺ ξεψύχησε.

Ὁ Δαυὶδ, σὰν ἔμαθε ἀργότερα τὸ θάνατο τοῦ γιουῦ του, ξέσχισε τὰ ροῦχά του ἀπὸ τὴ μεγάλη του λύπη. Τὰ δάκρυα γέμισαν τὰ μάτια του. Κατάλαβε ὅτι τὸν τιμωροῦσε ὁ Θεὸς γιὰ τὸ ἁμάρτημα, ποὺ εἶχε κάμει.

Τσακισμένος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς καὶ τοὺς πολλοὺς πολέμους, σωριάστηκε στὸ θρόνο του κι' ἀκούστηκε νὰ λέῃ :

— Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσσαλώμ. Καλύτερα ἐγὼ νὰ πέθαινα παρὰ ἐσύ.

Ὑστερα, ὅταν κατάλαβε ὅτι θὰ πέθαινε, κάλεσε τὸ γιὸ τοῦ Σολομῶντα καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου Σολομὼν. Νὰ εἶσαι πιστὸς στὸ Θεόν. Πάντοτε νὰ βαδίζῃς στὸ δρόμο του. Ποτὲ νὰ μὴν ἁμαρτήσῃς. Γιατὶ τίποτε δὲν μένει ἀτιμώρητο.

Ὁ προφήτης Νάθαν καὶ οἱ ἱερεῖς του ἔχρισαν γιὰ Βασιλὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν τὸν Σολομῶντα.

Ὁ Δαυὶδ, ἀφοῦ βασιλεψε 40 χρόνια, πέθανε σὲ ἡλικία 70 χρονῶν.

Ἡ ἐκκλησία μας τὸν γιορτάζει τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὰ Χριστούγεννα.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί ἤθελε ὁ Ἀβεσσαλώμ ;
- 2) Πῶς σκοτώθηκε ὁ Ἀβεσσαλώμ ;
- 3) Ὃταν ὁ Δαυὶδ ἔμαθε τὸν θάνατο τοῦ γιου τοῦ, τί εἶπε ;
- 4) Ὃταν ὁ Δαυὶδ κατάλαβε ὅτι θὰ πεθάνῃ, τί εἶπε στὸν Σολομῶντα ;
- 5) Πόσα χρόνια βασιλεψε ὁ Δαυὶδ καὶ πότε τὸν γιορτάζει ἡ ἐκκλησία μας ;

Διδάγματα :

- 1) Ὃταν δὲν σεβόμαστε τοὺς γονεῖς μας, ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ σκληρά.
- 2) Ποῦ τοῦ γονιοῦ δὲν ἀγροικᾷ, κακὸς κακοῦ θὰ πάῃ : Λαϊκὴ παροιμία.

6. Ὁ Σολομὼν Βασιληὰς

Ὃταν ἔγινε Βασιληὰς ὁ Σολομὼν, ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Μιὰ νύχτα, πὺν κατάκοπος ἀπ' τὴν ἐργασία τῆς ἡμέρας ξάπλωσε νὰ κοιμηθῇ, ἀκούει καθαρὰ τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέῃ :

— Σολομὼν, ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις.

Κι' ὁ Σολομὼν τοῦ ἀπαντᾷ :

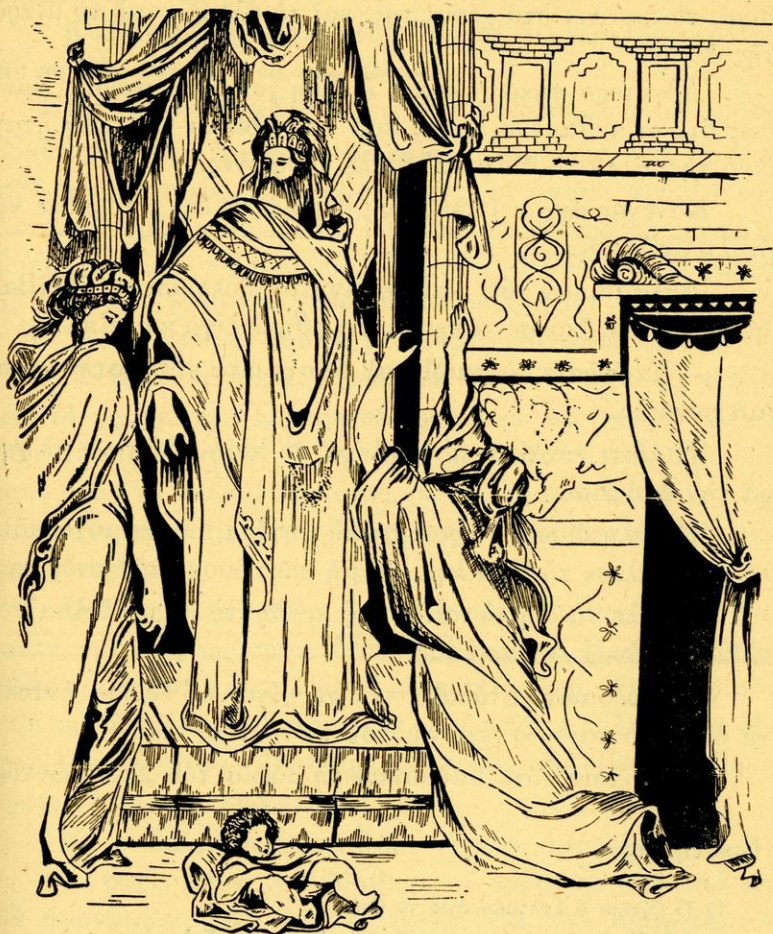
— Θεέ μου, εἶμαι μικρὸς ἀκόμη, 30 χρονῶν. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ κυβερνήσω τὸ λαό μου. Θὰ βασιλεύσω μόνο τότε, σὰν μοῦ δώσης σοφία καὶ καρδιὰ καθαρή.

Ὁ Θεός, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Σολομὼν δὲν τοῦ ζήτησε πλοῦτη καὶ δόξεις, μὰ σοφία καὶ φρόνησι, εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ τοῦ ἔδωσε ὅ,τι τοῦ ζήτησε.

Ὁ Σολομὼν μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική του θέλησι ἔγινε πολὺ σοφός. Ὁ σοφώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς Βασιληάδες τῆς γῆς. Μὰ καὶ ὁ πιὸ δίκαιος.

Κάποτε ἦλθαν σ' αὐτὸν δυὸ γυναῖκες, γιὰ νὰ τοὺς λύση
μιὰ σοβαρὴ διαφορὰ ποὺ εἶχαν.

Εἶχαν κοιμηθῇ καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες στὸ ἴδιο δωμάτιο

Δώστε τὸ παιδί στὴν πραγματικὴ μητέρα.

ἀγκαλιὰ μὲ τὰ πολὺ μικρὰ παιδιά τους.

Ἡ μιά, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, γιὰτὶ κοιμόταν φαίνεται

βαρειά, γύρισε τὴ νύχτα, πλάκωσε τὸ παιδί της καὶ τὸ ἔσκασε.

Ὅταν ξύπνησε καὶ εἶδε τί εἶχε κάνει, σηκώθηκε σιγά—σιγά, τὸ παίρνει στὰ χέρια της καὶ τὸ ἀλλάζει μὲ τὸ μικρὸ τῆς ἄλλης.

Ἀργότερα σηκώθηκε καὶ ἡ ἄλλη γυναῖκα, γνώρισε ἀμέσως ὅτι τὸ πεθαμένο παιδί, ποὺ ἦταν δίπλα της, δὲν ἦταν δικό της, ἀλλὰ τὸ ἄλλο, κι' ἔβαλε τὶς φωνές.

Κανένas ἀπὸ κείνους, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ ἀπόφασιν.

Ἀπεφάσισαν τότε καὶ ἦλθαν στὸ Σολομῶντα. Ὁ Βασιληάς, ὅταν ἄκουσε τί ἔγινε, σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε :

— Σκοτῶστε τὸ παιδί καὶ δώστε ἀπὸ μισὸ στήν κάθε μιὰ γυναῖκα.

Ἡ κακὴ γυναῖκα, ποὺ ἔκλεψε τὸ παιδί, δέχτηκε μὲ χαρὰ τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ ἄλλη ὅμως, ἡ πραγματικὴ μητέρα, μὲ κλάματα πολλὰ παρεκάλεσε τὸ Βασιλῆα νὰ μὴ σκοτώσουν τὸ παιδί της.

Ἦθελε νὰ ζῇ τὸ παιδί της κι' ἄς τὸ πάρῃ ὅποια γυναῖκα κανόνιζε ὁ Βασιληάς.

Ὁ Σολομὼν κατάλαβε τί εἶχε γίνεῖ κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ δοθῇ τὸ παιδί σ' ἐκείνη, ποὺ τὸ γέννησε.

Ὅλοι τοὺς τότε θαύμασαν τὴ σοφίαν τοῦ Σολομῶντος.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Τί ζήτησε ὁ Σολομὼν ἀπὸ τὸ Θεό ;
- 2) Πῶς ἔδειξε τὴ σοφίαν καὶ τὴ δικαιοσύνην του ὁ Σολομὼν ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει πρῶτα νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καρδιά καθαρή καὶ μυαλὸ φρόνιμο κι' ὕστερα ὑλικά ἀγαθά.

7. "Εργα τοῦ Σολομῶντος

Ὁ Σολομὼν ἦταν, ὅπως εἴπαμε, ὁ σοφώτερος Βασιλιάς.

Κυβέρνησε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ 40 ὁλόκληρα χρόνια μὲ μεγάλη δικαιοσύνη καὶ σοφία.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔκτισε ἓνα ναὸ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου Σιών, ὁ ὁποῖος ἔμεινε ὀνομαστός. Χρειάστηκε γιὰ νὰ κτισθῇ ὁ ναὸς αὐτὸς 150.000 ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι ἐργαζόνταν ἐπτάμισυ χρόνια συνέχεια. Τὸν στόλισε ὕστερα μὲ χρυσάφι, ἀσήμι καὶ ὠραῖα μάρμαρα. Ἐκεῖ μέσα ὁ Σολομὼν ἐλάτρευε τὸ Θεό, πὺν τόσο τὸν βοήθησε νὰ κυβερνήσῃ τὸ λαό του.

Ὑστερα ἔκαμε εἰρήνη μὲ τοὺς γειτονικοὺς λαούς.

Ἐκτισε ἀνάκτορα πανύψηλα. Προστάτεψε τὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα. Ὁργάνωσε ἐμπορικὸ ναυτικὸ κι' ἔκτισε νέες πόλεις. Ἐγραψε ὁ Σολομὼν ἀκόμη καὶ πολλὰ βιβλία, πού, ὅταν τὰ διαβάξῃ κανένας, βλέπει τὴ σοφία του καὶ τὴν πίστιν του στὸ Θεό. Στὴν ἐποχὴ του ὁ λαὸς του γνώρισε μέρες εὐτυχίας.

Πολλοὶ Βασιλῆδες ἀπὸ ξένα μέρη ἔφθαναν στὴ Χαναάν, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὸ σοφὸ Βασιλιά. Μεταξὺ αὐτῶν ἦλθε καὶ ἡ Βασίλισσα Σαββᾶ μὲ πολλὰ δῶρα. Ὅταν λοιπὸν εἶδε κι' ἄκουσε τὸ Σολομῶντα, τοῦ εἶπε: « Ποτέ μου δὲν γνώρισα τόσο σοφὸ Βασιλιά. Εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ Ἰσραηλίτες, πὺν τοὺς κυβερνᾷς ».

Κι' ὁ Σολομὼν ὅμως, ὅταν γέρασε, ἀμάρτησε.

Ὁ Θεός, ὅπως τὸν βοήθησε νὰ κυβερνήσῃ τὸ λαό του μὲ φρονιμάδα, ἔτσι τὸν τιμώρησε γιὰ τὴν ἁμαρτία του αὐτῇ.

Τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ τὸ θάνατό του χωρίστηκε στὰ δύο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ τιμωρία, πὺν τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, γιὰτὶ κι'

οἱ Ἰσραηλίτες μέσα στήν μεγάλη τους εὐτυχία ξέχασαν τὸ Θεό.

Ὁ Σολομών πέθανε στήν ἡλικία τῶν ἐβδομήντα χρόνων, ἀφοῦ βασίλευσε τόσα χρόνια, ὅσα καὶ ὁ πατέρας του Δαυΐδ.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Πόσα χρόνια βασίλεψε ὁ Σολομών;
- 2) Ποιὰ ἦταν τὰ ἔργα τοῦ Σολομώντος;
- 3) Ποιὸ τὸ σπουδαιότερο ἔργο τοῦ Σολομώντος;
- 4) Τί βλέπει κανεὶς στὰ βιβλία τοῦ Σολομώντος;
- 5) Ποιὰ τιμωρία ἔδωσε ὁ Θεὸς στὸ Σολομώντα;

Διδάγματα :

- 1) Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ κάνουμε ἔργα σπουδαῖα.
- 2) Οἱ Βασιλεῖς πρέπει νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ λαοῦ τους.
- 3) Ὅταν λίγο πάψουμε νὰ εἴμαστε ταπεινοί, ὁ Θεὸς μᾶς τιμωρεῖ.

8. Χωρισμὸς τοῦ Βασιλείου Ροβοὰμ — Ἱεροβοὰμ

Βασιλεὺς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σολομώντος ἔγινε ὁ γιὸς του Ροβοὰμ.

Οἱ Ἰσραηλίτες δὲν τοῦ ζήτησαν πολλὰ πράγματα. Τοῦ ζήτησαν μόνο νὰ λιγοστέψῃ τοὺς φόρους.

Ὁ Ροβοὰμ ὅμως ἀντὶ νὰ κάμῃ αὐτὸ τοὺς ἔβαλε βαρύτερους φόρους. Ὁ λαὸς ἐπαναστάτησε. Ἐμείναν μόνο πιστὲς στὸ Ροβοὰμ οἱ φυλὲς τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὴν καὶ ἔφκιαξαν τὸ Βασίλειο τοῦ Ἰούδα μὲ πρωτεύουσα τὰ Ἱεροσόλυμα.

Οἱ ὑπόλοιπες δέκα φυλὲς διάλεξαν γιὰ Βασιλῆά τους τὸν Ἱεροβοὰμ, ὁ ὁποῖος ἦταν δοῦλος τοῦ Σολομώντος, καὶ ἔφκιασαν τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ μὲ πρωτεύουσα τὴν Σαμάρεια.

Δὲν ἄργησαν τὰ δυὸ κράτη νὰ μαλώσουν μεταξύ τους.

Βρῆκαν τότε τὴν εὐκαιρία οἱ ἐχθροὶ τοὺς νὰ τοὺς κυριέψουν.

Οἱ Ἀσσύριοι καὶ ἀργότερα οἱ Βαβυλώνιοι τοὺς ὑποδούλωσαν.

Ἡ ὥραία χώρα τῆς Χαναὰν σχεδὸν καταστράφηκε.

Ἡ ὁμορφή πρωτεύουσά της, τὰ Ἱεροσόλυμα, ἔγιναν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἐρείπια.

Ὁ ναός, ὁ ξακουστὸς τοῦ Σολομῶντος, καταληστεύθηκε.

Οἱ Ἰσραηλίτες, ἄλλοι στὴν Ἀσσυρία καὶ ἄλλοι στὴν Βαβυλῶνα, ἐκλαιγαν πικρὰ γιὰ τὴν καταστροφή τους.

Ποτὲ δὲν εἶχαν πάθει τέτοια συμφορὰ μέχρι τώρα! Γνώριζαν τὴν δουλεία τῶν πατέρων τοὺς στὴν Αἴγυπτο. Ὑστερα τὴν περιπέτεια στὴν ἔρημο σαράντα χρόνια. Κι' ἄλλα κι' ἄλλα πολλά. Τὰ δικά τους ὅμως τὰ χάλια ἦταν τὰ χειρότερα.

Τὸ μόνον στήριγμα, ποὺ τοὺς ἀπόμεινε, ἦταν ὁ Θεός. Αὐτός, ποὺ τόσο τὸν πίκραναν μὲ τὴν ἀσέβειά τους.

Ἀπ' αὐτὸν καὶ πάλι ζητοῦσαν τὴ βοήθεια.

Κι' ὁ καλὸς Θεός, ποὺ ποτὲ δὲ θέλει τὸ κακὸ τῶν ἀνθρώπων, ἔστειλε τοὺς προφῆτες, γιὰ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὸ σωστὸ δρόμο.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Σὲ πόσα καὶ ποιά βασίλεια χωρίστηκε τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σολομῶντος ;
- 2) Ποιοὺς εἶχαν Βασιλεῖδες καὶ ποιὲς πρωτεύουσες τὰ βασίλεια ;
- 3) Ὁ χωρισμὸς σὲ δυὸ βασίλεια ὠφέλησε ἢ ὄχι ;
- 4) Ποιὲς καταστροφὲς ἔπαθαν τὰ δυὸ βασίλεια ;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει νὰ μὴν εἴμαστε σκληροὶ ἀλλὰ λογικοὶ καὶ μετρημένοι στοὺς συνανθρώπους μας.
- 2) Κάθε ἀρχηγὸς δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ποράλογα πράγματα ἀπὸ τὸ λαὸ του.

‘Ο προφήτης ‘Ηλίας φεύγει για τούς Ούρανούς.

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

ΕΠΟΧΗ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

1. ‘Ο Προφήτης ‘Ηλίας

Ένας από τούς μεγάλους προφήτες, πού έστειλε ό Θεός στον ‘Ισραηλιτικό λαό, για νά τούς διδάξη την άληθινή Θρησκεία, ήταν και ό ‘Ηλίας.

‘Ο προφήτης ‘Ηλίας μπορούσε νά ξέρη και νά λήη τι θά γίνη στο μέλλον. Γι’ αυτό λέγεται και προφήτης.

Μιά φορά παρουσιάστηκε στο Βασιληά ‘Αχαάβ, πού προσκυνούσε τά είδωλα και τοῦ εἶπε :

«Ὁ Θεὸς θὰ σὲ τιμωρήσῃ, Βασιληά, γιατί πῆρες γυναίκα σου τὴν Ἰεζάβελ. Πίστεψες καὶ σὺ στὰ εἰδωλα. Ἐκεῖ σὲ παρέσυρε ἐκείνη. Τρία χρόνια σταγόνα ἀπὸ βροχὴ δὲν θὰ πέσῃ στὴ χώρα σου. Ἡ πεῖνα θὰ θερίσῃ πολλοὺς».

Ἀπὸ τότε, πὺν εἶπε ὁ Ἡλίας τὰ λόγια του αὐτά, μεγάλη δυστυχία ἀπλώθηκε στοὺς Ἰσραηλίτες. Ἡ γῆ ξεράθηκε. Ἐσπερναν οἱ Ἰσραηλίτες, μὰ ἡ γῆ ἀπ' τὴν ξηρασία δὲν καρποφοροῦσε καθόλου.

Ὁ Ἡλίας τότε ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὶς πόλεις καὶ τὸν Ἀχαάβ. Φοροῦσε γιὰ ἔνδυμα ἓνα δέρμα προβάτου, τὴ μηλωτή, καὶ τὸν τρόφιζε ὁ Θεὸς στέλνοντάς του κρέας καὶ ψωμὶ κάθε πρωτὶ καὶ βράδυ μὲ ἓναν κόρακα.

Κάποτε κατέβηκε ἀπ' τὴ χαράδρα τοῦ Ἰορδάνη, ὅπου ἔμενε, στὰ Σάρεπτα τῆς Φοινίκης. Στὸ δρόμο του συνάντησε μιὰ χήρα γυναίκα, πὺν μάζευε ξύλα, γιὰ νὰ ψῆσῃ τὸ λίγο ψωμὶ της. Τὸ τελευταῖό της ψωμὶ, γιατί ἄλλο ἀλεύρι δὲν εἶχε.

Τῆς ζήτησε λίγο ψωμὶ κι' ἐκείνη μὲ εὐχαρίστησι τὸν κάλεσε στὸ σπίτι της καὶ τὸν φιλοξένησε.

Ὁ προφήτης εὐλόγησε τὴν καλὴ αὐτὴ γυναίκα καὶ τῆς εὐχίσθηκε νὰ μὴν τῆς λείψῃ ποτὲ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ λάδι μέχρι τότε, πὺν θὰ βρέξῃ.

Ἀργότερα, σὰν πέθανε τὸ παιδί τῆς χήρας, ὁ Ἡλίας τὸ ἀνάστησε.

Κι' ἄλλο θαῦμα σπουδαῖο ἔκαμε ὁ προφήτης Ἡλίας.

Πῆγε στὸ Βασιλῆα Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἐγὼ πιστεύω στὸν ἀληθινὸ Θεό, σὺ ὅμως στοὺς ψεύτικους Θεούς. Ἄν θέλῃς νὰ γνωρίσῃς ποιὸς Θεὸς εἶναι ἀληθινός, αὔριο ν' ἀνέβουμε στὸ Κάρμηλον ὄρος. Νὰ κάμουμε θυσία. Ὁ καθένας μας στὸ δικό του Θεό. Θὰ προσευχηθοῦμε μὲ τὴ σειρὰ μας νὰ πέσῃ φωτιὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ στὸ θυσιαστήριο. Ἄν ὁ δικός σου Θεὸς ρίξῃ φωτιά, θὰ τὸν πι-

στέψω για ἀληθινό. Ἄν ὁ δικός μου, τότε νά τὸν πιστέψης καὶ σύ ».

Πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἱερεῖς παρακαλοῦσαν τὸ Θεό τους, τὸν Βάαλ, νά ρίξῃ φωτιά στὸ θυσιαστήριο. Ἀλλὰ τίποτε. Ὅλη τὴ μέρα γύριζαν γύρω — γύρω ἀπ' τὸ θυσιαστήριο. Φώναζαν, χόρευαν, παρακαλοῦσαν, μὰ τίποτε δὲν ἔγινε.

Τότε ὁ Ἡλίας παρεκάλεσε τὸ λαὸ νά ρίξῃ νερὸ ἄφθονο στὸ θυσιαστήριο, γιὰ νά μὴ νομίση κανένας ὅτι ὑπῆρχε φωτιά κρυμμένη.

Ὑστερα σήκωσε τὰ χέρια του στοὺς οὐρανούς καὶ εἶπε: « Κύριε, σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Σὲ παρακαλῶ νά ρίξης φωτιά ἀπ' τὸν οὐρανό, γιὰ νά γνωρίσουν ὅλοι τους αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ».

Δὲν πρόφθασε νά τελειώσῃ τὴν προσευχή του ὁ Ἡλίας καὶ φωτιά δυνατὴ ἔπεσε, πὺρ ἔκαψε καὶ τὶς πέτρες ἀκόμη.

Ὁ λαός, ὅταν εἶδε τὸ θαῦμα, φώναξε μὲ μιὰ φωνή:

« Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Ἡλιοῦ » καὶ μετάνοιωσε πικρὰ γιὰ τὴν ἀπιστία του.

Τότε ὁ Ἡλίας παρεκάλεσε πάλι τὸ Θεὸ καὶ ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νά βρέχῃ.

Ὁ προφήτης Ἡλίας δὲν πέθανε, ἀλλὰ, καθὼς βάδιζε μιὰ μέρα μὲ τὸ μαθητὴ του Ἐλισσαῖο, ἓνα ἀμάξι πύρινο τὸν πῆρε ζωντανὸ στοὺς οὐρανούς.

Ἡ ἐκκλησία μας τὸν θεωρεῖ μεγάλο προφῆτη καὶ τὸν γιορτάζει κάθε χρόνο στὶς 20 Ἰουλίου.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Τί λέγεται προφήτης ;
- 2) Τί εἶπε στὸν Ἀχαάβ ὁ Ἡλίας ;
- 3) Μὲ ποῖο τρόπο ὁ Ἡλίας ἀπέδειξε στοὺς Ἰσραηλίτες τὸν ἀληθινὸ Θεό ;
- 4) Πῶς ὁ Θεὸς πῆρε τὸν Ἡλία στοὺς οὐρανούς ;
- 5) Πότε τὸν γιορτάζει ἡ ἐκκλησία μας ;

Διδάγματα :

1) Πρέπει νὰ ἐλέγχουμε αὐστηρὰ τοὺς ἄλλους γιὰ τὰ ἁμαρτήματά τους ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ εἶναι Βασιλῆαδες, ὅπως ὁ Ἥλιος ἔκαμε τὸ Βασιλῆα Ἀχαάβ.

2. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας

Κι' ἄλλο προφήτη, πολὺ μεγάλο, τὸν μεγαλύτερο ἅπ' ὅλους, ἔστειλε ὁ Θεὸς στοὺς Ἰσραηλίτες, τὸν Ἡσαΐα.

Τὸν Ἡσαΐα ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμε προφήτη μὲ ἓνα περίεργο τρόπο.

Μιὰ μέρα, πού ὁ Ἡσαΐας βρισκόταν στὴν αὐλὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, κάτι τοῦ φάνηκε ὅτι ἔβλεπε στὸν Οὐρανό. Στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ἀργότερα ὅμως εἶδε ὅτι ἦταν ἀληθινὸ αὐτὸ πού ἔβλεπε.

Ὁ Θεὸς καθόταν σ' ἓνα θρόνο πάρα πολὺ ὑψηλὸ καὶ γύρω του οἱ ἄγγελοι τὸν δοξολογοῦσαν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνας ἄγγελος πλησιάζει τὸν Ἡσαΐα καὶ τοῦ λέει :

« Ἡσαΐα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος προφήτης. Πήγαινε μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ νὰ διδάξης τοὺς Ἰσραηλίτες. Νὰ τοὺς κάμης νὰ γυρίσουν στὸν ἀληθινὸ Θεό. Σ' αὐτόν, πού τώρα εἶδες μὲ τὰ μάτια σου ».

Ὁ Ἡσαΐας ἄρχισε νὰ διδάσκη τοὺς πατριῶτές του.

« Ὁ Θεός, τοὺς ἔλεγε, δὲν θέλει ψεύτικες θυσίες. Θέλει νὰ γίνετε καλοὶ ἄνθρωποι. Νὰ βοηθᾶτε τοὺς δυστυχισμένους. Τὶς χῆρες, τὰ ὀρφανὰ παιδιά, τοὺς ἀρρώστους. Ἄν κάμετε αὐτά, πού θέλει ὁ Θεός, θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι ».

Ὁ Ἡσαΐας σὰν προφήτης προεῖπε γιὰ πολλοὺς πολέμους καὶ συμφορές, πού θὰ ρθοῦν στοὺς Ἰσραηλίτες.

Προφήτεψε ἀκόμη ὅτι μιὰ μέρα θὰ γεννηθῇ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ὅτι οἱ κακοὶ ἄνθρωποι θὰ

τὸν σταυρώσουν.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας βασανίστηκε πολὺ, πρὶν πεθάνῃ.

Λένε ὅτι ὁ Βασιλεὺς Μανασσῆς τόσο πολὺ τὸν μισοῦσε, πὺ μὲ ἓνα ξύλινο πριόνι τοῦ ἔκοβε διάφορα μέρη ἀπὸ τὸ σῶμά του, γιὰ νὰ ὑποφέρει περισσότερο.

Ἡ ἐκκλησία μας τὸν θεωρεῖ ὡς ἅγιο καὶ τὸν γιορτάζει στὶς 9 Μαΐου κάθε χρόνο.

Ἑρωτήσεις:

- 1) Τί εἶδε ὁ Ἡσαΐας στὸν Οὐρανό;
- 2) Τί παρήγγειλε ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἀγγελοῦ τοῦ στὸν Ἡσαΐα;
- 3) Τί δίδασκε τοὺς πατριῶτές του ὁ Ἡσαΐας;
- 4) Τί προφήτεψε ὁ Ἡσαΐας;
- 5) Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἡσαΐα καὶ πότε τὸν γιορτάζουμε;

Διδάγματα:

- 1) Ὁ Θεὸς δὲν θέλει μόνο προσευχὲς καὶ νηστείες, ἀλλὰ καὶ ἔργα καλὰ.
- 2) Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν.

3. Ὁ Ἱερεμίας

Ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἦταν γιὸς ἱερέως. Προφήτεψε τὴν καταστροφὴ τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰούδα καὶ τὴ Βαβυλώνιο αἰχμαλωσία.

Βασιλεὺς στὴν ἐποχὴ του ἦταν ὁ ἀσεβὴς Σεδεκίας. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν πάψει νὰ πιστεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Κι' ὁ Θεὸς δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα ὁ Ἱερεμίας βγῆκε στὴν ἀγορὰ δεμένος μὲ ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὸ λαιμό.

Ὅλοι τὸν πρόσεξαν. Τὸν πλησίασαν, γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Ὁ Ἱερεμίας τότε ἄρχισε νὰ τοὺς λέῃ:

«Ὅπως βλέπετε ἐμένα ἀλυσοδομένο, ἔτσι θὰ γίνετε ὅλοι πολὺ γρήγορα γιὰ τὴν ἀπιστία σας. Τὰ βουνὰ τῆς Ἱερου-

σαλήμ θὰ τρέμουν. Ἡ πόλι θὰ γίνη ἔρημη. Οἱ ἄνθρωποι, μὰ καὶ τὰ πουλιὰ ἀκόμη, θὰ λείπουν».

Δὲν ἄργησε νὰ ἀληθέψῃ ἡ προφητεία του αὐτή. Οἱ Βαβυλώνιοι ἦλθαν στὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν ἔκαμαν ἐρείπια. Οἱ Ἰουδαῖοι σύρθηκαν αἰχμάλωτοι στὴ Βαβυλῶνα γιὰ 70 χρόνια.

Ὁ προφήτης τότε Ἱερεμίας μαζὶ μὲ τὸ μαθητὴ του Βαροῦχ ἔκλαψαν ἀπαρηγόρητα. Γύριζαν νύχτα — μέρα σὰ σκιὲς πάνω στὰ χαλάσματα τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ θρηνοῦσαν γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδας τους.

Γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδας του ἔγραψε κι' ἓνα ὥραϊο βιβλίο, ποὺ ὀνομάζεται «Θρῆνοι Ἱερεμίου», στὸ ὁποῖο θρηνεῖ, πονάει καὶ κλαίει γιὰ τὸ χαμό της.

Προφήτεψε ἀκόμη ὁ Ἱερεμίας καὶ γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ, 600 χρόνια πρὶν γεννηθῇ ὁ Κύριός μας.

Τὸ τέλος του ὅμως ἦταν ἄσχημο. Πῆγε στὴν Αἴγυπτο κι' ἐκεῖ, ἐπειδὴ πάντα παρατηροῦσε πάρα πολὺ τοὺς πατριῶτές του γιὰ τὴν ἀπιστία τους, τὸν λιθοβόλησαν.

Ἡ ἐκκλησία μας, ἐπειδὴ τὸν θεωρεῖ σὰν μεγάλο προφήτη, τὸν γιορτάζει τὴν 1η Μαΐου κάθε χρόνο.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ποιὸς ἦταν Βασιλεὺς στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἱερεμίας καὶ τί πίστευε αὐτός;
- 2) Τί προφήτεψε καὶ μὲ ποιοὺ τρόπο ὁ Ἱερεμίας;
- 3) Πόσα χρόνια κράτησε ἡ βαβυλωνίως αἰχμαλωσία;
- 4) Τί λέει στὸ βιβλίο του «Θρῆνοι Ἱερεμίου» ὁ Ἱερεμίας;
- 5) Ποιὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ Ἱερεμίας καὶ πότε ἡ ἐκκλησία μας τὸν γιορτάζει;

Διδάγματα :

- 1) Πρέπει νὰ διδάσκουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μας ἀκόμη.

4. Ὁ Προφήτης Δανιήλ

Ὁ προφήτης Δανιήλ γεννήθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν πολὺ μικρὸς τότε, πὺν ὁ Βασιληὰς τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορ κυρίεψε τὴν πατρίδα του, τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Ναβουχοδονόσορ διάλεξε μεταξὺ τῶν Ἑβραίων τέσσερες νέους: Τὸν Δανιήλ, τὸν Ἀνανία, τὸν Ἀζαρία καὶ τὸν Μισαήλ καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ μάθουν τὴ σοφία τῶν Χαλδαίων, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ὕστερα καλὲς θέσεις στὸ Βασίλειό του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια γύρισαν ἀπὸ κεῖ, τοὺς ἄλλαξε τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς πῆρε στὴν ὑπηρεσία του.

Τὸ Δανιήλ τὸν ἔκαμε ἄρχοντα τῆς χώρας. Ἦταν ὁ Δανιήλ ὁ πιὸ ἔξυπνος κι' ὁ πιὸ καλὸς ἀπ' ὅλους. Τὸν ἀγάπησε μάλιστα πάρα πολὺ ὁ Βασιληὰς, γιὰτὶ τοῦ θύμιζε ἓνα ὄνειρο, πὺν ἔχασε. Κι' ὅχι μόνο τοῦ τὸ θύμιζε, ἀλλὰ καὶ τοῦ τὸ ἐξηγήσε.

Ὁ Βασιληὰς εἶδε στὸν ὕπνο του ἓνα μεγάλο ἄγαλμα πολὺ περιέργο. Τὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος ἦταν ἀπὸ χρυσό. Τὰ χέρια καὶ τὸ στῆθος ἀπὸ ἀσήμι. Ἡ κοιλία ἀπὸ χαλκό. Καὶ τὰ πόδια του ἀπὸ σίδερο καὶ κόκκαλα. Ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη πέτρα κύλησε καὶ τὸ ἔκαμε κομμάτια. Ἡ πέτρα μεγάλωσε πολὺ, πὺν νόμιζε κανεῖς ὅτι σκέπασε ὅλη τὴ γῆ.

«Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρό σου Βασιληά μου». Τοῦ εἶπε ὁ Δανιήλ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ὁ Βασιληὰς ἦταν στενοχωρημένος, γιὰτὶ δὲ μπορούσε νὰ τὸ θυμηθῇ. Τὸ ὄνειρό σου αὐτὸ σημαίνει πὺς ὕστερα ἀπὸ σένα οἱ Βασιληάδες οἱ ἄλλοι, πὺν θὰ ἔλθουν, θὰ εἶναι κατώτεροί σου καὶ τὸ κράτος σου θὰ διαλυθῇ. Ἡ πέτρα, πὺν ἔγινε βράχος καὶ σκέπασε ὅλη τὴ γῆ, εἶναι ἓνας Βασιληὰς, πὺν ὅλος ὁ κόσμος θὰ ὑποταχθῇ σ' αὐτόν».

Ὁ Βασιληὰς εὐχαριστήθηκε πολὺ καὶ ἔδωσε μεγαλῶτερη θέσι στὸ Δανιήλ.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Ἀπὸ ποῦ ἦταν ὁ Δανιήλ ;
- 2) Γιατὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔκαμε τὸν Δανιήλ ἄρχοντα τῆς χώρας ;
- 3) Ποιὸ ὄνειρο εἶδε ὁ Βασιληάς ;
- 4) Τί ἐσήμαινε τὸ ὄνειρο τοῦ Βασιληᾶ ;

Διδάγματα :

1) Ὁ Θεὸς βοηθᾷ τοὺς εὐσεβεῖς μὲ πολὺ περιέργους τρόπους, ὅπως τὸν Δανιήλ, στὸν ὁποῖον ἔδωσε τὴ δύναμι νὰ ἐξηγῇ ὄνειρα.

5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ καμίνι

Ὁ Ναβουχοδονόσορ ἦταν εἰδωλολάτρης Βασιληάς.

Κάποτε, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἄν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι πίστευαν στὸ δικό του Θεό, ἔκαμε ἓνα χρυσὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ του, τοῦ Βήλου.

Κάλεσε τότε ὅλους τοὺς Ἰουδαίους νὰ προσφέρουν θυσίες στὸ Θεό του Βήλο.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, πού ἔπρεπε νὰ προσκυνήσουν τὸ Βήλο, ἦταν καὶ τὰ τρία παιδιὰ: Ὁ Ἀνανίας, ὁ Ἀζαρίας καὶ ὁ Μισαήλ. Ὁ Δανιήλ εὐτυχῶς ἔλειπε τότε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἦταν πολὺ φοβερή. Ὅποιος δὲν προσκυνοῦσε τὸ ἄγαλμα τοῦ Βήλου, θὰ τὸν ἔρριχναν σὲ ἓνα καμίνι, γιὰ νὰ καῖ ζωντανός.

Ὅπως ὁ Δανιήλ πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό, ἔτσι καὶ οἱ φίλοι του, τὰ τρία ἄλλα παιδιὰ.

Ὅταν τὰ κάλεσαν νὰ προσκυνήσουν, αὐτοὶ ἀρνήθηκαν.

« Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸ δικό μας Θεό, πὺν εἶναι ἀληθινός, εἶπαν. Δὲν πιστεύουμε σὲ ἄψυχα ἀγάλματα. Ὁ δικὸς μας Θεὸς εἶναι δυνατὸς κι' ἴσως φανερώσῃ τὴ δύναμί του ».

Ὁ Βασιληάς, σὰν ἔμαθε αὐτὰ πὺν εἶπαν τὰ τρία παιδιὰ, θύμωσε πολὺ. Διέταξε τότε καὶ τὰ ἔρριξαν στὸ καμίνι.

Τὰ τρία παιδιὰ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι περιμέναν νὰ καοῦν, τὰ

ἄκουσαν νὰ ψέλνουν καὶ νὰ δοξάζουν τὸ Θεό τους.

‘Ο καλὸς κι’ ἀληθινὸς Θεὸς τοὺς τοὺς ἔστειλε ἄγγελο, ὁ ὁποῖος ἄλλαξε τὶς φλόγες μὲ δροσιά. Τίποτε δὲν ἔπαθαν, μόνο πὼς τὰ ροῦχά τους κάηκαν. ‘Ο Θεὸς ἔκαμε τὸ θαῦμά του καὶ τὰ λόγια τῶν παιδιῶν βγῆκαν ἀληθινά.

‘Ο Βασιλῆας Ναβουχοδονόσορ, ὅταν ἔμαθε τὸ θαῦμα, θαύμασε τὰ τρία παιδιὰ γιὰ τὴ μεγάλη τους πίστι. Κι’ ἀκόμη περισσότερο κατάλαβε ὅτι ὁ Θεὸς τῶν παιδιῶν ἦταν ἀληθινὸς κι’ ὄχι ὁ δικὸς του.

Τότε ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ρίξουν στὸ καμίνι ἐκείνους, ποὺ κατηγόρησαν τοὺς τρεῖς νέους. Κι’ ἀκόμη διέταξε νὰ πιστεύουν ὅλοι οἱ Βαβυλώνιοι καὶ οἱ αἰχμάλωτοι Ἰουδαῖοι στὸ Θεὸ τῶν τριῶν παιδιῶν, γιὰτὶ ἀποδείχτηκε ἀληθινὸς καὶ δυνατός.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Γιατὶ ἔρριξαν στὸ καμίνι τὰ τρία παιδιὰ ;
- 2) Ποιὰ εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν ;
- 3) Τί ἔπαθαν τὰ παιδιὰ στὸ καμίνι ;
- 4) Ὅταν ὁ Βασιλῆας εἶδε ὅτι τὰ παιδιὰ σώθηκαν, τί διαταγὴ ἔβγαλε ;

Διδάγματα :

- 1) Δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε στὰ εἰδωλα.
- 2) Πρέπει νὰ ὑπερασπίζουμε τὴν πίστι μας, θυσιάζοντας καὶ τὴν ζωὴ μας ἀκόμη.
- 3) ‘Ο Θεὸς μᾶς σώζει στὶς δύσκολες στιγμές.

6. ‘Ο Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων

Μετὰ ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους κυρίεψαν τὴν Παλαιστίνη οἱ Πέρσες.

Βασιλῆά τους εἶχαν τὸ Δαρεῖο, ποὺ πίστευε καὶ κεῖνος στὰ εἰδωλα. Αὐτός, ὅταν γνώρισε τὸ Δανιήλ, τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση ἢ καλωσύνη του. Ρώτησε κι’ ἔμαθε πολλὰ μὰ καὶ ὥραϊα πράγματα γιὰ τὸ Δανιήλ. Τὸν ἀγάπησε κι’ ὁ

ἴδιος κατόπιν καὶ τὸν κράτησε στὴν ὑπηρεσία του.

Οἱ ἄλλοι, πὺν ἔβλεπαν τὸ Δανιὴλ νὰ παίρνη τὶς καλύτερες θέσεις στὸ Βασίλειο, ἄρχισαν νὰ τὸν φθονοῦν. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι πίστευε στὸ Θεὸ τῶν Ἑβραίων. Κάθε μέ-

‘Ο Δανιὴλ μὲ τοὺς φίλους του : Τὰ λιοντάρια.

ρα ἔλεγαν στὸ Βασιλῆα ψεύτικα πράγματα, γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ μισήσῃ τὸν Δανιὴλ. ‘Ο Βασιλῆας ὅμως ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Δανιὴλ καὶ γι’ αὐτὸ τοῦ ἔδωσε ἀκόμη μεγαλύτερη θέσι.

Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ σκέφθησαν ἄλλο τρόπο, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

Κατάφεραν τὸ Δαρεῖο νὰ βγάλῃ διαταγὴ, πὺν γιὰ τριάντα μέρες, ὅ,τι ἤθελε κανένας, ἔπρεπε νὰ τὸ ζητήῃ ἀπ’ τὸ

Βασιλῆα καὶ μόνο. Καὶ προσευχὴ νὰ ἤθελε κανέννας νὰ κάμη στὸ Θεό, δὲν μπορούσε.

Ὁ Δανιὴλ ὁμως πίστευε στὸ Θεὸ μὲ τὴν καρδιά του. Κάθε μέρα, τρεῖς φορές, ἔκανε τὴν προσευχή του στὸ Θεό. Δὲν μπορούσε νὰ ἀκούσῃ τὸ Δαρεῖο καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸ Θεό του.

Καιροφύλαξαν ὁμως τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ καὶ τὸν ἔπιασαν τὴν ὥρα, πού ἔκανε τὴν προσευχή του. Ὑστερα τὸν ὠδήγησαν στὸ Βασιλῆα Δαρεῖο καὶ τοῦ εἶπαν:

« Αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος, καλὰ σοῦ λέγαμε μεῖς, δὲν εἶναι καλὸς ἄνθρωπος. Τὴ διαταγὴ σου δὲν τὴ σεβάστηκε. Τὸν πιάσαμε νὰ προσεύχεται στὸ Θεό του. Ἐσένα δὲν σὲ λογαριάζει ».

Ὁ Δαρεῖος θύμωσε πολὺ. Δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὸ πὼς ἓνας αἰχμάλωτος ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Ἀμέσως δίνει διαταγὴ καὶ ἔρριξαν τὸ Δανιὴλ σ' ἓνα λάκκο, πού μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἑπτὰ λιοντάρια, ἕξι μέρες νηστικά. Ἔτσι πίστευε ὅτι θὰ τιμωροῦσε τὸ Δανιὴλ, πού δὲν ἄκουσε τὴ διαταγὴ του.

Ὅταν ὁ Δανιὴλ βρέθηκε ἀνάμεσα στὰ λιοντάρια, ἐκεῖνα τὸν τριγύριζαν χαρούμενα καὶ ἔπαιζαν μαζί του.

Ὁ καλὸς Θεὸς ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ ἔφραξε τὰ στόματα τῶν λιονταριῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὰν ἀνοιξαν τὸ λάκκο, εἶδαν τὸ Δανιὴλ χαρούμενο ἀνάμεσα στὰ πεινασμένα λιοντάρια.

Ὁ Δαρεῖος, σὰν ἔμαθε τὸ θαῦμα, τὰ ἔχασε. Κατάλαβε ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ Δανιὴλ ἦταν ἀληθινὸς καὶ δίκαιος.

Ἔδωσε ἀμέσως διαταγὴ νὰ βγάλουν τὸ Δανιὴλ καὶ στὴ θέσιν του νὰ ρίξουν τοὺς ἐχθροὺς του. Καὶ ἀκόμη νὰ πιστεύουν ὅλοι στὸ Θεὸ τοῦ Δανιὴλ.

Ὁ Δανιὴλ, ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλα χαρίσματα πού εἶχε, ἦταν καὶ προφήτης. Προφήτεψε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ ἐκκλησία μας τὸν θεωρεῖ σὰ μεγάλο προφήτη καὶ τὸν γιορτάζει στίς 11 Δεκεμβρίου κάθε χρόνου.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Μετὰ τοὺς Βαβυλωνίους ποιοὶ κυρίεψαν τὴν Παλαιστίνη ;
- 2) Πῶς λέγανε τὸ Βασιλιά, ποὺ ἔρριξε τὸν Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων ;
- 3) Τὰ λιοντάρια ἔφαγαν τὸν Δανιήλ ;
- 4) Ὃταν ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὸ θαῦμα, τί διαταγὴ ἔβγαλε ;
- 5) Τί προφήτεψε ὁ Δανιήλ ;

Διδάγματα :

- 1) Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ κανεῖς.
- 2) Τὸ ἄρνι, ποὺ βλέπει ὁ Θεός, ὁ λύκος δὲν τὸ τρώει : Λαϊκὴ παροιμία.

7. Οἱ μικροὶ προφῆτες

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μεγάλους προφῆτες, ποὺ ὁ Θεὸς ἔστειλε στοὺς Ἰσραηλίτες, γιὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὸ σωστὸ δρόμο του, ἔστειλε καὶ τοὺς μικροὺς προφῆτες.

Λέγονται μικροί, ὅχι γιατί ἦταν μικροὶ στὴν ἡλικία ἢ δὲν εἶχαν τὴν ἴδια ἀξία μὲ τοὺς μεγάλους, ἀλλὰ γιατί τὰ βιβλία τους ἦταν μικρά.

Μικροὶ προφῆτες ἦταν οἱ ἐξῆς δώδεκα :

1) Ὁ Ὡσηέ : Αὐτὸς κάθε μέρα παρατηροῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες γιὰ τὴν ἀπιστία τους. Προφήτεψε ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαυὶδ.

2) Ὁ Ἀμώς : Αὐτὸς ἦταν βοσκὸς προβάτων. Κάποτε εἶδε μιὰ ἀκρίδα νὰ τρώῃ ὅλη τὴ χλόη τῆς γῆς. Αὐτό, ποὺ εἶδε σὰν ὄνειρο, τὸν ἔκαμε νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ θὰ καταστραφῇ.

3) Ὁ Μιχαίας : Ἦταν κι' αὐτὸς βοσκός. Προφήτεψε ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεέμ.

4) Ὁ Ἰωήλ : Προφήτεψε τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴ μέλλουσα κρίσι.

5) Ὁ Ὀβδιοῦ: Ἐδίδαξε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος.

6) Ὁ Ναοὺμ: Προφήτεψε ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο θὰ φέ-
ρη τὴν εἰρήνην στὸν κόσμον.

7) Ὁ Ἀββακούμ: Ἐδίδαξε πὼς οἱ ἄνθρωποι θὰ
σωθοῦν, ἂν πιστέψουν πραγματικά στὸ Θεό.

8) Ὁ Σοφονίας.

9) Ὁ Ἀγγαῖος: Καὶ οἱ δύο τοὺς παρατηροῦσαν
τοὺς εἰδωλολάτρεις.

10) Ὁ Ζαχαρίας: Προφήτεψε ὅτι τὸν Χριστὸ θὰ
τὸν προδώσῃ ὁ Ἰούδας γιὰ τριάντα ἀργύρια.

11) Ὁ Μαλαχίας: Προφήτεψε ὅτι ὁ Θεὸς θὰ στεί-
λῃ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες.
Αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἦταν ὁμοῦς μικρὸς προφήτης καὶ ὁ Ἰωνᾶς, ἀλλὰ γι'
αὐτὸν θὰ ποῦμε στὸ παρακάτω κεφάλαιο.

Ἐρωτήσεις :

- 1) Γιατί μερικοὶ προφῆτες λέγονται μεγάλοι καὶ ἄλλοι μικροί ;
- 2) Πόσοι ἦταν οἱ μικροὶ προφῆτες ;
- 3) Τί ξέρετε γιὰ τὸν Μαλαχία ;
- 4) Τί γνωρίσαμε γιὰ τὸν Ὡσηέ, Ἀμώσ καὶ Μιχαῖαν ;
- 5) Τί προφήτεψαν οἱ Ἰωήλ, Ζαχαρίας καὶ Ναοὺμ ;

Διδάγματα :

1) Ἡ πίστι στὸ Θεὸ καὶ τὰ καλὰ ἔργα ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο στὸν πα-
ράδεισο.

8. Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς

Στοὺς μικροὺς προφῆτες ἀνήκει καὶ ὁ Ἰωνᾶς.

Ὁ Θεὸς τὸν εἰδοποίησε νὰ πάῃ σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, τὴ
Νινευῆ, γιὰ νὰ διδάξῃ στοὺς κατοίκους τῆς τὴν ἀληθινὴ
θρησκεία.

Ὁ Ἰωνᾶς ὁμοῦς φοβήθηκε πολὺ. Δὲν ἄκουσε ἐκεῖνα,

πού τοῦ εἶπε ὁ Θεός. Μπῆκε σὲ ἓνα πλοῖο κι' ἀνεχώρησε γιὰ ἄλλο μέρος. Ἔτσι πίστευε πὼς δὲν θὰ τὸν ἐνοχλήσῃ πάλιν ὁ Θεός.

Τὸ ταξίδι στὶς ἀρχὲς ἦταν πολὺ ἡσυχό. Ἀργότερα ὁμως

Ὁ Ἰωνᾶς μέσα στὸ κῆτος

ἡ θάλασσα ἀγρίεψε. Τὰ κύματα ρίχτηκαν μὲ ὀρμὴ στὸ πλοῖο, γιὰ νὰ τὸ πνίξουν.

Οἱ ναῦτες ἀγωνίστηκαν νὰ τὸ σώσουν. Ὁ καθένας τους ἔκανε τὴν προσευχή του, γιὰ νὰ βοηθήσῃ ὁ Θεός του.

Ὁ πλοίαρχος τότε στάθηκε ἀνάμεσα σ' ὅλους καὶ εἶπε :

« Κάτι φταίει. Φαίνεται πὼς κάποιος ἀπὸ μᾶς εἶναι ἁμαρτωλός. Θὰ ρίξουμε κλῆρο καὶ σ' ὅποιον πέσῃ, θὰ τὸν δώσουμε στὰ ψάρια νὰ τὸν φᾶνε ».

Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ὁ Ἰωνᾶς θυμήθηκε τὸ σφάλμα του. Τίποτε δὲν εἶπε. Δέχτηκε καὶ τὸν ἔρριξαν ἀργότερα στὴ θάλασσα. Μόλις ὁ Ἰωνᾶς ἔπεσε στὴ θάλασσα, τὰ κύματα σταμάτησαν. Ἡ θάλασσα ἔγινε τόσο ἡσυχὴ, πὺ ὅλοι κατάλαβαν ὅτι ὁ Ἰωνᾶς ἦταν ὁ ἁμαρτωλός.

Ὅταν ὁ Ἰωνᾶς ἔπεσε στὴ θάλασσα, ἓνα μεγάλο ψάρι (κῆτος) ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τὸν κατάπιε.

Ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε στὴν κοιλιά τοῦ κήτους τρεῖς ὁλόκλη-

ρες μέρες. Μὲ κλάματα στὰ μάτια παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ Θεὸς τότε, βλέποντας τὴ μετάνοια τοῦ Ἰωνᾶ, ἔκαμε τὸ κῆτος νὰ φθάσῃ στὴν ξηρά. Ἐκεῖνο ἄνοιξε τὸ στόμα του κι' ὁ Ἰωνᾶς βγῆκε ζωντανός.

Θυμήθηκε ἀμέσως τὶ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Θεός.

Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἔφθασε στὴ Νινευῆ κι' ἄρχισε νὰ διδάσκῃ τὴν ἀληθινὴ θρησκεία τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Νινευῖτες πίστεψαν στὰ λόγια του κι' ἔγιναν καλοὶ ἄνθρωποι.

Οἱ τρεῖς μέρες, ποὺ ὁ Ἰωνᾶς ἔμεινε στὴν κοιλιά τοῦ κήτους, φανερώνουν τὶς τρεῖς μέρες, ποὺ ἔμεινε ὁ Χριστὸς μας στὸν τάφο κι' ὕστερα ἀναστήθηκε.

Ἑρωτήσεις :

- 1) Ποῦ ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Ἰωνᾶ καὶ τί ἔκαμε κείνος ;
- 2) Πῶς ὁ Θεὸς τιμώρησε τὸν Ἰωνᾶ ;
- 3) Γιατί ὁ Θεὸς συγχώρησε τὸν Ἰωνᾶ ;
- 4) Πίστεψαν στὰ λόγια τοῦ Ἰωνᾶ οἱ Νινευῖτες ;

Διδάγματα :

1) Ἡ ἀνυπακοὴ στὸ Θεὸ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ θάνατο, ἐνῶ ἡ ὑπακοὴ στὴν εὐτυχισμένη ζωὴ.

9. Ὁ Ἰῶβ

Στὰ πολὺ παλῆὰ χρόνια ζοῦσε κάποιος ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰῶβ.

Ἦταν τόσο καλός, ποὺ ὁ Θεὸς τοῦδωσε πάρα πολλὰ ἀγαθὰ.

Εἶχε χωράφια, ἀμπέλια καὶ κοπάδια ἀπὸ διάφορα ζῶα. Εἶχε ἀκόμη ἑπτὰ γιουὺς καὶ τρεῖς κόρες.

Ἦταν εὐχαριστημένος πολὺ ὁ Ἰῶβ. Πίστευε στὸ Θεὸ μὲ τὴν καρδιά του καὶ κείνος σκόρπισε σ' αὐτὸν ὅλα του

τὰ καλά.

Ὁ Θεὸς ὁμως θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστι του.

Τὴ μιὰ μέρα οἱ ληστὲς τοῦ ἔκλεψαν τὰ κοπάδια.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπιασαν φωτιά τὰ σπαρτά του καὶ κᾶηκαν.

Ἀργότερα, ἐνῶ τὰ παιδιά του ὅλα ἔτρωγαν καὶ διεσκέδαζαν στὸ σπῖτι τοῦ πρωτότοκου γιουοῦ του, ἔγινε δυνατὸς σεισμός, τὸ σπῖτι σωριάστηκε πάνω τους καὶ τὰ σκότωσε ὅλα.

Σὰν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ὁ Ἰώβ, ταραχθῆκε. Ἔσχισε τὰ ροῦχά του, ὅπως ἦταν τότε ἡ συνήθεια, γιὰ νὰ δείξῃ τὸ μέγαλο του πόνο.

Ὅστερα ἔπεσε στὴ γῇ καὶ σήκωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ προσευχηθῇ.

« Θεέ μου, εἶπε, γυμνὸς ἦλθα στὸν κόσμον. Γυμνὸς θὰ φύγω. Σὺ μοῦ τὰ ἔδωσες ὅλα. Σὺ μοῦ τὰ πήρες. Ξέρεις γιὰ τὸ ἔκαμες αὐτό. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τὸ ὄνομά σου ».

Δὲν τελείωσαν ὁμως ἐδῶ τὰ βάσανα τοῦ Ἰώβ.

Ἀρρώστησε κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ μιὰ ἀγιάτρευτη, τότε, ἀρρώστεια, τὴ λέπρα. Τὸ σῶμά του γέμισε πληγές. Ἐφυγε ἀπ' τὴν πόλιν καὶ ζοῦσε μόνος του μὲ τὴν πιστὴ γυναῖκα του.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν πλησίαζαν, γιὰ νὰ μὴν τοὺς κολήσῃ ἡ ἀρρώστεια του.

Κάποτε τρεῖς φίλοι του ξεκίνησαν ἀπὸ μακρὰ κι' ἦλθαν, γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Καὶ τί νὰ δοῦν! Ἐναν Ἰώβ μὲ κάτασπρα μαλλιά! Τσακισμένον ἀπ' τὰ βάσανα καὶ παραμορφωμένο ἀπ' τὶς πληγές!

« Ἀγαπητέ μας Ἰώβ, τοῦ εἶπαν. Ὁ Θεὸς δὲν τιμωρεῖ τὸν ἄνθρωπο χωρὶς λόγο. Κάποια ἁμαρτία μεγάλη θ' ἄκαμες ».

Ὁ Ἰώβ σηκώθηκε ὀρθίος. Τί νὰ πρωτοθυμηθῇ! Τὰ παιδιά του, τὰ ἀγαθὰ του, τὶς δικές του πληγές ἢ τὶς πειραχτικὲς κουβέντες τῶν φίλων του.

« Καλύτερα νὰ μὴ γεννιῶμουνα », ἀκούστηκε νὰ λέη.
Κατάλαβε ὁμῶς ἀμέσως πὼς αὐτό, πὺν εἶπε, δὲν ἦταν
καλό.

Ζήτησε μὲ κλάματα ἀπ' τὸ Θεὸ συγχώρεσι.

Ὁ καλὸς μας Θεὸς τότε συγκινήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν
ὑπομονὴ τοῦ Ἰὼβ καὶ τὴ μεγάλη του πίστι καὶ τοῦ ξανάδω-
σε ὅλα του τὰ ἀγαθὰ: παιδιὰ, πλούτη, ὑγεία!

Ὁ Ἰὼβ ἔζησε πάρα πολλὰ χρόνια ἀκόμη εὐτυχισμένος.
Δόξαζε πάντοτε τὸ Θεὸ κι' ἔλεγε:

« Νὰ ἔχετε ὑπομονὴ σὲ ὅλα. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τὶ κάνει.
Αὐτὸς μᾶς ἔδωσε τ' ἀγαθὰ του, αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ πά-
ρη. Ἄς εἶναι εὐλογημένο τ' ὄνομά του ».

Ἑρωτήσεις:

- 1) Γιατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν Ἰὼβ δυστυχισμένο;
- 2) Ποιὰ ἦταν τὰ βάσανα τοῦ Ἰὼβ καὶ ποιὰ ἡ ἀρρώστεια του;
- 3) Τὶ τοῦ εἶπαν οἱ φίλοι του καὶ τὶ ἔκαμε ὁ Ἰὼβ;
- 4) Ὁ Θεὸς, ὅταν μετάνιωσε ὁ Ἰὼβ, τὸν βοήθησε; Καὶ πῶς;
- 5) Τὶ διδάσκει γιὰ τὸν Θεὸ ὁ Ἰὼβ;

Διδάγματα:

- 1) Δὲν πρέπει νὰ γογγύζουμε ποτὲ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.
- 2) Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς μὲ θάρρος καὶ ὑπο-
μονή.
- 3) Ὅποιος ὑπομένει, κερδισμένος βγαίνει: Λαϊκὴ παροιμία.

Ἀπαντήσεις ἐπὶ τῶν ἀποριῶν

1) Ἡ ἡμέρα τῆς δημιουργίας δὲν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν σημερινὴν ἡμέραν. Πρόκειται περὶ μεγάλης χρονικῆς περιόδου. (σελὶς 7).

2) Ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀρτιώτερον τῶν δημιουργημάτων του, τὸν ἀνθρώπον. (σελ. 7).

3) Ἡ ἀπαγόρευσις ἐδόθη πρὸς ἀσκήσιν τῶν πρωτοπλάστων εἰς τὴν ἀρετὴν, ὥστε νὰ δεικνύωσι διὰ τῆς τακτικῆς τῶν ὅτι εἶναι ἄξιο τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι μὲ τὴν βούλησίν των θὰ καταστῶσιν εἰκόνες καὶ ὁμοιώματά του. (σελ. 9).

4) Ὁ παράδεισος ἦτο περιφέρεια ἐν Μεσοποταμίᾳ μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Παράδεισος εἶναι λέξις Περσική, σημαίνουσα κήπον περιφραγμένον. (σελ. 9).

5) Ὁ Σατανᾶς ἀπηνυθύνθη εἰς τὴν Εὐαν, καθότι ἡ γυνὴ θεωρεῖται ἀσθενεστέρᾳ βουλευτικῶς τοῦ ἀνδρός. (σελ. 10).

6) Ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐγεννᾶτο ἐκ μιᾶς γυναικός, διὰ νὰ τυραννήσῃ τὸν ὄφιν, ἦτο ὁ Κ. Η. Ι. Χ, ὁ γεννηθεὶς ἐκ παρθένου καὶ συντρίψας τὴν κεφαλὴν τοῦ διαβόλου. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ πρωτευαγγέλιον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. (σελ. 13).

7) Ἡ πρώτη τιμωρία ἦτο ἡ ἐκδίωξις τῶν πρωτοπλάστων ἐκ τοῦ παραδείσου, ἡ δὲ δευτέρα ἦτο ὁ κατακλυσμός. (σελ. 20).

8) Ὁ Ἀβραὰμ ὠνομάζετο κατ' ἀρχὴν Ἀβραμ, δηλαδὴ πατὴρ ὕψους, πατὴρ μέγας. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν μετονομάζει Ἀβραάμ, δηλαδὴ πατέρα πλήθους, καθότι ἐξ αὐτοῦ ἐπρόκειτο νὰ προέλθουν πολλὰ ἔθνη. (σελ. 23).

9) Αὕτη ἔχει μῆκος 76 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 17. Φθάνει τὸ βάθος τῆς τὰ 400 μέτρα. Λέγεται νεκρά, διότι οὐδεὶς ὄργανισμός δύναται νὰ ζήσῃ εἰς τὰ πολὺ ἄλμυρά καὶ πικρὰ ὕδατά τῆς. Οὔτε ἐντὸς τῆς οὔτε εἰς τὰς ὄχθας τῆς φύεται φυτὸν τι. Καλύπτει τὴν λίαν καρποφόρον κοιλάδα τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρας, οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων λόγῳ τῆς ἀσεβείας των κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ « πυρὶ καὶ Θείῳ ». (σελ. 24).

10) Ἡ ἐξ ἀγγέλων κλιμαξ, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Ἰακώβ κατ' ὄναρ, προεικονίζει τὴν Θεοτόκον, ἥτις, γεννήσασα τὸν Χριστόν, ἤνωσε πάλιν τὸν ἀνθρώπον μὲ τὸν Θεόν. Ἡ Θεοτόκος ἦτο ἀπόγονος τοῦ Ἰακώβ. (σελ. 38).

11) Ὁ Ἰακώβ παρεκλήθη νὰ λάβῃ γυναῖκα ἐκ τῆς Χαρράν, καθότι αἱ κατοικοῦσαι ἐν Χαναάν ἦσαν εἰδωλολάτριδες. (σελ. 38).

12) Μάγοι ἦσαν οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ ἐρμηνεύσωσι τὰ ὄνειρα, διότι τοῦτο μόνον οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐμπνεόμενοι δύνανται νὰ πράξωσι. (σελ. 48).

13) Ἡ φλεγόμενη καὶ μὴ καιομένη βάτος συνεβόλιζε τὴν Θεοτόκον, ἥτις, ἂν καὶ ἐγέννησε τὸν Κύριον, παρέμεινε Παρθένος. (Σελ. 68).

14) Ὁ Μωϋσῆς ὑπεχρέωσε τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ φάγουν πικρὰ χόρτα, διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πικρίας των, καὶ ἄζυμον ἄρτον, διότι θὰ ἀνεχώρουν μετὰ σπουδῆς. (σελ. 72).

15) Ἐνταῦθα καταφαίνεται ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐμερίμνησεν, ὥστε ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν νὰ μὴ φθαρῶσιν οὔτε τὰ ἐνδύματα οὔτε τὰ ὑποδήματα τῶν Ἰσραηλιτῶν. (σελ. 76).

16) Ἐπειδὴ ὅλαι αἱ φυλαὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν παρεπονέθησαν, διότι ἐξ ὧν δὲν ἐλαμβάνοντο Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, ὁ Θεὸς διέταξε τὸν Μωϋσῆ νὰ θέσῃ ἐξ ἐκάστης φυλῆς ἀνὰ μίαν ράβδον ξηρὰν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφυλάσσετο ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης, ἥτις ἐμαρτύρει τὰς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐεργεσίας. Θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ ἱερατεύῃ ἡ φυλὴ, τῆς ὁποίας ἡ ράβδος θὰ ἐβλάστανεν. Ὄντως τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐβλάστησεν ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών, ὅστις ἦτο ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς Λευί. Ἐκτοτε ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς φυλῆς ταύτης. Ὡς ἱερὸν ἀντικείμενον ἡ ράβδος ἐφυλάσσετο εἰς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. (σελ. 81).

17) Ὁ Μωϋσῆς δὲν εἰσῆλθεν εἰς Χαναάν, καθότι ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἐβαρύνθη τὴν ἀπιστίαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ δὲν τὸν ἤλεγξε, ὅσον ἔπρεπε (σελ. 83).

18) Ἐν τῷ ὕμνῳ τῆς ἡ Δεββώρα περιγράφει τὴν τραγικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν περιῆλθον οἱ Ἰσραηλίται λόγω τῆς ἀπιστίας των. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ ψάλλει ὕμνους εἰς τὸν Θεόν, ὅστις τῆς παρέσχε τὴν δύναμιν νὰ καταβάλῃ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, συνιστᾷ εἰς τούτους πίστιν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἐν κατακλείδι ἐπαινεῖ τὴν Ἰαήλ, ἥτις ἐφόνευσε τὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἰσραὴλ στρατηγὸν Σισάρα. (σελ. 88).

19) Δὲν ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς τῷ Δαυίδ νὰ οἰκοδομήσῃ ναόν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο πολεμικὸς Βασιλεὺς.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Είσαγωγή	σελ. 3
--------------------	--------

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν κόσμον	σελ. 5
2. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπο	» 7
3. Τὸ προπατορικό ἁμάρτημα	» 9
4. Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς πρωτοπλάστους	» 10
5. Ὁ πρῶτος φόνος	» 13
6. Ὁ κατακλυσμός	» 15
7. Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ	» 18

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

1. Ὁ Ἀβραάμ	σελ. 21
2. Σόδομα καὶ Γόμορρα	» 23
3. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰσαάκ	» 25
4. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ	» 26
5. Ὁ Γάμος τοῦ Ἰσαάκ	» 29
6. Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ	» 32
7. Ὁ Ἰακώβ ξεγελάει τὸν πατέρα του καὶ παίρνει τὴν εὐλογία	» 33
8. Ὁ Ἰακώβ φεύγει φοβισμένος γιὰ τὴ Χαρράν	» 36
9. Ὁ Ἰακώβ ἐπιστρέφει στὴ Χαναάν	» 38
10. Ἡ πώλησι τοῦ Ἰωσήφ	» 40
11. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	» 43
12. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	» 44
13. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ	» 47
14. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται στὴν Αἴγυπτο	» 48
15. Τὰ ἀδελφία τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο	» 50
16. Τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ γυρίζουν στὸν πατέρα τους χωρὶς τὸν Συμεών	» 53
17. Ὁ Βενιαμὴν καὶ τ' ἀδελφία του ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο »	54
18. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ δῇ τὸν Ἰωσήφ »	57
19. Τὰ βάσανα τῶν Ἰσραηλιτῶν στὴν Αἴγυπτο	» 59

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο ΜΩΥΣΗΣ

1.	Ἡ γέννησι τοῦ Μωϋσῆ	σελ.	61
2.	Ὁ Μωϋσῆς ἔρχεται στὴ Μαδιάμ	»	63
3.	Ὁ Θεὸς στέλνει τὸν Μωϋσῆ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες	»	65
4.	Οἱ δέκα πληγὲς τοῦ Φαραὼ	»	68
5.	Οἱ Ἰσραηλίτες φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο γὰ τὴ Χαναάν	»	70
6.	Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα	»	72
7.	Ὁ Θεὸς δίδει νερὸ καὶ τροφὲς στοὺς Ἰσραηλίτες	»	75
8.	Οἱ Ἰσραηλίτες νικοῦν τοὺς Ἀμαληκίτες	»	76
9.	Ὁ Θεὸς δίδει τὶς Δέκα Ἐντολὰς	»	78
10.	Ὁ Μωϋσῆς κατασκευάζει τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης καὶ ὀρίζει τὶς γιορτὲς	»	80
11.	Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	»	81
12.	Οἱ Ἰσραηλίτες περνοῦν τὸν Ἰορδάνη καὶ κυριεύουν τὴν Ἰερικῶ	»	83
13.	Ἡ Μάχη στὴ Γαβαὼν καὶ τὸ τέλος τοῦ Ναυῆ	»	85

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΠΟΧΗ ΚΡΙΤΩΝ

1.	Οἱ Κριτὲς, ἡ Δεββώρα	σελ.	87
2.	Ὁ Κριτὴς Σαμψών	»	88
3.	Ὁ Γεδεὼν	»	91
4.	Οἱ Κριτὲς Ἡλὶ καὶ Σαμουὴλ	»	93
5.	Ἡ Ροὺθ	»	95

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

ΕΠΟΧΗ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

1.	Ὁ Βασιλεὺς Σαοὺλ	σελ.	98
2.	Ὁ Δαυὶδ καὶ ὁ Γολιάθ	»	100
3.	Ὁ Σαοὺλ καταδιώκει τὸν Δαυὶδ	»	102
4.	Ὁ Δαυὶδ Βασιλεὺς	»	103
5.	Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Ἀβεσσαλώμ	»	105

6.	Ὁ Σολομών Βασιλεὺς	»	108
7.	Ἔργα τοῦ Σολομώντος	»	111
8.	Χωρισμός τοῦ Βασιλείου Ροβοάμ — Ἱεροβοάμ	»	112

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

ΕΠΟΧΗ ΠΡΟΦΗΤΩΝ

1.	Ὁ προφήτης Ἡλίας	σελ.	113
2.	Ὁ προφήτης Ἡσαΐας	»	117
3.	Ὁ Ἱερεμίας	»	118
4.	Ὁ προφήτης Δανιήλ	»	120
5.	Οἱ τρεῖς νέοι στὸ καμίνι	»	121
6.	Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λεόντων	»	122
7.	Οἱ μικροὶ προφῆτες	»	125
8.	Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς	»	126
9.	Ὁ Ἰώβ	»	128
	Ἀπαντήσεις ἐπὶ τῶν ἀποριῶν	»	131
	Περιεχόμενα	»	133

Ἰησοῦς τοῦ **Ναυῖ**, νὰ ἀναγνώσθῃ ὀρθῶς Ἰησοῦς τοῦ **Ναυῆ**.

ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1) « Σκόρπια ροδοπέταλα ».

Ποιητική Συλλογή.

Ἀθ ἡ ν α ι 1953. (Ἐξηντλήθη).

2) « Οἱ ἄγγελοι ».

Πρωτότυπον στὸ εἶδος του, ἔργον μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου Θέρμου ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιμέλειαν ἡμῶν.

Ἀ γ ρ ί ν ι ο ν 1954. (Ἐξηντλήθη).

3) « Πῶς δύναται ὁ μαθητὴς νὰ ἀποβῇ
ἡθικὴ προσωπικότης ».

Ἀ γ ρ ί ν ι ο ν 1955. (Ἐξηντλήθη).

4) « Οἱ νεομάρτυρες τῆς φυλῆς ».

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγείου
Χωροφυλακῆς.

Ἐκυκλοφόρησε εἰς 40.000 ἀντίτυπα.

Ἀ θ ἡ ν α ι 1960. (Ἐξηντλήθη).

5) « Ὁρθοδοξίας στύλοι ».

Ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργον τῶν τριῶν
Ἱεραρχῶν.

Ἀ γ ρ ί ν ι ο ν 1960.